

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΖ' - ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ν. Κάλτζιας, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀνακοινώσεων καὶ εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	724
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ	
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Πρὸς τὴν Πρεσβεία τῆς Χιλῆς στὴν Ἀθήνα	725
<i>Γεωργίου Κρίππα,</i> Πρὸς τὸν Συνήγορο τοῦ Πολίτη περὶ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.....	726
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Οἱ Ἔργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 5.10.2010	728
Οἱ Ἔργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 6ης, 7ης καὶ 8ης Ὀκτωβρίου 2010	730
Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ..	732
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Προσφώνησις ἐνώπιον τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας	733
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ,</i> Ἀντιφώνησις κατὰ τὴν Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι.	737
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παύλου,</i> «Τὰ αἶτια τῆς σύγχρονης ποικιλόμορφης κρίσης»	738
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνατίου,</i> «Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου»	747
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου,</i> Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ «ἄλλοι» (ἑτερόδοξοι, σχισματικοί, ἀδιάφοροι, ἀγνωστικιστὲς καὶ μετανάστες).....	757
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Σπυρίδωνος Κοντογιάννη,</i> Ἐὐχὴ Ζῶν. Ὁ Κατηχητικὸς λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα.....	766
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	772
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	817
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	822
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	830

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Η ΥΛΗ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ αρχίζει με την συγχαρητήριο επιστολή πού απέστειλε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος πρὸς τὴν Πρέσβυν τῆς Χιλῆς στὴν Ἀθήνα ἐπὶ τῇ διασώσει τῶν 33 μεταλλωρῶν.

Στὸ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ δημοσιεύουμε λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς ἐργασίες τῆς Τακτικῆς Συγκλήσεως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε ἀπὸ 5 ἕως 8 Ὀκτωβρίου τ.ἔ. Θὰ διαβάσετε τὰ σχετικὰ Δελτία Τύπου καὶ Ἀνακοινωθέντα καθὼς καὶ τὶς εἰσηγήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου κ. Παύλου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου.

Στὰ ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ δημοσιεύουμε τὴν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῶ Ἔργου (Πεντέλη, 4.6.2010) μὲ τίτλο: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ «ἄλλοι»-ἑτερόδοξοι, σχισματικοί, ἑτερόθρησκοι, ἀδιάφοροι, ἀγνωστικιστές, μετανάστες».

Στὴ στήλη τῶν ΟΜΙΛΙΩΝ θὰ διαβάσετε τὴν ὁμιλία τοῦ Καθηγητοῦ κ. Σπυρίδωνος Κοντογιάννη κατὰ τὴν τελετὴ λήξεως τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (21.6.2010) μὲ θέμα: «Ἦδωρ Ζῶν. Ὁ κατηχητικὸς λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα».

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μὲ τοὺς Κανονισμοὺς καὶ τὶς Ἀποφάσεις, τὶς Προκηρύξεις τῶν Ἱερεῶν Μητροπόλεων, τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ καὶ τὰ Διορθόδοξα καὶ Διαχριστιανικά.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς τὴν Πρεσβεία τῆς Χιλῆς στὴν Ἀθήνα

(15.10.2010)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 4167
Ἀριθμ. Διεκπ. 2296
Ἀθήνησι 15ῃ Ὀκτωβρίου 2010

Πρὸς
Τὴν Ἐξοχωτάτην
Πρέσβυν τῆς Δημοκρατίας τῆς Χιλῆς
Carmen Ibáñez
Ἐνταῦθα.

Ἐξοχωτάτη κυρία Πρέσβυ,

Μεθ' ὀλοφύχου συγκινήσεως καὶ χαρᾶς ὡς πλείστης ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 14ης μηνὸς Ὀκτωβρίου 2010, ἐπληροφορήθη τὴν ἀνέλκυσιν τοῦ συνόλου τῶν ἐγκλωβισθέντων μεταλλωρῶν ἐκ τοῦ ὄρυχείου τοῦ Σὰν Χοσὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀτακάμα, ὧν τὴν μακρὰν καὶ μεγάλην δοκιμασίαν παρηκολουθήσαμεν συμπροσευχόμενοι, συναγωνιῶντες καὶ συμπάσχοντες, καθ' ὅλον τὸ προηγούμενον διάστημα καὶ κατὰ τὴν θαυ-

μασίως ἀναληφθεῖσαν ἐπιχείρησιν τῆς διασώσεως τούτων, ἅμα πρὸς ὑμᾶς μεταφέροντες τὰ αἰσθήματα εὐφορίας καὶ συγκινήσεως ἀπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ὀλοκληρῶσει τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπεγκλωβισμοῦ.

Ἐχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν τοὺς στενοτάτους δεσμοὺς πίστεως καὶ φιλίας, οἵτινες συνδέουν τοὺς λαοὺς ἡμῶν, προσεπευχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος, ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ σώσας ἡμᾶς «ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον» (Ψαλμ. 29, 4), «καὶ ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας καὶ ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος» ἡμᾶς ἀναγαγὼν (39, 3), τῇ πανσθενουργῷ Χάριτι Αὐτοῦ, παράσχῃ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν καὶ κραταιὰν τὴν ἐνίσχυσιν ἐπὶ τὸν προσφιλῆ ἡμῖν ὑμέτερον λαόν, ὃν καὶ εὐλογοῦμεν ἀπὸ μέσης πατρικῆς καρδίας, εὐχόμενοι ταχεῖαν τὴν παρέλευσιν τῶν δεινῶν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀδιαπτότου αὐτοῦ προόδου.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς δαψιλεστάτην τὴν χορηγίαν θείων δωρημάτων, διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς ἐξειδικιασμένης.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Πρὸς τὸν Συνήγορο τοῦ Πολίτη περὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν

Τοῦ κ. Γεωργίου Κρίππα, Δρος Νομικῆς

(16.6.2010)

Ἀριθμ. Πρωτ.: 2505

Ἀξιότιμον
κ. Συνήγορον τοῦ Πολίτου
Ἐνταῦθα

Κοινοποίηση

- 1) Ἐρίτιμον κν Ἄνναν Διαμαντοπούλου
Ἵπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας, διὰ Βίου Μάθησης καὶ
Θρησκευμάτων
- 2) Ἐρίτιμον κν Εὐὴν Χριστοφιλοπούλου
Ἵφυπουργὸν Ἐθν. Παιδείας, διὰ Βίου Μάθησης καὶ
Θρησκευμάτων
- 3) Ἀξιότιμον κ. Γιάννην Πανάρετον
Ἵφυπουργὸν Ἐθν. Παιδείας, διὰ Βίου Μάθησης καὶ
Θρησκευμάτων
- 4) Ἵπουργεῖο Ἐθν. Παιδείας, διὰ Βίου Μάθησης καὶ
Θρησκευμάτων
Ἐνιαῖον Τομέα Α/Βάθμιας καὶ Β/Βάθμιας Ἐκπ/σης
Δ/ση Σπουδῶν Β/Βάθμιας Ἐκπ/σης
- 5) Σεβαστὴν
Ἴερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἐνταῦθα

Ἀξιότιμε κ. Συνήγορε τοῦ Πολίτου,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν, νὰ σᾶς ἀναφέρω τὰ κάτωθι, εἰδικῶς διὰ νὰ προστατεύσω τὸ κῦρος τῆς ὑπηρεσίας σας ἀλλὰ καὶ τὸ προσωπικὸ σας κῦρος, εἰσηγούμενος συγχρόνως, ὅπως ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν σας, εἰς τὸ νὰ μὴν ἐπαναλάβουν ἐνέργειες οἱ ὁποῖες εἰς τὸ παρελθὸν τὶς ἐξέθεσαν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου κρίνω σκόπιμον, νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ἐξῆς δεδομένων (ἐξόχως σπουδαίων καὶ καταλυτικῶν κατὰ τὴν ἄποψή μου):

1. Ὡς γνωστὸν τὴν 14.11.2008 οἱ ὑπηρεσίες σας ἀπηύθυναν εἰς τὸ Ἵπ. Παιδείας τὸ ὑπ' ἀριθ. 15595.02/2008, 17598.01/2008, 17454.01/2008,

17674.01/2008 ἔγγραφό τους ζητώντας δι' αὐτοῦ, ὅπως τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καταστῆ προαιρετικὸ, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων κατεδίκασε τὴν Ἑλλάδα, διότι ἓνας δικηγόρος ἀρνήθηκε νὰ ὀρκισθῆ δημοσίᾳ, ὅταν ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν (Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων ἀποφ. τῆς 21.2.2008, ὑπόθεση Ἀλεξανδρίδης κατὰ Ἑλλάδος). Φυσικὰ ἡ ἀπόφαση αὐτὴ δὲν εἶχε καμμία σχέση μετὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἄρα τὸ αἴτημά σας ἦταν νόμῳ ἀβάσιμον. Ἴδιὰ δὲ ὅταν ὑπῆρχε πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ ὡς ἄνω Εὐρωπ. Δικ/ρίου, πὺν ἀφοροῦσε εἰδικῶς εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἡ ὁποία ἐδέχτο ἐντελῶς ἄλλα, τὴν ὁποῖαν ὁμως δὲν ἀναφέρατε (Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων ἀπόφαση τῆς 20.7.2007 ὑπόθεση Folgero καὶ ἄλλοι κατὰ Νορβηγίας, τὴν ὁποῖαν ἴδετε καὶ εἰς ἑλληνικὴ μετὰφραση εἰς περιόδ. «Ἐπιθεώρησις Δημοσίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου», 2009, σελ. 257 ἔπ.).

2. Ἐν ὄψει τούτου κρίνω σκόπιμον, νὰ σᾶς ἐνημερώσω ἐπὶ τῆς τελευταίας καὶ πλέον προσφάτου νομολογίας (τοῦ ἔτους 2010) τοῦ Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων, πὺν εἶναι ad hoc διὰ τὴν παροῦσα περίπτωσι. Κατ' ἀρχὴν σᾶς πληροφορῶ, ὅτι ὁμοία ἀπόφαση μετὰ τὴν προαναφερομένη (τὴν Ἀλεξανδρίδης κατὰ Ἑλλάδος) ἐξεδόθη καὶ προσφάτως, ἦτοι τὸ ἐν λόγω Εὐρωπ. Δικ/ριο καταδικάζει τὴν Ἑλλάδα, διότι κάποιοι ὑπεχρεώθησαν νὰ ὀρκισθοῦν δημοσίᾳ (Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων ἀποφ. τῆς 3.6.2010, ὑπόθεση Δημητράς καὶ ἄλλοι κατὰ Ἑλλάδος, προσφυγῆς Νο 42837/06, 3232/07, 3260/07, 35793/07 καὶ 6099/08). Καὶ ἡ ἀπόφαση αὐτὴ δὲν ἔχει καμμία σχέση μετὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ δὲν εἶναι δυνατόν

νά συσχετισθῆ με αὐτὸ οὐδὲ κατὰ κεραίαν. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν, νά συσχετισθῆ με αὐτὸ καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον πολὺ πιὸ καταλυτικὸν καὶ μὴ δυνάμενον νά ἀγνοηθῆ ἢ ἀνατραπεῖ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον. Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς: Τὸ ἴδιο Εὐρωπ. Δικαστήριον διὰ νεωτέρας ἀποφάσεώς του (Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων ἀπόφαση τῆς 15.6.2010, ὑπόθεση Grzelak κατὰ Πολωνίας, προσφυγὴ Νο 7710/02) δέχεται τὰ ἑξῆς: Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφαση περιλαμβάνει δύο σκέλη ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων.

Τὸ πρῶτο σκέλος (ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει) δέχεται, ὅτι ἡ Πολωνία εἶχε θεσπίσει νόμον, ὁ ὁποῖος προέβλεπε, ὅτι ὅσοι Πολωνοὶ μαθητὲς εἶναι ἄθεοι ἢ ἀλλόθρησκοι καὶ δὲν ἐπιθυμοῦν, νά παρακολουθήσουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, θὰ παρακολουθοῦν ἓνα ἄλλο μάθημα, ἥτοι τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς. Ἡ Πολωνία παρ' ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ, δὲν τὸν ἐφήρμοσε καὶ δὲν εἰσήγαγε τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἐξ αὐτοῦ κάποιος μαθητὴς ἐθίγη προσωπικῶς, δι' αὐτὸ καὶ τὸ Εὐρωπ. Δικ/ριον τὴν καταδικάζει. Καταδικάζεται δηλ. ἡ Πολωνία, εἰδικῶς καὶ μόνον, διότι δὲν ἐφήρμοσε ἓνα νόμον τῆς καὶ κάποιος ἐθίγη προσωπικῶς ἐκ τούτου (καὶ ὄχι διότι θίγονται προσωπικῶς καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τίς προσφυγὲς ἀπορρίπτει).

Τὸ δεύτερο σκέλος τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς (ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἄμεσα), ἀναφέρεται εἰδικῶς καὶ μόνον εἰς διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ποὺ ἀφορᾷ εἰδικῶς εἰς τὴν εἰσαγωγή, διοργάνωση καὶ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ εὐρωπ. κράτη). Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφαση ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δέχεται, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως

αὐτῆς εἰς τὰ εὐρωπ. κράτη ἀνήκει εἰς τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν τῶν ἐν λόγῳ κρατῶν καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν «ἐλευθερίαν ἐκτιμήσεως» αὐτῶν, ἢ ὅποια ἐπαφίεται εἰς τὰ κράτη αὐτά (“margin of appreciation left to the States”). Δέχεται δὲ περαιτέρω, ὅτι τὰ εὐρωπ. κράτη εἶναι ἐλεύθερα, νά διοργανώσουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ὑπὸ ὅποιο εἰδικὸ σύστημα ἐπιθυμοῦν καὶ ἐπίσης ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα νά εἰσαγάγουν τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς (ἀντὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν) διὰ τοὺς ἀλλοθρήσκους ἢ ἀθέους. Τὴν μόνην ὑποχρέωση ποὺ ἔχουν εἶναι νά μὴν διενεργοῦν προσηλυτισμό. Κατὰ τὰ λοιπὰ τὰ εὐρωπ. κράτη εἶναι ἐλεύθερα καὶ ἀδέσμευτα, νά διοργανώσουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν κατὰ τὴν ἀπόλυτην ἐπιθυμίαν τους χωρὶς καμμίαν δέσμευση ἐκ τῆς Εὐρωπ. Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Καταλήγει δὲ εἰς τὸ νά ἀπορρίψει τὸ αἴτημα τῶν προσφευγόντων, (ποὺ ζητοῦσαν νά καταδικασθῆ ἡ Πολωνία διὰ παράβαση τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου τῆς Εὐρωπ. Συμβάσεως Ἀνθρ. Δικαιωμάτων).

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ὡς ἄνω σᾶς ὑποβάλλω συνημμένως (καθὼς καὶ στοὺς ἀποδέκτες κοινοποιήσεως τῆς παρούσης μου) τὴν προαναφερομένη πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπ. Δικ/ρίου Ἀνθρ. Δικαιωμάτων κατὰ τὸ τμήμα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὰ ὡς ἄνω ἀναφερόμενα θὰ σᾶς ἐνδιέφεραν καθὼς καὶ τίς ὑπηρεσίαις, εἰς τίς ὁποῖες ἔχω τὴν τιμὴν νά κοινοποιήσω τὴν παροῦσαν μου, διατελῶ

Μετὰ τιμῆς
Δρ Γεώργιος Κρίππας
Καθηγητὴς Ἐλευθέρου Πανεπιστημίου

Συνήλθε τὴν Τρίτη, 5 Ὀκτωβρίου 2010, σὲ πρώτη τακτικὴ Συνεδρία ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἱερουργήσαντος τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Ἰωάννου.

Περὶ τὴν 9η πρωινὴ, στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία γιὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωनीας καὶ Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Ἱερισσοῦ, Ἀγίου

Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικοδήμου, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου, Ἀργολίδος κ. Ἰακώβου, Λήμνου κ. Ἱεροθέου, Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου, οἱ ὅποιοι ἀπουσίασαν ἠτιολογημένα.

Ἀκολούθως, συνεκροτήθη ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου κ. Δωρόθεο, Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο καὶ Πατρῶν κ. Χρυσόστομο.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὡς Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, προσεφώνησε τὰ Μέλη Αὐτῆς καὶ μετὰ ξὺ ἄλλων εἶπε: «Ἡ παρούσα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας συνέρχεται σὲ μία χρονικὴ στιγμή πού ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμια

*Ὁ Μακαριώτατος
Πρόεδρος,
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερώνυμος
τελεῖ τὸν Ἀγιασμό
κατὰ τὴν ἔναρξη
τῶν ἐργασιῶν
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας.*

κοινότητα, βρίσκονται στο μέσον μίας από τις σοβαρότερες κρίσεις των νεότερων χρόνων. ... Η προσωπική μου εκτίμηση είναι ότι έχουμε απόλυτο καθήκον και υποχρέωση να ασχοληθούμε με το εν λόγω ζήτημα για λόγους πρωτίστως ποιμαντικούς και θεολογικούς, αλλά και κοινωνικούς και προνοιακούς. Οί δύσκολες ημέρες που διέρχεται ο τόπος μας, καλούν την Έκκλησία να καταστήσει έμφανη την προφητική διάσταση της εν Άγιω Πνεύματι παρουσίας της στη ζωή του κόσμου. Οί καιροί μᾶς καλούν να ἀρθρώσουμε λόγο ουσιαστικό, να διεισδύσουμε στα βαθύτερα και ούσιωδέστερα της κρίσεως και, ἀκόμη, να ἐξετάσουμε πῶς μπορούμε να συμβάλουμε στην υπέρβασή της. Ὅμως, στα συστατικά του προφητικού χαρίσματος συμπεριλαμβάνονται και ἡ μετάνοια, ἡ αὐθεντικότητα της πίστεως και ἡ ἐπίγνωση της ἀληθείας. Ἡ προφητική λειτουργία ἐμπεριέχει τὴν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ διάγνωση τῶν αἰτιῶν τοῦ προβλήματος και τὴν κλήση σὲ γνήσια ἀλλαγὴ νοοτροπίας, ὥστε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ εὐλογῆσει τὴν μετάνοια και νὰ εὐδοῦσει τὴν υπέρβαση της ἐκάστοτε δοκιμασίας, σὴν ὁποία ὁδηγεῖται ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου κάθε φορὰ πὺ ἀποστατεῖ και ἐκτροχιάζεται ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο. Ἡ κρίση πὺ διέρχεται ὁ τόπος μᾶς εἶναι πρῶτιστα πνευματική και κατὰ συνέπεια ἠθική. Ἡ οικονομική κρίση εἶναι τὸ πὺ κρυναγέο, τὸ ἄμεσα ὄρατὸ και ἐπώδυνο σύμπτωμα της νόσου. Ὅμως ἡ νόσος εἶναι κατ' οὐσίαν ὑπαρξιακή. ... Τὸ ζητούμενο, λοιπόν, εἶναι πῶς θὰ ξαναβροῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Πῶς θὰ πείσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μᾶς, τὸν λαὸ και τοὺς ἄρχοντές μᾶς νὰ μετανοήσουμε. Ὅχι στενά, ἠθικά, ἀτομοκεντρικά, ἀλλὰ βαθειά, οὐσιαστικά, ὡς πρόσωπα πὺ ζοῦν τὸ “ἑμεῖς”. Πῶς θὰ ἀλλάξουμε νοοτροπία. Πῶς θὰ διαπλάσουμε τὸ ἦθος ἐκεῖνο πὺ περιγράφει ὁ Μακρυγιάννης, ὅπου τὰ ἱερά και τὰ ὅσια τοποθετοῦνται ὑπεράνω οἰκονομικῶν κρίσεων και συμφερόντων».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, ὡς ἀντιπρόεδρος της Ἱεραρχίας, ἀντεφώνησε ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν και μεταξὺ ἄλλων τόνισε: «Συνερχόμεθα ἐπὶ τὸ αὐτὸ διὰ νὰ συζητήσωμε, νὰ ζητήσωμε και νὰ ἀνεύρωμε τὴν ἀλήθεια και νὰ τὴν διακηρύξωμε πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, πὺ τὴν ἐπι-

θυμεῖ, τὴν ἐπιζητεῖ και τὴν ἀποδέχεται, ὄχι μόνον ὡς ἀλήθειαν, ἀλλὰ και ὡς σφῶζουσαν ἀλήθειαν. Καὶ ἡ ἀποδοχὴ γίνεται μετὰ χαρᾶς, διότι πιστεύει ὅτι “ἀγαπῶμεν ἐν ἀληθείᾳ, διὸ και ἀληθεύομεν ἐν ἀγάπῃ”. ... Οἱ ἄρχοντες συνεχῶς συνέρονται, συσκέπονται και μελετοῦν τὸ πρόβλημα της οἰκονομικής κρίσεως. Οἱ ἀποφάσεις των δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦν ἀλλὰ μᾶς φέρουν σὺ νοῦ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου “συναχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ”. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀπορία, τὴν ἀγωνία και τὸ ἀδιέξοδο ὑφίσταται και βιώνει ὁ λαὸς μᾶς. Μὲ ἐλπίδα ὅμως και ἐμπιστοσύνη προσβλέπει και ἀποβλέπει πρὸς τὴν Ἐκκλησία. ... Ἄς τοῦ στερεώσουμε τὴν πίστη, ἄς τοῦ κάνουμε βεβαία τὴν ἐλπίδα και ἄς τὸν ὁδηγήσουμε σὴν πνευματικὴ ἐγρήγορηση».

Κατόπιν ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ Σῶμα νὰ συζητηθεῖ ἐκτὸς Ἡμερησίας Διατάξεως ἡ εἰσήγησις της Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν, σχετικὰ με τὴν αὐξηση τοῦ Μετοχικοῦ Κεφαλαίου σὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα. Μετὰ τὴν γενομένη εἰσήγηση ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, Προέδρου της Διοικούσης Ἐπιτροπῆς της Ε.Κ.Υ.Ο., ἔλαβαν τὸν λόγο οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Φιλίππων κ. Προκόπιος, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Καλαβρυτῶν κ. Ἀμβρόσιος, Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Μονεμβασίας κ. Εὐστάθιος, Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμος, Σταγῶν κ. Σεραφεῖμ, Ἡλείας κ. Γερμανός, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος και Παροναξίας κ. Καλλίνικος.

Ἡ Ἱεραρχία ὁμόφωνα ἀπεφάσισε ὅπως ἡ Ἐκκλησία της Ἑλλάδος ἀσκήσει τὸ δικαίωμά της και συμμετάσχει σὴν αὐξηση τοῦ Μετοχικοῦ Κεφαλαίου σὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα διὰ δανεισμοῦ, ὥστε νὰ διασφαλίσει και συνεχίσει τὴν κοινωνικὴ διάσταση της διακονίας της και συμβάλει συγχρόνως σὴν ἀναπτυξιακὴ προσπάθεια της Χώρας.

Στὴ συνέχεια οἱ Σεβασμιώτατοι Πρόεδροι τῶν Συνδικῶν Ἐπιτροπῶν ἄρχισαν νὰ παρουσιάζουν τὸ ἔργο τῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος 2009-2010.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος της Ἱεραρχίας θὰ συνεχίσει τὴς ἐργασίες της αὔριο τὸ πρωί.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου της Ἱερᾶς Συνόδου της Ἱεραρχίας.

Οί Έργασίες τής Ι.Σ.Ι. τής 6ης, 7ης και 8ης Όκτωβρίου 2010

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τής Ἱεραρχίας τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τής Ἱερᾶς Συνόδου τής Ἱεραρχίας, συνέχισε τὶς ἐργασίες Της, τὴν Τετάρτη 6, τὴν Πέμπτη 7 καὶ τὴν Παρασκευή 8 Ὀκτωβρίου 2010.

Κατὰ τὴν Συνεδρία τής Τετάρτης 6 Ὀκτωβρίου, συνεχίσθηκε ἡ παρουσίαση τοῦ ἔργου τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος 2009-2010, ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Προέδρους τῶν καὶ ἐτέθη τὸ θέμα τής συγχωνεύσεως ἢ μὴ τῶν Εἰδικῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, μετὰ τὴν ἀπὸ 12.1.2010 Ἀπόφαση τής Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀκολούθησε συζήτηση κατὰ τὴν ὁποία ὁμίλησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Γουμνίσσης κ. Δημήτριος, Παροναξίας κ. Καλλίνικος, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Μονεμβασίας κ. Εὐστά-

θιος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Κερκύρας κ. Νεκτάριος, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Σερρῶν κ. Θεολόγος, Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος καὶ Καλαβρυτῶν κ. Ἀμβρόσιος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τής Ἱεραρχίας τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος, ἀπεφάσισε τὸ θέμα νὰ ἐπαναπεμφθεῖ στὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο γιὰ νὰ τὸ μελετήσει καὶ νὰ εἰσηγηθεῖ σχετικῶς.

Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος παρουσίασε τὴν εἰσηγήσή του μὲ θέμα: «Τὰ αἷτια τής σύγχρονης ποικιλόμορφης κρίσης».

Ἐπὶ τής εἰσηγήσεως ἀκολούθησε εὐρεῖα συζήτηση, στὴν ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητρο-

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ, ὅπου ἔλαβαν χώραν οἱ ἐργασίες τής Ἱερᾶς Συνόδου τής Ἱεραρχίας.

πολίτες: Σταγῶν κ. Σεραφεῖμ, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Δράμας κ. Παῦλος, Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Βεροίας κ. Παντελεήμων, Νεαπόλεως κ. Βαρνάβας, Σερρών κ. Θεολόγος, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, Αἰτωλοακαρνανίας κ. Κοσμάς καὶ Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

Τὴν Πέμπτη 7 Ὀκτωβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησή του μὲ θέμα: «Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου».

Ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως ἀκολούθησε εὐρεία συζήτηση, στὴν ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Μονεμβασίας κ. Εὐστάθιος, Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Παροναξίας κ. Καλλίνικος, Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρας, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ., Γουμενίσσης κ. Δημήτριος, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Κορίνθου κ. Διονύσιος,

Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, Σύρου κ. Δωρόθεος, Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, Μεσογαίας κ. Νικόλαος, Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Φλωρίνης κ. Θεόκλητος, Σερρών κ. Θεολόγος καθὼς καὶ ὁ ὀμιλητὴς Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

Κατὰ τὴν σημερινὴ τελευταία Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνέταξε καὶ ἐξέδωσε, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν Εἰσηγήσεων καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν συζητήσεων Ἀνακοινωθέν.

Μετὰ ταῦτα, ἐγένετο ἡ ψηφοφορία γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν ὑποψηφίων στὸν Κατάλογο «Τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν Ἐκλογίμων». Ἀπὸ τὴν καταμέτρηση τῶν ψήφων διαπιστώθηκε ὅτι ἐνεγράφησαν ἅπαντες.

Ἐν συνέχειᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος ἐνημέρωσε τὰ Μέλη τῆς Ἱεραρχίας περὶ τῆς διεξαχθείσης στὴν Βιέννη, ἀπὸ 19 ἕως 27 Σεπτεμβρίου 2010, Διεθνoῦς Συναντήσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, μεταξὺ Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τέλος ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συζήτησε καὶ ἐνέκρινε Κανονισμοὺς Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας.

Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 2010)

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνακοινωθὲν

Ἡ ἐφετινὴ τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα «*Ἡ σύγχρονη κρίσις ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς*». Μελέτησε «τὰ αἷτια τῆς συγχρόνου ποικιλομόρφου κρίσεως» καὶ προβληματίσθηκε σχετικὰ μὲ τὶς δυνατότητες συμβολῆς στὴν ἀντιμετώπισή της μὲ ἀφετηρία τὸ δεδομένο –καὶ ταυτοχρόνως ζητούμενο– «Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοσηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου».

Οἱ εἰσηγήσεις καὶ οἱ τοποθετήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων βοήθησαν οὐσιαστικὰ νὰ κατανοηθεῖ ὅτι οἱ ποικιλόμορφες ἀποτυχίες καὶ τὰ προβλήματα ποὺ μαστίζουν τὴν παγκόσμια καὶ τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, ἡ κρίση τῶν θεσμῶν καὶ τῶν ἀξιῶν καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ νοήματος ζωῆς, εἶναι ἀπότοκα τῆς ἀλαζονικῆς διαχειρίσεως τοῦ βίου καὶ τῆς καταχρήσεως τῆς κτίσεως ὡς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ τῆς ἀπλήστου ἐπιθυμίας ἀποκτήσεως κοινωνικῶν ἀγαθῶν εἰς βάρος τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι τὸ ὄρατὸ ἀποτέλεσμα τῆς γενικῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς κρίσεως. Ταυτοχρόνως, ἔγινε φανερό, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ χρέος καὶ τὴν δυνατότητα νὰ στηρίξει τὸν λαὸ μας στὰ προβλήματά του, νὰ καλλιεργήσει τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ σταθεῖ ἄμεσα καὶ οὐσιαστικὰ στὸ πλευρὸ κάθε ἐμπερίστατου καὶ δοκιμαζομένου ἀδελφοῦ μας, ἀνεξαρτήτως χρώματος, γλώσσης, θρησκείας καὶ πολιτισμοῦ.

Ἡ κρίση κατέστησε φανερό, ὅτι ἡ συγκρότηση τοῦ σύγχρονου κοινωνικοῦ βίου μὲ γνώμονα τὸν ἀτομισμὸ καὶ τὴν ἄρνηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μᾶς ὀδήγησε στὴν καταρράκωση τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐπικράτησή της ἀνα-

ξιοκρατίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας γιὰ τὸν πόνο τοῦ διπλανοῦ μας.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση, γιὰ τὴν δημιουργία τῆς ὁποίας ὅλοι ἔχουμε μικρὸ ἢ μεγάλο μερίδιο εὐθύνης, εἶναι ἀπαίριαστη μὲ τὴν παράδοση τοῦ τόπου μας. Ἡ μόνη ἔξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο εἶναι ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆς τῆς νοοτροπίας. Εἶναι καιρὸς μετανοίας γιὰ ὅλους μας. Ὁ λαὸς μας ζοῦσε καὶ ζεῖ, ἐμπνεόταν καὶ θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν πίστη του στὸν Χριστὸ καὶ διδάχθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πῶς νὰ μετακινεῖται ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ στὴν ἐλευθερία τοῦ «Ἐμεῖς», ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ καταναλωτισμοῦ στὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς προσφορᾶς.

Αὐτὸ τὸ ἥθος ἐκφράζει μὲ λόγια καὶ ἔργα ἡ Ἐκκλησία καὶ μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια μὲ ἀνύστακτο καὶ στοργικὸ ἐνδιαφέρον μελετᾷ μὲ σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα, ζητήματα ποὺ ἐνδέχεται νὰ κρύβουν κινδύνους ἀλλοιώσεων καὶ ἀλλοτριώσεων τῆς πίστεως ἢ τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ζωῆς, ὅπως ἡ κάρτα τοῦ πολίτη, θέματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν διδασκαλία τῶν Θρησκευτικῶν, τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Γλώσσης στὰ Σχολεῖα, τὸ Μεταναστευτικὸ καὶ ἄλλα, προκειμένου συντόμως νὰ καταθέσει τὶς ἀπόψεις Τῆς στὰ ἀρμόδια ὄργανα τῆς Πολιτείας καὶ νὰ ἐνημερώσει τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς μόνη σωστικὴ Κιβωτός, θεωροῦσα τὸν ἄνθρωπο ὡς ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα, καλεῖ ὅλους σὲ προσευχὴ καὶ ὁμοψυχία, μέσα στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διαβεβαιώνει τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδιαίτερος τοὺς νέους ἀνθρώπους, ὅτι θὰ συνεχίσει δι' ὅλων Τῆς τῶν δυνάμεων, τὸ σπουδαῖο φιλανθρωπικὸ καὶ προνοιακὸ Τῆς ἔργο, παρ' ὅλες τὶς οἰκονομικὲς δυσκολίες ποὺ καὶ ἡ ἴδια ἀντιμετωπίζει.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Προσφώνησις ἐνώπιον τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας

Τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γεωργίου

(5.10.2010)

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ καὶ Πατέρα μας συνήλθαμε πάλι σήμερα ὡς Τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρία τῆς 16ης τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἐπιλογή τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς παρούσης Συνόδου. Τὸ κεντρικὸ θέμα ποὺ ἐπελέγη εἶναι: «*Ἡ σύγχρονη κρίσις ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς*», μὲ δύο ὑποδιαιρέσεις-ὑποθέματα:

α. «*Τὰ αἷτια τῆς σύγχρονης ποικιλομόρφου κρίσεως*», καὶ

β. «*Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου*».

Ἡ παρούσα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνέρχεται σὲ μία χρονικὴ στιγμή ποὺ ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμια κοινότητα, βρῖσκονται στὸ μέσον μιᾶς ἀπὸ τίς σοβαρότερες κρίσεις τῶν νεότερων χρόνων.

Τίθεται, βεβαίως, τὸ ἐρώτημα: Ἐφόσον πρόκειται γιὰ οἰκονομικὴ κρίση καὶ πρὸς ἀντιμετώπισή της ἐπιστρατεύονται μέσα πολιτικά καὶ οἰκονομικά, μήπως ἡ ἐνασχόληση μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα μᾶς τοποθετεῖ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀποστολῆς μας καὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων μας;

Κάποιοι θεωροῦν ὅτι τὸ θέμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσει βασικὸ ζήτημα προβληματισμοῦ τῆς Ἱεραρχίας. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἓνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα ὀφείλει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει, διότι ἀφενὸς θὰ ἔχει ἐπιπτώσεις στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ οἰκονομικῶν περιορισμῶν, ἀφετέρου ἐνδεχόμενῃ ἐπιδεινώσει τῆς καταστάσεως θὰ σημαίνει μεγαλύτερη ἀνάγκη ὑποστήριξης τῶν ἀναξιπαθόντων καὶ ἐπομένως ἀξιημένης ἐργήγορσης καὶ ἐτοιμότητος.

Ἡ προσωπικὴ μου ἐκτίμηση εἶναι ὅτι ἔχουμε ἀπόλυτο καθῆκον καὶ ὑποχρέωση νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ ἐν λόγω ζήτημα γιὰ λόγους πρωτίστως ποιμαντικούς καὶ θεολογικούς ἀλλὰ καὶ κοινωνικούς καὶ προνοιακούς.

Οἱ δύσκολες ἡμέρες ποὺ διέρχεται ὁ τόπος μας καλοῦν τὴν Ἐκκλησία νὰ καταστήσει ἐμφανῆ τὴν προφητικὴ διάσταση τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι παρουσίας της στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου. Οἱ καιροὶ μᾶς καλοῦν νὰ ἀρθρώσουμε λόγο οὐσιαστικό, νὰ διεισδύσουμε στὰ βαθύτερα καὶ οὐσιωδέστερα συστατικά τῆς κρίσεως καί, ἀκόμη, νὰ ἐξετάσουμε πῶς μπορούμε νὰ συμβάλουμε στὴν ὑπέρβασή της. Ὅμως, στὰ συστατικά τοῦ προφητικοῦ χαρίσματος συμπεριλαμβάνονται ἡ μετάνοια, ἡ αὐθεντικότητα τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας. Ἡ προφητικὴ λειτουργία ἐμπεριέχει τὴν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ διάγνωση τῶν αἰτίων τοῦ προβλήματος καὶ τὴν κλήση σὲ γνήσια ἀλλαγὴ νοοτροπίας ὥστε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ εὐλογήσει τὴν μετάνοια καὶ νὰ εὐδώσει τὴν ὑπέρβαση τῆς ἐκάστοτε δοκιμασίας, στὴν ὁποία ὀδηγεῖται ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου κάθε φορὰ ποὺ ἀποστατεῖ καὶ ἐκτροχιάζεται ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο.

Ἡ κρίση ποὺ διέρχεται ὁ τόπος μας εἶναι πρῶτα πνευματικὴ καὶ κατὰ συνέπεια ἠθικὴ. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι τὸ πιὸ κραυγαλέο, τὸ ἄμεσα ὄρατο καὶ ἐπώδυνο σύμπτωμα τῆς νόσου. Ὅμως ἡ νόσος εἶναι κατ' οὐσίαν ὑπαρξιακὴ. Ὁ λόγος, ἐπομένως, ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἀσχοληθοῦμε σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα μὲ τὴν λεγόμενη οἰκονομικὴ κρίση εἶναι πρωταρχικά καὶ θεμελιωδῶς θεολογικός.

Αὐτὸ ὑπαγορεύει σύνολη ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἐμπειρία καὶ μᾶς ὑποδεικνύει μὲ ἐνάργεια ἡ Βυζαντινὴ μας κληρονομία. Ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Ν. Ματσούκας σημειώνει

έμπεριεκτικά: «Μέγιστο και παράδοξο ιστορικό σφάλμα αποτελεί τὸ νὰ διακρίνεται ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία καὶ ἡ πολιτιστικὴ τῆς πραγματικότητά σὲ θεολογικὴ-ἐκκλησιαστικὴ καὶ σὲ βέβηλη –κοσμική, ἢ σὲ θύραθεν καὶ σὲ χριστιανικὴ. Τέτοια διάκριση, ἴδια ἢ παρόμοια, σὲ κανένα πολιτισμὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐντοπιστεῖ, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸ σημερινὸ πολὺπλοκο χῶρο τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ– καὶ ἐδῶ ὡσὸσο ὑπάρχει ἀκόμη σοβαρὴ ἐπιφύλαξη...» (Ν. Ματσούκας, Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας, σελ. 383).

Μποροῦμε, ὅμως, νὰ ἔχουμε λόγο καὶ οὐσιαστικὴ παρέμβαση στὴν κρίση χωρὶς γνήσια πατερικὴ ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία; Χωρὶς ἐπίγνωση τοῦ πῶς βιώνουμε καὶ κατανοοῦμε τὴν ἐκκλησία ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ γιὰ ποῖο λόγο καὶ μὲ ποιά Ἐκκλησία ἐπιθυμοῦν νὰ διαλεχθοῦν οἱ σύγχρονοι φορεῖς τῆς ἐξουσίας;

Ἡ εἰσαγωγικὴ αὐτὴ τοποθέτηση δὲν ἐπιτρέπει λεπτομερειακὴ ἀνάπτυξη τοῦ προβληματισμοῦ μου. Ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα εἶναι σκόπιμο νὰ σταθοῦμε.

Ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 μέχρι σήμερα δύο ἐντελῶς ἀντίθετες τάσεις ὀδήγησαν στὴν ἐπικράτηση τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ. Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ διαφωτισμοῦ, προβάλλοντας καὶ καλλιεργώντας τὴν αὐτοδιάθεση, τὸν αὐτοπροσδιορισμὸ καὶ τὴν ὑποβάθμιση τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Παράδοσης. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἢ ἄλλοτε συνειδητὴ καὶ ἄλλοτε ἀνεπίγνωστη προσπάθεια νὰ μετατραπεῖ ἡ παραδοσιακὴ εὐσέβεια σὲ εὐσεβισμό, ὁ ὁποῖος καλλιεργοῦσε τὴ νοστοροπία τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας καὶ τὴν φοβία τῆς συμμετοχῆς στὰ κοινά.

Ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι ξένα πρὸς τὴν παράδοσή μας. Ἡ πίστη τῶν Ὁρθόδοξων εἶναι Χριστοκεντρικὴ καὶ Ἐκκλησιοκεντρικὴ καὶ γι' αὐτὸ καλλιεργεῖ ὀλοκληρωμένες προσωπικότητες –δηλαδὴ πρόσωπα καὶ ὄχι ἀτομικὲς ὑπάρξεις– καὶ γεννᾷ συλλογικὰ πολιτισμικὰ ἐπιτεύγματα.

Ὁ ὀρθόδοξος Ἕλληνας γνώριζε πάντοτε αὐτὸ πὸν ἐξέφραζε μὲ τὸν καρδιακὸ του λόγο ὁ Στρατηγὸς Μακρυγιάννης: «τούτη τὴν πατρίδα τὴν ἔχομεν ὅλοι μαζί, καὶ σοφοὶ καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί, καὶ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, καὶ οἱ πλέον μικρότεροι ἄνθρωποι. [...] Ξέρετε πότε λέ-

γει ὁ καθεὶς ἐγώ; ὅταν ἀγωνιστεῖ μόνος του καὶ φκιάσει ἢ χαλάσει, νὰ λέγει ἐγώ· ὅταν ὅμως ἀγωνίζονται πολλοὶ καὶ φκιάνουν, τότε νὰ λένε ἡμεῖς. Εἴμαστε στὸ ἡμεῖς καὶ ὄχι στὸ ἐγώ. Καὶ στὸ ἐξῆς νὰ μάθομε γνώση, ἂν θέλομε νὰ φκιάσουμε χωρὶο νὰ ζήσομε ὅλοι μαζί».

Οἱ σύγχρονοι ἀρνητὲς τῆς λαϊκῆς μας παράδοσης, ἢ ὁποῖα εἶναι ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαίρετως ζυμωμένη μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση, ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὴ σπουδαιότητά της.

Ὅμως «ἡ μόρφωση, ἡ παιδεία πὸν δηλώνει ὁ Μακρυγιάννης, δὲν εἶναι κάτι ξέχωρο ἢ ἀποσπασματικὰ δικό του· εἶναι τὸ κοινὸ χτῆμα, ἡ ψυχικὴ περιουσία μίας φυλῆς, παραδομένη γιὰ αἰῶνες καὶ χιλιετίες, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ, ἀπὸ εὐαισθησία σὲ εὐαισθησία· κατατρεγμένη καὶ πάντα ζωντανή, ἀγνοημένη καὶ πάντα παρούσα –εἶναι τὸ κοινὸ χτῆμα τῆς μεγάλης λαϊκῆς παράδοσης τοῦ Γένους. Εἶναι ἡ ὑπόσταση, ἀκριβῶς, αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, αὐτῆς τῆς διαμορφωμένης ἐνέργειας, πὸν ἐπλασε τοὺς ἄνθρώπους καὶ τὸ λαὸ πὸν ἀποφάσισε νὰ ζήσει ἐλεύθερος ἢ νὰ πεθάνει στὰ 21» ὑπογραμμίζει ὁ Γ. Σεφέρης.

Τὸ ζητούμενο, λοιπόν, εἶναι πῶς θὰ ξαναβροῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Πῶς θὰ πείσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, τὸν λαὸ καὶ τοὺς ἄρχοντὲς μας νὰ μετανοήσουμε. Ὅχι στενά, ἠθικά, ἀτομοκεντρικά, ἀλλὰ βαθειά, οὐσιαστικά, ὡς πρόσωπα πὸν ζοῦν τὸ «ἡμεῖς». Πῶς θὰ ἀλλάξουμε νοστοροπία. Πῶς θὰ διαπλάσουμε τὸ ἦθος ἐκεῖνο πὸν περιγράφει ὁ Μακρυγιάννης, ὅπου τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια τοποθετοῦνται ὑπεράνω οἰκονομικῶν κρίσεων καὶ συμφερόντων. Σήμερα, πὸν ἀκούγονται θρασεῖες προτάσεις ἀπὸ ἐταίρους μας περὶ ἐκπονήσεως τῶν μνημείων μας, ὁ λόγος του ἀκούγεται ἀποκαλυπτικὰ ἐπικαιρὸς:

«Εἶχα δύο ἀγάλματα περιφρημα, μία γυναίκα καὶ ἓνα βασιλόπουλο, ἀτόφια –φαίνονταν οἱ φλέβες, τόση ἐντέλειαν εἶχαν. Ὅταν χάλασαν τὸν Πόρο, τὰ ἔχαν πάρει κάτι στρατιῶτες, καὶ σ' ἄργος θὰ τὰ πουλοῦσαν κάτι Εὐρωπαίων· χίλια τάλαρα γύρευαν [...]. Πῆρα τοὺς στρατιῶτες, τοὺς μίλησα: Αὐτὰ, καὶ δέκα χιλιάδες τάλαρα νὰ σᾶς δώσουνε, νὰ μὴν τὸ καταδεχτεῖτε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πατρίδα μας. Γι' αὐτὰ πολεμήσαμε».

Ἴδου πῶς σχολιάζει ὁ Γ. Σεφέρης αὐτὴ τὴν στά-

ση: «Καταλαβαίνετε; Δὲ μιλά ὁ Λόρδος Βύρων, μήτε ὁ λογιότατος, μήτε ὁ ἀρχαιολόγος· μιλά ἕνα γιὸς τσοπάνηδων τῆς Ρούμελης μὲ τὸ σῶμα γεμάτο πληγές. «Γι' αὐτὰ πολεμήσαμε». Δεκαπέντε χρυσοποικιλτες Ἀκαδημίες δὲν ἀξίζουν τὴν κουβέντα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Γιὰ τὸν ὀρθόδοξο Χριστιανὸ δὲν ὑπάρχουν ἐκκλησιαστικὲς καὶ πολιτικὲς διακρίσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴ ὑπόσταση τοῦ πολίτη ὡς πιστοῦ ἢ τοῦ πιστοῦ ὡς πολίτη: «Μπήκα στὸ μυστικό» (Φιλικὴ Ἐταιρεία) λέει ὁ Μακρυγιάννης «καὶ πῆγα στὸ σπίτι μου καὶ ἐργαζόμουνα γιὰ τὴν πατρίδα μου καὶ θρησκεία μου νὰ τὴ δουλέψω ἡλικρινῶς, καθὼς τὴ δούλεψα, νὰ μὴ μὲ εἰπεῖ κλέφτη καὶ ἄρπαγο, ἀλλὰ νὰ μὲ εἰπεῖ τέκνο τῆς καὶ ἐγὼ μητέρα μου».

Ἡ κρίση ποὺ διαπερνᾷ τὴν οἰκουμένη δὲν προέκυψε ξαφνικά. Ἄλλο ἂν, ὑποκριτικὰ καὶ ἀνεύθυνα, χρόνια τώρα κωφεύουμε στὶς προειδοποιήσεις, ἀγνοοῦμε τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ ἐθελουφλοῦμε στὶς ὀρατὲς ἐπιπτώσεις τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς ἀλαζονικῆς διαχειρίσεως τοῦ κτιστοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀδύναμων ἀδελφῶν μας ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. «Ἀπὸ τὶς παραμονὲς τοῦ περασμένου πολέμου οἱ πνευματικοὶ τεχνίτες τῆς Εὐρώπης –ἐννοῶ τὰ ἐνδεικτικὰ ἔργα– ἔχουν καθαρὰ τὴ συνείδηση πὼς ζοῦν σ' ἕναν κόσμον χαλασμένο» σημειώνει ὁ Γ. Σεφέρης.

Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες τῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων –καὶ ὄχι οἱ θεολόγοι– μᾶς προειδοποιοῦν ἀπὸ καιροῦ, ὅτι ἡ κρίση τῶν θεσμῶν καὶ ἡ ἠθικὴ ἔκπτωση καὶ ἀδιαφορία ποὺ διέπουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἀλληλοτροφοδοτοῦνται, καὶ τὸ τελικὸ τους ἀποτέλεσμα γίνεται ὀρατὸ στὶς ἀποτυχίες καὶ τὰ προβλήματα ποὺ σωρεῖονται στὴν παγκόσμια οἰκονομία. Μεταφράζοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις σὲ θεολογικοὺς ὅρους, πρέπει νὰ συμφωνήσουμε, ὅτι ἡ φιλαυτία ποὺ διέπει τὸν σύγχρονο κόσμον συνεπάγεται μίαν ἀλαζονικὴ διαχείριση τῆς ζωῆς καὶ τῆς κτίσεως. Συνεπάγεται τὴν ἄρνηση οἰουδήποτε περιορισμοῦ τῆς ἀπληστίας καὶ εὐοδώνει τὴν ἀναίσχυντη ἀνοχὴ τοῦ πλουτισμοῦ σὲ βάρος τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ὁ τῶς ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὑπουργὸς καὶ καθηγητὴς Μανώλης Δρεττάκης σημειώνει: «Δύο εἶναι οἱ κύριες αἰτίες τῆς κρίσης αὐτῆς: Ἀπὸ τὴ μία

μεριὰ ἡ ἀχαλίνωτη ἀπληστία αὐτῶν ποὺ προκάλεσαν τὴν κρίση γιὰ ἐπιδίωξη μεγάλων κερδῶν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιήθηκαν καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἔκρυβαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἀνεπάρκεια ἢ ἡ παντελὴς ἔλλειψη ἐλέγχων ἀπὸ ἀρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες».

Ὁ σύγχρονος κόσμος πορεύεται μὲ τὴν ψευδαίσθηση ὅτι ἡ ὕβρις –μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου– θὰ παραμείνει ἄμοιρη συνεπειῶν. Καὶ τώρα ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνονται αἰσθητὲς οἱ συνέπειες τῆς ὕβρεως, τῆς ὀργάνωσης τῆς ζωῆς μας σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεὸς –ὅποτε ὅλα ἐπιτρέπονται– καλούμαστε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς συνέπειες τῆς ἀφροσύνης καὶ τοῦ ἀτομικοκεντρικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ οἰκοδομήθηκε μὲ τὰ ἰδεολογικὰ ὕλικά τῆς νεωτερικῆς ἀλαζονείας.

Ἐὰν λοιπὸν θέλουμε νὰ σταθοῦμε ὑπεύθυνα ἀπέναντι στὴν πρόκληση τῆς ἐποχῆς πρέπει νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦν δύο βασικὲς συνιστώσες:

α. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναμετρηθοῦμε μὲ τὰ βαθύτερα ζητήματα ποὺ θέτει ἡ παρούσα κρίση, ἐὰν δὲν διαλεχθοῦμε πρῶτα μὲ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ δὲν ἀντιμετωπίσουμε μὲ πνεῦμα μετανοίας τὰ ἐνδοεκκλησιαστικά μας προβλήματα.

β. Χρειάζεται νὰ συνειδητοποιήσουμε μὲ νηφαλιότητα, ὅτι στὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε, ἀκόμη καὶ οἱ καλοπροαίρετοι καὶ φιλικὰ διακείμενοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνθρωποι, ἔχουν ἀνατραφεῖ μὲ δεδομένη καὶ αὐτονόητη τὴ νοοτροπία τῆς ἐκκοσμικευμένης νεωτερικότητας καὶ, ἐπομένως, ἀγνοοῦν ἢ τελοῦν σὲ σύγχυση σχετικὰ μὲ τὸ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποῖο εἶναι τὸ ἔργο καὶ ὁ σκοπὸς τῆς καὶ πῶς μποροῦν νὰ συνεργαστοῦν μαζί τῆς.

Καὶ βέβαια, ὅσο μικρότερη ἡ αὐτογνωσία μας τόσο δυσκολότερη ἡ οὐσιαστικὴ ἐπικοινωνία μας μὲ ὅλους αὐτοὺς.

Μερικὰ συγκεκριμένα παραδείγματα θὰ ὑπογραμμίσουν τοῦ λόγου μου τὸ ἀληθὲς καὶ θὰ ἐπιτρέψουν τὰ ἐρωτήματα καὶ οἱ προβληματισμοὶ νὰ γίνουν πρακτικοὶ καὶ ἐστιασμένοι.

Ἡ ἱστορία τῶν νεότερων χρόνων ἔχει δείξει, ὅτι πολλὰ φορὲς, ὅταν ἡ κρατικὴ ἐξουσία βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση πολιτικὴ ἢ οἰκονομικὴ, ἡ εὐκολὴ λύση ἦταν ἡ μετάθεση τῆς προσοχῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς προβολῆς ἀρνητικῶν εἰκότων ἢ μεγαλοποιώντας μεμονωμένα ἀτοπήματα.

“Όμως, ακόμη και αν κάποιες από τις ρίζες ενός δέντρου χρειάζονται έξυγιανση, με ποιούς χυμούς θα θρέψει τον καρπό του αν καταστρέψουμε όλη τη ρίζα;

“Όταν εμείς οι Ίεράρχες πολιτικολογούμε ή καλλιεργούμε εντάσεις και υποθάλλουμε ιδεολογικές αντιπαλότητες είναι βέβαιο ότι αυτό εντέλει διευκολύνει το παιγνίδι της πόλωσης και αυτούς που την επιθυμούν και την εκμεταλλεύονται αλλά υπονομεύει ουσιαστικά την προσπάθειά μας. Ο λαός περιμένει από εμάς νηφαλιότητα και ειρηνολογία. Όχι θορυβώδη αλλά άποτελεσματική διαχείριση των σοβαρών θεμάτων που μας συνέχουν και μας απασχολούν όλους. Άλλο χύνω το αίμα μου για την πατρίδα όταν χρειαστεί και άλλο ευκαιρώς ακαίρωως προβάλλω μία εικόνα της Έκκλησίας ώσαν να είναι θεσμός προσόμοιος του στρατού ή των κομματικών παρατάξεων.

Η μετάνοια και η αλλαγή νοοτροπίας χρειάζεται να μας απασχολήσει και σε σχέση με άλλους, πιδ υλικούς και πρακτικούς τομείς. Για παράδειγμα, όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι το 96% της Έκκλησιαστικής περιουσίας έχει ξοδευτεί άλλοτε για αγαθοεργίες αλλά και πολλές φορές εξανεμιζόμενο ή απαλλοτριούμενο. Μήπως είναι καιρός να γίνει μία σοβαρή ένδελεχής μελέτη ώστε να γνωρίζουμε τί και πώς αξιοποιήθηκε και τί χάθηκε; Και, κυρίως, να σκεφθούμε σοβαρά και υπεύθυνα τί πρέπει να κάνουμε με το έναπομείναν 4%. Να μελετήσουμε πώς είναι δυνατόν να το αξιοποιήσουμε όχι απλώς ως κερδοφόρα επένδυση αλλά με κριτήρια ορθολογικά και επιστημονικά και με άπώτερο σκοπό τη διακονία του πλησίον και την αλληλέγγυα στάση προς την πολιτειακή και εθνική ευαισθησία στα προβλήματα του χειμαζόμενου λαού μας.

Άγαπητοί αδελφοί,

Η οικονομική ανάκαμψη χωρίς μετάνοια, δηλαδή χωρίς αλλαγή τρόπου ζωής όχι μόνο άτομικά αλλά και ως κοινότητα, ως ένορία, ως δήμος, ως έθνος και ως Έκκλησία θα είναι απλώς μία πρόσκαιρη μετάθεση της κρίσης, ή όποια θα επανέλθει δριμύτερη.

Το καθήκον μας είναι διπλό:

Έχουμε χρέος να εργασθούμε δυναμικά και με κάθε τρόπο για τον επανευαγγελισμό του λαού μας. Τοῦτο σημαίνει ότι οφείλουμε πρώτιστα να μεριμνήσουμε για την αναβάθμιση της ένορίας και των κληρικῶν μας. Και, ταυτοχρόνως, οφείλουμε να σηκώσουμε τὰ μανίκια και να δραστηριοποιηθούμε στὸν τομέα της κοινωνικής και προνοιακής ἀρωγῆς τοῦ λαοῦ μας. Όχι με λόγια αλλά με ἔργα και συγκεκριμένες προσφορές, και τὸ παράδειγμα πρέπει νὰ δώσουμε πρώτοι εμείς οἱ Ἀρχιερεῖς.

Δὲν πρέπει νὰ διαφύγει της προσοχῆς μας, ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν μεγεθυντικὸ φακὸ της παγκόσμιας κοινῆς γνώμης και τὸ πῶς θὰ πορευθεῖ ἡ Ἐκκλησία μας θὰ εἶναι ὄρατὸ πολὺ πέρα ἀπὸ τὰ ἐθνικά μας σύνορα. Ἄν λοιπὸν κινηθούμε σύμφωνα με τὴν παράδοση και τὴ θεολογία μας, ἂν σταθούμε ὅπως πρέπει και ὅπως πάντοτε ἔπραξε σὲ κρίσιμες ὥρες ἡ Ἐκκλησία μας, τότε και μόνον θὰ ἔχουμε κάθε δικαίωμα ἀπαιτήσεων, ἐλέγχου, κριτικῆς, ἀκόμη και καταγγελίας ἐνώπιον τοῦ λαοῦ και τῆς Ἱστορίας, ὅσων δὲν ἀνταποκριθὸν υπεύθυνα στὶς ἀπαιτήσεις της κοινωνικῆς και πολιτειακῆς τους θέσης και ἀπέναντι στὸ ἐθνικὸ και ἱστορικὸ καθήκον.

«Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Χρειάζεται πολλὴ ἐργασία ἀπὸ ὅλους μας.

Εὐχαριστῶ.

Ἀντιφώνησις κατὰ τὴν Τακτικὴ Σύγκλησιν τῆς Ι.Σ.Ι.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ,
Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(5.10.2010)

«Μακαριώτατε,

Ἡ Τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τὴν ὁποία προβλέπει καὶ ἐπιβάλλει ἡ Κανονικὴ Τάξις καὶ ἐπιτρέπει ὁ Νόμος τῆς πολιτείας εἶναι ἓνα προνόμιο μὲ πολλὰ καὶ πολλαπλὰς δυνατότητες.

α) Συνέρχεται ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ Σεπτὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας διὰ νὰ συμπνευματιστῇ καὶ νὰ συσκεφθῇ. Καὶ ἐπειδὴ πνεύματι Θεοῦ ἀγόμεθα ὡς σύνολον ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν «πνεῦμα Θεοῦ ἔχει» δι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος καὶ οἱ ἀποφάσεις μας ἔχουν κῆρος καὶ ἰδιαίτερη ἀξία καὶ σημασία.

β) Συνερχόμεθα ἐπὶ τὸ αὐτὸ διὰ νὰ συζητήσωμε, νὰ ζητήσωμε καὶ νὰ ἀνεύρωμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴν διακηρύξωμε πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, πού τὴν ἐπιθυμεῖ, τὴν ἐπιζητεῖ καὶ τὴν ἀποδέχεται ὄχι μόνον ὡς ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ ὡς σῶζουσαν ἀλήθειαν. Καὶ ἡ ἀποδοχὴ γίνεται μετὰ χαρᾶς διότι πιστεύει ὅτι ἀγαπῶμεν ἐν ἀληθείᾳ διὸ καὶ ἀληθεύομεν ἐν ἀγάπῃ. Καὶ ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον «οὐδὲν τοσοῦτου ἐπαγωγὸν ὅσον τὸ φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι» (Χρυσόστομος).

γ) Ἡ Σύνοδος συνέρχεται καὶ εἰς πολὺ κρίσιμον ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποία ἡ κρίσις ὡς λέξις κυριαρχεῖ καὶ ὡς πρᾶξις ἐπικρατεῖ. Καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «νῦν κρίσις

ἐστὶ τοῦ Κόσμου» ἀναλογικὰ νὰ ἔχη ἐφαρμογὴ. Οἱ ἄρχοντες συνεχῶς συνέρχονται, συσκέπτονται καὶ μελετοῦν τὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Οἱ ἀποφάσεις των δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦν, ἀλλὰ μᾶς φέρουν στὸ νοῦ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «συννοχὴ ἔθνων ἐν ἀπορίᾳ». Καὶ αὐτὴ τὴν ἀπορία, τὴν ἀγωνία καὶ τὸ ἀδιέξοδο ὑφίσταται καὶ βιώνει ὁ λαὸς μας. Μὲ ἐλπίδα ὁμως καὶ ἐμπιστοσύνη προσβλέπει καὶ ἀποβλέπει πρὸς τὴν Ἐκκλησία.

Εἶναι ἐπομένως εὐκαιρία καὶ χρέος νὰ τὸν ἐνισχύσωμε καὶ στηρίξωμε. Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ μάτια τῶν πιστῶν εἶναι στραμμένα στὴν Ἱεραρχία. Ἄς τοῦ στερεώσωμε τὴν πίστι, ἃς τοῦ κάνωμε βεβαία τὴν ἐλπίδα καί, ὡς ἄλλος Μωσῆς ἃς τὸν ὀδηγήσωμε στὴν πνευματικὴ ἐργήγορσι πού θὰ τὸν φέρει στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν κρίσι, ὅπως τὸν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς δουλείας τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἐπιβάλλεται ἐργήγορσις, σύνεσις καὶ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ὥστε καὶ ἡ παρούσα Ἱεραρχία εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν νὰ ἐργασθῇ. Ἔχουσα τὸν Κύριον ἐν μέσῳ Αὐτῆς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας παρόν. Οὕτω καὶ ὁ λαὸς βλέπων «τὴν τάξιν καὶ τὸ στερόν τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως ἡμῶν» (Κολοσ. Β, 5) θὰ χαίρῃ ἐπ' ἐλπίδι βεβαία ὅτι, εἶναι πρόβαρα ἔχοντα ποιμένας, οἵτινες ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ αὐτῶν».

«Τὰ αἷτια τῆς σύγχρονης ποικιλόμορφης κρίσης»

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστας κ. Παύλου

(Εἰσήγηση ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 6.10 2010)

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί

Μὲ δέος ἀνέρχομαι τὶς βαθμίδες τοῦ ἱεροῦ τούτου βήματος διὰ νὰ ὁμιλήσω ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἁγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐκθέσω τοὺς προβληματισμούς καὶ τὶς ἀνησυχίες μου διὰ τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἀνετέθη εἰς τὴν ἐλαχιστότητά μου ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ τὸν τίτλον «Τὰ αἷτια τῆς σύγχρονης ποικιλόμορφης κρίσης».

Αἰσθάνομαι εἰλικρινᾶ πολὺ μικρός, ἀπευθυνόμενος εἰς πολλοὺς Ἀρχιερεῖς μὲ ἔτη πολλὰ εἰς τὴν ἀρχιερατικὴ διακονία καὶ εὐθύνη, μὲ ἱκανότητες καὶ γνώσεις καὶ ἐμπειρία, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πόρρω ἀπέχω. Αἰσθάνομαι λοιπὸν τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο καὶ τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσα πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνη καὶ καλοῦμαι αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ ἀναμετρηθῶ μὲ τὴν εὐθύνη μου.

Θέλω ἐπίσης ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς Σεβασμιωτάτους ἀδελφούς μετὰ τῶν ὁποίων συνεργασθῆκαμε διὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν βασικῶν συνιστωσῶν τῆς παρούσης εἰσηγήσεως ἦτοι τοὺς Σεβασμιωτάτους ἀδελφούς Φθιώτιδος κ. Νικόλαο, Μεσογαίας καὶ Λαυρεατικῆς κ. Νικόλαο, καθὼς καὶ τοὺς Σεβ. Ζακύνθου Χρυσόστομο, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο καὶ Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο.

Τὸ θέμα εἶναι πολὺ μεγάλο, ἐνῶ οἱ καταστάσεις τὶς ὁποῖες διερχόμεθα εἶναι ὄντως κρίσιμες. Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ ἔχει τὴν αἴσθησι ὅτι ἔχουμε ἤδη ἀργῆσαι νὰ μιλήσουμε καὶ μὲ ἀγωνία ἀναμένει τὸ λόγο τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ εὐθύνες μας εἶναι πολὺ μεγάλες.

Καλούμεθα ἐπίσης νὰ μιλήσουμε σὲ μία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ὑπάρχουν δυνάμεις στὸν τόπο μας,

οἱ ὁποῖες ἐπιτίθενται μετὰ μανίας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας. Ὅπως ὀρθότατα σημειώνει ἅγιος ἀδελφός: «Αὐτὸ ποὺ ζεῖ ὁ κόσμος στὴν περίοδο αὐτὴ δὲν τὸ ἔζησε ποτὲ κατὰ τὸ παρελθόν. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὴν πατρίδα μας εἶναι πρωτόγνωρο καὶ συνταρακτικό. Μαζὶ μὲ τὴν πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ οικονομικὴ κρίσιμ συμβαδίζει καὶ ἡ πάσης φύσεως ἀνατροπὴ».

Πρόκειται γιὰ προσπάθεια ἐκρίζωσης καὶ ἐκθεμελίωσης πολλῶν παραδεδομένων, τὰ ὁποῖα μέχρι τώρα θεωροῦνταν αὐτονόητα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας. Ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς ἐπιχειρεῖται μία ἀνατροπὴ δεδομένων καὶ δικαιωμάτων καὶ μάλιστα μὲ ἓνα πρωτοφανὲς ἐπιχείρημα.

Τὰ ἀπαιτοῦν τὰ μέτρα αὐτὰ οἱ δανειστὲς μας. Δηλώνουμε δηλαδὴ ὅτι εἴμαστε μία χώρα ὑπὸ κατοχὴ καὶ ἐκτελοῦμε ἐντολὲς τῶν κυριάρχων-δανειστῶν μας. Τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖο γεννᾶται εἶναι ἐὰν οἱ ἀπαιτήσεις τοὺς ἀφοροῦν μόνον σὲ οικονομικὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ θέματα ἢ ἀφοροῦν καὶ στὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ φυσιογνωμία τῆς Πατρίδος μας.

Τὸ ἱστορικὸ τῆς κρίσεως

Ἡ οικονομικὴ κρίσιμ ἢ ὁποῖα ταλαιπωρεῖ καὶ δυναστεύει τὴ χώρα μας εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ παρόντος. Εἶναι συνέπεια καὶ καρπὸς μίας ἄλλης κρίσεως τὴν ὁποῖα θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσεγγίσουμε.

Ἡ οικονομικὴ κρίσιμ εἶναι παγκόσμια, ἀλλὰ καὶ τοπικὴ. Θέλω λίγο νὰ σταθῶ στὴν παγκοσμιότητα αὐτῆς τῆς κρίσεως. Στὸ κατὰ πόσον δηλαδὴ εἶναι κρίσιμ ποὺ πηγάζει ἀπὸ συγκεκριμένους λαθεμένους

οικονομικές επιλογές ή είναι κατασκευασμένη, δηλαδή μία κρίση-έργαλειο, που αποβλέπει σε άλλους σκοπούς. Μία κρίση που αποβλέπει σε ένα παγκόσμιο έλεγχο.

Μία προσεκτική ματιά στην όλη δομή της «κρίσης» οδηγεί τη σκέψη προς το δεύτερο. Είναι μία κρίση-έργαλειο ή όποια οδηγεί στον έλεγχο των πάντων. Ασφαλώς υπάρχουν και οι ανθρώπινες αδυναμίες και τα ανθρώπινα λάθη και οι έσφαλμένοι χειρισμοί. Όλα αυτά όμως αξιοποιούνται προκειμένου να επιτευχθεί το σχέδιο.

Μία ματιά στο τρόπο με τον οποίο εξελίχθηκαν τα πράγματα στον τόπο μας δημιουργεί την βεβαιότητα, ότι εφαρμόστηκε ένα οργανωμένο σχέδιο με την συμμετοχή πολιτικών δυνάμεων του τόπου μας, το οποίο μās οδήγησε στη σημερινή αιχμαλωσία της πατρίδος μας σε άλλότητες δυνάμεις, οι οποίες επιβάλλουν τον δικό τους τρόπο διακυβέρνησης και με τα έδω όργανά τους, επιχειρούν να αλλοιώσουν την πολιτισμική ταυτότητα του τόπου μας.

Ό κάθε λογικός άνθρωπος διερωτάται: Γιατί δεν πήραμε νωρίτερα όλα αυτά τα δύσκολα μέτρα, που σήμερα χαρακτηρίζονται αναγκαία. Όλες αυτές τις παθογένειες της κοινωνίας και της οικονομίας που σήμερα επιχειρούμε με βίαιο τρόπο να αλλάξουμε, γιατί δεν τις αλλάξαμε στην ώρα τους;

Γιατί έπρεπε να φθάσουμε μέχρις έδω; Τα πρόσωπα στην πολιτική σκηνή του τόπου μας είναι, έδω και δεκαετίες, τα ίδια. Πώς τότε υπολόγιζαν το πολιτικό κόστος, γνωρίζοντας ότι οδηγούν τη χώρα στη καταστροφή και σήμερα αισθάνονται ασφαλείς, γιατί ενεργούν ως έντολοδόχοι; Σήμερα γίνονται ριζικές ανατροπές για τις οποίες άλλοτε θα αναστατωνόταν όλη ή Ελλάδα και σήμερα επιβάλλονται χωρίς σχεδόν αντιδράσεις.

“Ας δοϋμε λίγο και σε τοπικό επίπεδο την κρίση.

Η οικονομική μας κρίση με πολύ απλά λόγια οφείλεται στη διαφορά μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης. Στον άργο ρυθμό της παραγωγής που επιτυγχάνουμε απέναντι στο ύψηλο βιοτικό επίπεδο που μάθαμε να ζοϋμε. Όταν όσα καταναλώνουμε είναι πολύ περισσότερα από όσα παράγουμε, τότε το οικονομικό ισοζύγιο γέρνει προς την πλευρά των εξόδων.

Η χώρα μας για να άντεπεξέλθει, αναγκάζεται να δανείζεται με την έλπίδα ότι το διαταραγμένο ισοζύγιο θα ανακάμψει. Όταν αυτό δεν γίνεται και οι δανειστές άπαιτούν την έπιστροφή των δανεισθέντων σϋν τόκω, τότε φθάνουμε στην κρίση και στην χρεωκοπία.

Είναι και άλλες χώρες που εύρισκονται σε δεινή οικονομική θέση και λαμβάνουν σκληρά οικονομικά μέτρα, δεν εύρισκονται όμως στην ίδια ανυποληψία στην όποια εύρίσκεται η χώρα μας.

Πρόκειται για ένα διεθνή διασυρμό και χλευασμό της πατρίδας μας και των κατοίκων της, που τραυματίζει την έθνική μας αξιοπρέπεια. Ακούσαμε από όμογενείς ότι έφθασαν στο σημείο να ντρέπονται να δηλώνουν ότι είναι Έλληνες, διότι αυτή η πληροφορία προκαλούσε τον χλευασμό των συνομιλητών τους.

Η αιτία του διασυρμού οφείλεται στα ψευδή στοιχεία, τα όποια έδιναν στην παγκόσμια κοινότητα και στα άρμόδια εύρωπαϊκά όργανα οι υπεύθυνες –υποτίθεται– ελληνικές κυβερνήσεις. Μία συνειδητή προσπάθεια έξαπάτησης, την όποια έαν έκανε ένας άπλος έλληνας πολίτης απέναντι στο ελληνικό δημόσιο, θα οδηγείτο σε δικαστική κρίση και καταδίκη. Μία τέτοια συμπεριφορά εξέθεσε διεθνώς τη χώρα μας, τραμάτισε καιρία την αξιοπρέπεια της και μās ευτέλισε ως λαό στη διεθνή κοινότητα.

Είναι προφανές ότι τέτοιες συμπεριφορές προέρχονται από ανθρώπους διεφθαρμένους, οι όποιοι υποτάσσουν στο άτομικό συμφέρον και στην ιδιοτελείά τους, την οικονομία αλλά και την αξιοπρέπεια ενός όλόκληρου λαού. Δομικά στοιχεία αυτής της οικονομικής κρίσης είναι ή διαφθορά των θεσμών, ή διαφθορά της κοινωνίας και των επί μέρους πολιτών, καθώς και τα φαινόμενα της διαπλοκής. Όλα αυτά τα νοσηρά φαινόμενα, δείχνουν εν τέλει την άληθινή ποιότητα της κρίσης, ή όποια είναι πνευματική και έχει ως καρπό της την οικονομική.

Ήδη ή δυσαναλογία μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης συνιστά όχι μόνον οικονομικό μέγεθος, αλλά πρωτίστως πνευματικό γεγονός. Σημείο πνευματικής κρίσης, το όποιον άφορα τόσο στην ήγεςία, όσο και το λαό. Μία ήγεςία που δεν μπόρεσε να σταθεί υπεύθυνα απέναντι στο λαό, που

δέν μπόρεσε ἢ δέν ἤθελε νὰ μιλήσει τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας, πὺν πρόβαλε λαθεμένα πρότυπα, πὺν καλλιέργησε τὶς πελατιακὲς σχέσεις, μόνο καὶ μόνο γιατί εἶχε ὡς στόχο τὴν κατοχὴ καὶ τὴ νομὴ τῆς ἔξουσας.

Μία ἡγεσία πὺν παγίδευσε τὸ λαὸ δίδοντας οἰκονομικὲς παροχὲς χωρὶς νὰ ὑπάρχουν τὰ ἀνάλογα ἀποθέματα. Μία ἡγεσία πὺν γνώριζε τὴν κατάσταση τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, ἀλλὰ πὺν ἐγκληματικὰ σιωποῦσε. Μία ἡγεσία πὺν οὐσιαστικὰ ὑπονόμεισε τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς χώρας καὶ τοῦ λαοῦ.

Κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἕνας λαὸς πὺν λειτούργησε ἀνεύθυνα. Πὺν γνώριζε καὶ ἄκουγε ὅτι οἱ παροχὲς τὶς ὁποῖες τοῦ πρόσφερε ἡ ἡγεσία δέν προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἐγγῶρια παραγωγή, ἀπὸ ἀποθέματα, ἀλλὰ ἀπὸ δάνεια. Ἐνας λαὸς πὺν δέν ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς χώρας, πὺν οὐδέποτε πρόσεξε σχετικὲς προειδοποιήσεις, ἀλλὰ παραδόθηκε στὴν εὐμάρεια, στὸν εὐκόλο πλουτισμὸ καὶ στὴν καλοπέραση, ἐπιδόθηκε στὴν κομπίνα καὶ στὴν ἐξαπάτηση, πὺν δέν προβληματίσθηκε γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, πὺν στερημένος ἀπὸ οὐσιαστικὴ παιδεία δέν στάθηκε μὲ κριτικὸ πνεῦμα ἀπέναντι στὴν ἔξουσία. Ἡ αὐθαίρετη ἀπαίτηση δικαιωμάτων ἀπὸ συντεχνίες καὶ κοινωνικὲς ὁμάδες μὲ πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὴν κοινωνικὴ συνοχὴ ὀδήγησαν κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος στὴν σημερινὴ κατάσταση.

Ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς κρίσης εἶναι ἡ ἀπουσία νοήματος ζωῆς καὶ ὁ ἐγκλωβισμὸς τοῦ ἀνθρώπου στὸ εὐθύγραμμο παρόν, δηλαδὴ ὁ ἐγκλωβισμὸς τοῦ στὸ ἐγκρατούμενο ἔνστικτο. Ἐνα παρόν χωρὶς μέλλον, χωρὶς ὄραμα. Ἐνα παρόν καταδικασμένο στὸ ἀνιαρὸ καὶ μονότονο. Ἡ μετατροπὴ τῆς ζωῆς σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀνάμεσα σὲ δύο ἡμερομηνίες, αὐτές, τῆς γέννησης καὶ τῆς ταφῆς, μὲ ἄγνωστο τὸ μεταξύ τους διάστημα. Σὲ μία τέτοια προοπτικὴ τὸ ἄ-σκοπο συναγωνίζεται τὸ παρὰ-λογο καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν κερδίζει πάντα τὸ τραγικὸ, ὅπως θαυμάσια ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος –πλέον– Ἰουστῖνος Πόποβιτς.

Ἐταν ἀπευθύνεσαι σὲ νέους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐρωτᾷς: «γιατί παιδί μου παίρνεις ναρκωτικά;» καὶ σοῦ ἀπαντοῦν: «πέστε μου ἐσεῖς γιατί νὰ μὴν πάρω; Δέν ἐλπίζω τίποτα, δέν περιμένω τίπο-

τα, ἡ μόνη μου χαρὰ εἶναι ὅταν τρυπῶ τὴν ἔνεση καὶ ταξιδεύω» ἢ ὅταν ἐπισημαίνεις σὲ ἕνα νέο ἄνθρωπο ὅτι παίρνοντας ναρκωτικὰ θὰ πεθάνει καὶ ἐκεῖνος σοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἕνα τραγικὸ χαμόγελο: «ἐσεῖς δέν καταλαβαίνετε ὅτι ἐγὼ παίρνω ναρκωτικὰ γιὰ νὰ ζήσω» τότε ἀντιλαμβάνεσαι πόσο ἀπίστευτα ἀληθινὸς καὶ πόσο τραγικὰ ἐπίκαιρος εἶναι ὁ Ἅγιος αὐτὸς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος.

Ἐπόμενο εἶναι μία οὐσιαστικὴ ἀπουσία νοήματος τῆς ζωῆς νὰ τὴν ὀδηγεῖ σὲ κατανάλωση, σὲ κυνὴγι εὐδαιμονίας, σὲ ἀναζήτηση ἐγωιστικῆς ἀπόλαυσης. Τὸ ἄγχος τῆς ἀνασφάλειας –μίας ἀνασφάλειας πὺν εἶναι πλέον κατάσταση ὑπαρξιακῆ– κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ζεῖ σὲ κλίμα πανικοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἀπουσία νοήματος ζωῆς συνιστᾷ τὴν πιὸ ριζικὴ, τὴν προσωπικὴ κρίση τοῦ ἀνθρώπου. Σηματοδοτεῖ τὴν ὑπαρξιακὴ του ἀποτυχία μὲ ὅλες τὶς περαιτέρω τραγικὲς συνέπειες, τὴν ἀνικανότητά του νὰ ἀντισταθεῖ σὲ ὅ,τι τὸν εὐτελίζει.

Ἐγινε πολὺς λόγος στοὺς ἔσχατους καιροὺς γιὰ τὴ διαφθορὰ τῆς δημόσιας ζωῆς καὶ τὴ λεηλασία τοῦ κράτους. Ἡ πάταξή της ἔγινε σημαία γιὰ τὴ διεκδίκηση τῆς ἔξουσας.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μία βαθύτερη καὶ μεγαλύτερη διαφθορὰ καὶ μία κοινωνία ζωσμένη στὸ μαγγανοπήγαδο μῆς πολιτικῆς χωρὶς ὄραμα, πὺν ἀδυνατεῖ νὰ καταλάβει ὅτι ἡ διαφθορὰ εἶναι πράξη ἀπόγνωσης, ἕνα κυνὴγι εὐτυχίας σ' ἕνα κόσμος πὺν θεοποίησε τὴν κατανάλωση. Ἐταν δέν ὑπάρχει ἄλλο ὄραμα ζωῆς πέρα ἀπὸ τὴν κατανάλωση, ὅταν ἡ οἰκονομικὴ δύναμη καὶ ἡ ἐπίδειξη τῆς γίνεται ὁ μόνος τρόπος κοινωνικῆς καταξίωσης, τότε ἡ διαφθορὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος ζωῆς, διότι διαφορετικὰ, ἂν δέν εἶσαι διεφθαρμένος, εἶσαι ἀνόητος.

Τὸ κυνὴγι τῆς κατανάλωσης, πὺν πηγάζει ἀπὸ μία ζωὴ χωρὶς νόημα, μετέτρεψε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ἐλεύθερη προσωπικότητα σὲ γροανάκι μίας ἀπόσωσης μηχανῆς. Ἡ οἰκονομία δέν ὑπηρετεῖ πλέον τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀπόσωση γροανάκι τῆς οἰκονομίας, ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλέον ὑποταχθεῖ σαυτὴν. Τὸ ἐρώτημα-δίλημμα τοῦ Ντοστογιέφσκι τὸ βλέπουμε καὶ σήμερα μπροστά μας. Ἐλευθερία ἢ εὐτυχία;

Σήμερα ὁ ἄνθρωπος δικαίως τρέμει μήπως μειωθεῖ τὸ εισόδημά του, ἀλλὰ δέν ἀνησυχεῖ τὸ ἴδιο

για τὸ ἔλλειμα παιδείας πὸν ἀφορᾷ στὰ παιδιὰ του καὶ δὲν ἀγωνιᾷ γιὰ τὸν εὐτελισμὸ τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Εἴμαστε μία χώρα πὸν ἴσως δὲν εἶναι ἐλεύθερη πιά, μία χώρα πὸν ἴσως στὴν οὐσία διοικεῖται ἀπὸ ἄλλους, πὸν φαίνεται νὰ ἐκχώρησε τὴν ἐθνικὴ τῆς κυριαρχία στὰ χέρια ξένων, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μᾶς νοιάζει πλέον. Ἄραγε θὰ συνεισθεῖ ὁ λαὸς μας, θὰ καταλάβει πόσο ἐπικίνδυνη εἶναι αὐτὴ ἡ ὥρα, γιατί κάποιοι τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὴν πνευματικὴ ταυτότητά του, νὰ τὸν καταστήσουν ὀριστικὰ ξένο μὲ τις ρίζες καὶ τὴν παράδοσή του; Ἡ συζήτηση καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀφαίρεση τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀπὸ τὴν σημαία τῆς χώρας μας εἶναι ἐνδεικτικὴ.

Ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής, στὸ σχετικὸ ἔργο τοῦ Ντοστογιέφσκι, σχολιάζοντας τὸν πρῶτο πειρασμὸ τοῦ Χριστοῦ στὴν ἔρημο τοῦ λέγει: «Θέλεις νὰ πᾶς στὸν κόσμο καὶ πηγαίνεις μὲ ἀδειανὰ χέρια, μὲ κάποια ἀόριστη ὑπόσχεση μίας ἐλευθερίας, τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν ἀπλοϊκότητά τους καὶ τὴν φυσικὴ τους ἀμβλύνοια δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν καὶ πὸν τὴν φοβοῦνται... Βλέπεις ὁμως τις πέτρες σ' αὐτὴ τὴ γυμνὴ καὶ φλογισμένη ἔρημο; Κάμε τὲς ψωμιὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ σὲ ἀκολουθήσει σὰν κοπάδι εὐγνώμον καὶ ὑποτακτικὸ».

Ἐνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα αὐτῆς τῆς πνευματικῆς κρίσης εἶναι ἡ κατάσταση τῆς Παιδείας στὸν τόπο μας. Ἐδῶ τὸ πιὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Πολιτείας ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν τὴν οὐσία τῆς. Ἡ Παιδεία στὸν τόπο μας ἔχει πλέον τελειώσει. Τὸ σημερινὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα διαστρέφει συστηματικὰ καὶ συνειδητὰ τὸ μαθητὴ, οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ἂν ὑπάρχουν, σιωποῦν, οἱ πνευματικὲς ἀξίες ἔχουν καταπέσει, τὰ πρότυπα ἔχουν χαθεῖ.

Γιὰ τοὺς ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστὲς χρησιμοποιοῦμε συνήθως ἓνα ρῆμα. Τὸ ρῆμα «φορτώνω». Φορτώνουμε τὸν ὑπολογιστὴ μὲ δεδομένα. Ἡ σημερινὴ ἐκπαίδευση «φορτώνει» τὸν ἐγκέφαλο τῶν παιδιῶν μας μὲ ὕλη. Τὸ σχολεῖο καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ἀγωνίζονται νὰ τελειώσουν τὴν ὕλη. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕψιστος στόχος. Ὁ μαθητὴς, σὰν πρόσωπο, εἶναι ἀπὸν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία. Τὰ παιδιά μας μέσα στὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Λύκειο περνοῦν τὰ κρισιμότερα χρόνια τῆς ζωῆς τους καὶ τὸ σημερινὸ σχολεῖο εἶναι ἀπο-

λύτως ἀδιάφορο γιὰ τὸν μαθητὴ ὡς πρόσωπο, γιὰ τὴν ψυχὴ του. Τὸ σημερινὸ σχολεῖο τεμαχίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ μαθητῆ, τὸν ἀκρωτηριάζει ὄντολογικὰ καὶ τὸν διαστρέφει ἔχοντας τὸν μεταποιήσει σὲ ἠλεκτρονικὸ ὑπολογιστὴ στὸν ὁποῖο τὸ μόνο πὸν ἔχει νὰ προσφέρει εἶναι νὰ τὸν «φορτώνει», ἔτσι τοῦ ἔχει ἀχρηστεύσει καὶ τὴν κριτικὴ ἱκανότητα. Τὰ παιδιά μας μεγαλώνουν σήμερα μόνο «σοφία καὶ ἡλικία», ἀλλὰ ὄχι «καὶ χάριτι» καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα τους.

Μὲ μία τέτοια στάση τὸ σύνθημα τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, «πρῶτα ὁ μαθητῆς», μόνον σὰν κακόγουστο ἀστεῖο μπορεῖ νὰ ἠχῆσει ἢ σὰν πικρὴ εἰρωνεία ἀπέναντι στὸ πρόσωπο τοῦ μαθητῆ. Ὅταν τὸ Ὑπουργεῖο ἀναζητεῖ νὰ συνδέσει τὴν δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση μὲ τὴν παραγωγή, κάτι πὸν λογικὰ τὸ κάνει ἢ ἀνώπατη ἐκπαίδευση, ὅταν δὲν καταλαβαίνει ὅτι ἡ μέση ἐκπαίδευση πρέπει νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν ἀγωγή καὶ τὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ μαθητῆ, ὅταν ἀχρηστεύει τὴν σύγχρονη ἐγκύκλιο παιδεία, τότε ἡ Παιδεία στὸν τόπο μας εἶναι τελειωμένη καὶ τότε συνειδητοποιεῖ κανεὶς καὶ τὴν διαρκῶς ὀγκουμένη ἀντίδραση τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπικαιρότητα τῆς Γραφικῆς ρήσης: «εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος, τὸ σκότος πόσον»;

Ἐκκλησιαστικὲς εὐθύνες

Ἐχουμε φθάσει ὡς χώρα σὲ σημεῖο ὄριακό. Πολλοὶ αὐτὴ τὴν ὥρα, σήμερα θὰ ἔλεγα, προσβλέπουν στὴν Ἐκκλησία ἀναμένοντες καὶ τὸ λόγο τῆς καὶ τις πράξεις τῆς.

Ἐτούτῃ τὴν κρίσιμη ὥρα εἶναι σημαντικὸ ἐμεῖς οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ ἀναμετρηθοῦμε μὲ τις εὐθύνες μας καὶ νὰ ἀναζητήσουμε μὲ τόλμη τὸ μεριδίον τῆς ἐνδεχομένης δικῆς μας ὑπαιτιότητας στὴν παροῦσα κρίση. Εἶναι σημαντικὸ νὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ πάλῃ σήμερα δὲν εἶναι «πρὸς σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ πρὸς τις ἀρχές, τις ἐξουσίες, τοὺς κοσμοκράτορες τοῦ σκόπτου τοῦ αἰῶνος τούτου».

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ ἀντίδοτο τῆς κατανάλωσης σὰν τρόπο ζωῆς καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσκήση. Καὶ ἐὰν ἡ κατανάλωση εἶναι τὸ τέλος, γιατί ἡ ζωὴ δὲν ἔχει νόημα, ἡ ἀσκήση εἶναι δρόμος, γιατί ὁδηγεῖ σὲ ζωὴ μὲ νόημα. Ἡ ἀσκήση δὲν εἶναι στέρηση τῆς

ἀπόλαυσης, ἀλλὰ ἐμπλουτισμὸς τῆς ζωῆς μὲ νόημα. Εἶναι ἡ προπόνηση τοῦ ἀθλητῆ πού ὀδηγεῖ στὸν ἀγώνα καὶ στὸ μετάλλιο καὶ αὐτὸ τὸ μετάλλιο εἶναι ἡ ζωὴ πού νικᾷ τὸ θάνατο, ἡ ζωὴ πού πλουτίζεται μὲ τὴν ἀγάπη. Ἡ ἄσκηση εἶναι τότε ὁδὸς ἐλευθερίας, ἐναντίον τῆς δουλείας τοῦ περιτοῦ.

Αὐτὴ τὴν ἄσκηση ὡς ὁδὸ ἐλευθερίας καὶ νοηματοδότησης τῆς ζωῆς, δὲν τὴν κηρύξαμε ὅσο καὶ ὅπως ἔπρεπε, ἀλλὰ πρὸ παντὸς δὲν τὴν βιώσαμε. Κατηγορηθήκαμε, ὄχι πάντα ἄδικα, γιὰ ἐκκοσμίκευση, ἡ ὁποία συνιστᾷ νοθεΐα τῆς αὐθεντικότητας. Οἱ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ὄλων τῶν βαθμίδων δὲν ζήσαμε τὸν ἀσκητικὸ τρόπο ζωῆς, καθὼς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν δώσαμε πάντα τὸ καλὸ παράδειγμα, ὄχι εὐσεβιστικά καὶ ὑποκριτικά, ἀλλὰ ὡς ἐλεύθερη καὶ συνειδητὴ ἐπιλογὴ ἐνὸς τρόπου ζωῆς. Δὲν θελήσαμε νὰ εἴμαστε «οἱ ἄλλοι», οἱ μὴ συστηματιζόμενοι μὲ τὸν παρόντα κόσμο. Προκαλέσαμε μὲ τὴν οἰκονομικὴ μας ἄνεση, μὲ τὴν προσχώρησή μας στὴν ἐκκοσμίκευση, μὲ τὴν ἀπουσία τῆς λιτότητας στὶς ἐκδηλώσεις μας καὶ ἐνίοτε καὶ στὴν ἀμφίεσή μας. Μὲ τὴν ἐπιδίωξη τῆς ἄνεσης ἀκόμη καὶ στὴν μοναστικὴ μας ζωὴ, μὲ τὴν δυσκολία πού δημιουργήσαμε στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους νὰ μᾶς προσεγγίσουν, κάποτε καὶ μὲ τὴν ποιότητα τῆς φιλανθρωπίας μας. Μιλῆσαμε πολλές φορὲς γιὰ τὰ κανονικά μας δικαιώματα, σπάνια ὅμως γιὰ τὶς κανονικὲς μας εὐθύνες. Συνερχόμεθα σὲ Συνόδους, ἀλλὰ θεωροῦμε ὅτι οἱ Συνοδικὲς ἀποφάσεις σταματοῦν στὰ ὅρια τῶν Μητροπόλεων μας. Ἀλλὰ τότε γιατί συνερχόμεθα;

Ἀφήσαμε μία χαλαρότητα νὰ μουνδιάσει τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ θεωρήσαμε τὴν ἀσκητικότητα σὰν ἄκρο καὶ ὄχι ὡς τὸ αὐθεντικὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος. Ἀνεχθήκαμε συμπεριφορὲς Μονῶν, μοναχῶν καὶ κληρικῶν, πού ὀλίγον ἀπέχουν ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀντιεκκλησιαστικὲς, γιατί ὄχι καὶ ἀντίχριστες. Γίναμε κάποιες φορὲς πομπώδεις, ἀλλὰ πολὺ λίγο οὐσιαστικοὶ καὶ αὐθεντικοί. Ὁ κηρυκτικὸς μας λόγος ἔχασε τὸ πνευματικὸ του νεῦρο. Ἐγκατέλειψε ἐν πολλοῖς τὴν Θεολογία καὶ τὴν Κατήχηση, ἔχασε τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ τὸν διάλογο μὲ τὶς πνευματικὲς ἀναζητήσεις τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Συντελέσαμε στὴ σύγχυση τοῦ λαοῦ μας, στὸν ἀποπροσανατολισμὸ του, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ

οὐσιώδη. Κινηθήκαμε στὴ βάση τῆς κοσμικότητας καὶ λειτουργήσαμε σὰν μονάδες διοικητικὲς, οἰκονομικὲς, ἐξουσιαστικὲς καὶ ὄχι ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Λησμονήσαμε τὴν πρωτοχριστιανικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ἐκκλησία τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ὅπου εἶχαν ὅλοι τὰ πάντα κοινά, ὅπου μετεῖχαν ὁ ἕνας στὸ πρόβλημα τοῦ ἄλλου. Κάναμε καὶ κάνουμε Συνέδρια, ἀλλὰ γιατί; Πότε προβληματιστήκαμε γιὰ τὴν πορεία τῶν ἀποφάσεών τους, γιὰ τὸ πέρασμά τους στὴν καθημερινότητα τῆς Ἐκκλησίας μας; Προβάλλουμε τὸν κοινοβιακὸ τρόπο ζωῆς ὡς παράδειγμα, ἀλλὰ δὲν τὸν ζοῦμε. Λησμονήσαμε ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία συνεχίζεται καὶ μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία. Εἶναι ἄγνωστο ὅτι ὑπάρχουν Μητροπόλεις πού οἰκονομικὰ πολὺ δυσκολεύονται; Πόσο θυμόμαστε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνήργησε σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος;

Τὸ πλέον ὀδυνηρὸ ἐξ ὅλων εἶναι, ὅτι γίναμε στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ, καὶ ὄχι πάντοτε ἄδικα, μέρος τοῦ πολιτικοῦ συστήματος πού καταρρεῖ καὶ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς συμπαράσῃ. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς μᾶς κατηγορεῖ γι' αὐτὸ καὶ μᾶς καταλογίζει εὐθύνη, μᾶς θεωρεῖ συνενόχους γιὰ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία εὐρίσκεται ἡ χώρα. Ἡ εὐθύνη μας δὲν εἶναι ὅτι δὲν ἀναχαιτίσαμε ἐμεῖς τὴν κρίση, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἀντιδράσαμε, δὲν ἀντισταθήκαμε, δὲν ὁμολογήσαμε.

Δὲν σταθήκαμε δυστυχῶς κριτικά, δηλαδή πνευματικά καὶ ὄχι ἀντιπολιτευτικά ἀπέναντι στὴν ἐξουσία. Προσπαθήσαμε νὰ τὴν πείσουμε ὅτι εἴμαστε δικοὶ της, στηριχθήκαμε στὰ δεκανίκια της καὶ τώρα εἰσπράττουμε ὀργή. Οἱ ἀντιτιθέμενοι στὴν Ἐκκλησία εὐρίσκουν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθοῦν μὲ δριμύτητα ἐναντίον της, νὰ ἀπαιτοῦν τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐμφανίσουν τὴν Ἐκκλησία ὡς ἐμπλεκόμενη μὲ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία καὶ καταφέρνουν νὰ πείθουν πολλοὺς. Ἀσφαλῶς καὶ δὲν ἔχουν δίκαιο, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς δὲν προσέξαμε πάντα καὶ ὅσο χρειαζόταν. Διεκδικοῦμε ὡς ἐξουσία, προσπαθοῦμε νὰ πείσουμε τὴν ἐξουσία ὅτι μᾶς χρειάζεται καὶ δίνουμε ὅπλα στὰ χέρια τους. Ἐπιτρέψαμε τὰ πραγματικά ἢ κατασκευασμένα σκάνδαλα νὰ γίνουν ἐργαλεῖο στὰ χέρια τῶν ἐμπόρων τῆς κατεδάφισης καὶ δὲν ἀντιδράσαμε ἄμεσα καὶ δραστικά πρὸς

όλες τις κατευθύνσεις. Δείξαμε περίεργη άνοχη σέ ήθικα σκάνδαλα. Δείξαμε άνοχη σέ σημείο πού άγγιξε την ένοχη.

Ταλαιπωρήθηκε πολú και έπι πολú χρόνο ή Έκκλησία μας με θλιβερες ύποθέσεις. Έχουμε τεράστια ευθύνη για τόν πολυκαιρισμό τέτοιων θλιβερών και δυσωνύμων καταστάσεων. Κάναμε άτολμες κινήσεις, πήραμε περίεργες αποφάσεις, όχυρωθήκαμε πίσω από δικονομικούς όρους, δημιουργήσαμε περίεργα δικαστικά τετελεσμένα και έκτεθήκαμε, άρνηθήκαμε ένα γενναίο ξεκαθάρισμα, αφήσαμε έπι μήνες όχετους βρωμιάς δια της τηλοψίας να μολύνουν τις άκοές και τις συνειδήσεις του πληρώματος, προκαλέσαμε με αποφάσεις πού γέμισαν όργη τόν πιστό λαό μας και χλεύη τούς έναντίους, για να φθάσουμε στα γνωστά άδιέξοδα. Δέν είχαμε καθαρό λόγο. Προκρίναμε, με αποφάσεις τών όργάνων μας, τό «φιλάδελφον» εις βάρος του φιλόθεου και του φιλόανθρώπου. Είναι σκληρά τα λόγια, αλλά αυτά μäs καταμαρτυρούν οι δικόι μας άνθρωποι. Αφήσαμε άπροστάτευτη την Έκκλησία του Χριστού να κατηγορείται από τούς έναντίους.

Δέν προσέξαμε τις χειροτονίες τών κληρικών μας. Κυκλοφορούν δυστυχώς θαρρετά και προκλητικά, όχι μόνο στους δρόμους αλλά και στον κυβερνοχώρο, κληρικοί πού άδιάντροπα προσβάλλουν τό τίμιο ράσο και τύπτουν την συνείδηση του λαού. Δείχνουμε άνοχη σέ ποικίλες έκτροπές κληρικών μας και με τόν τρόπο αυτό άποθαρρύνουμε σοβαρούς ανθρώπους πού θέλουν να διακονήσουν την Έκκλησία.

Διδάσκουμε ότι ή Έκκλησία είναι κληρος και λαός. Τό λαϊκό στοιχείο όμως δέν συμμετέχει πολú ενεργά, δέν του άναθέσαμε ευθύνες και διακονίες οι όποιες του άνήκουν.

Δέν σταθήκαμε όσο έπρεπε κοντά στη νεολαία μας. Οι περισσότεροι από τούς ένοριακούς μας ναούς δέν είναι φιλόξενοι χώροι για τα παιδιά και τούς νέους μας. Δημιουργοϋμε χώρους για να προσφέρουμε καφέ στα μνημόσυνα, αλλά όχι χώρους για τα παιδιά μας. Μäs ένοχλεί ή παρουσία τους. Φοβόμαστε μήπως μäs λερώσουν τόν χώρο και δέν σκεπτόμαστε την ταλαιπωρία τών ψυχών τους. Οι Κατηχητές μας πολλές φορές περνοϋν δύσκολα με τα στελέχη τών ναών μας. Δέν είναι άρα-

γε ένδεικτικό ότι στην Σύνοδο τών Έφήβων συμμετείχαν παιδιά μόνο από 20 Μητροπόλεις της Έκκλησίας μας, τη στιγμή κατά την όποία ή άπόφαση για την συγκρότησή της ήταν άπόφαση της Έρεās Συνόδου; Από την άλλη πλευρά συμμετείχαν νέοι πού πληροφορήθηκαν για την προσπάθεια αυτή της Έκκλησίας από τό διαδίκτυο και δήλωσαν συμμετοχή και μäs έξέπληξαν με τόν άνεπιτήδευτο λόγο τους και τις ευχαριστίες τους, γιατί τούς δώσαμε βήμα για να μιλήσουν. Δίνουμε την έντύπωση ότι έχουμε κουραστεί με τούς νέους μας ή ότι είμεθα κλεισμένοι στην αυτάρκειά μας. Τα λόγια με τα όποια προσφώνησε τόν Μακαριώτατο και τα μέλη της Έρεās Συνόδου ό εκπρόσωπος της Συνόδου τών Έφήβων είναι πολú σημαντικά. Είπε τό νέο αυτό παιδι για την πρωτοβουλία αυτή της Έκκλησίας:

«Τό κάλεσμα αυτό φέρνει ένα μήνυμα αισιοδοξίας σ' έμäs τούς νέους, ότι ή Έκκλησία είναι κοντά μας και μäs τό άποδεικνύει έμπρακτα, δίνοντάς μας φωνή μέσα από τέτοια προγράμματα. Μπορεί να νομίζετε ότι οι νέοι δέν ενδιαφέρονται πια για θέματα της Έκκλησίας, όμως αυτό είναι μία μεγάλη παρεξήγηση. Η Νεολαία είναι έδω και μπορεί να δώσει βροντερό «παρών», άρκεί να δοθούν και άλλες τέτοιες ευκαιρίες να τό άποδείξει».

Την πρωτοβουλία αυτή της Έκκλησίας την χαρακτήρισε μήνυμα αισιοδοξίας προς τούς νέους, ένα νέο παιδι πού δέν ήλθε άπεσταλμένος από καμία Μητρόπολη, αλλά πού πληροφορήθηκε από τό διαδίκτυο γι' αυτήν. Αυτή την αισιοδοξία τους θα την τονώσουμε ή θα την άποθαρρύνουμε;

Άσφαλώς είναι πολλοί και οι Έρεάρχες και οι λοιποί κληρικοί πού εργάζονται θυσιαστικά για τό λαό του Θεού. Έπιτρέψαμε, όμως, ένα τόσο θαυμαστό έργο, να καλυφθεί από τών θόρυβο μερικών θλιβερών καταστάσεων

*Η Έκκλησία ως κρίση του κόσμου
και ή κρίση της Έκκλησίας*

«Νϋν κρίσις έστι του κόσμου» και ή κρίση συνίσταται εις τό ότι τό φώς ήλθε στον κόσμο, αλλά οι άνθρωποι άγάπησαν πío πολú τό σκοτάδι από τό φώς, γιατί ήταν πονηρά τα έργα τους. Αυτή ή κρίση για την όποία όμιλεί ό Χριστός είναι ή πραγμα-

τική και ουσιαστική κρίση του κόσμου. Τὸ σημεῖο εἰς τὸ ὁποῖο σήμερα εὐρισκόμεθα δηλώνει ὅτι ὅλη ἡ πορεία τοῦ τόπου μας ἦταν μία πορεία στοῦ σκοτάδι πού μᾶς ἔφερε στοῦ χεῖλος ἑνὸς γκρεμοῦ καὶ τοῦτο γιατί ἀρνηθήκαμε Ἐκεῖνον πού εἶναι τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται στὸν κόσμο.

Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Κυρίου μας ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη. Ὁ Κύριος ὑπῆρξε ἀπόλυτα σαφής. Αὐτὸς πού πιστεύει σὲ μένα, δὲν κρίνεται, γιατί πίστεψε, ἐνῶ αὐτὸς πού δὲν πιστεύει σὲ μένα ἤδη ἔχει κριθεῖ, γιατί δὲν ἐμπιστεύθηκε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Ἡ κρίση πλέον ἀνήκει στὸν ἄνθρωπο καὶ στὴν στάση τὴν ὁποία θὰ πάρει ἀπέναντι στοῦ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εἶναι ἡ κρίση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἱστορίας γενικότερα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπὶ μέρους καταστάσεων τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινω- νίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ εἶναι ἡ κρίση τοῦ κόσμου. Μὴ οὕσα ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πορευομένη ἐν τῷ κόσμῳ, κρίνει τὸν κόσμο καὶ τὴν ἱστορία. Κρίνει μὲ τὴν ὑπαρξή της καὶ τὴν πορεία της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ χώρα τῶν ζώντων, εἰς τὴν ὁποία θάνατος οὐκέτι κυριεύει. Εἶναι ἡ ἄλλη φωνή, ἡ ἄλλη πραγματικότητα πού ζεῖ στὸν κόσμο, γιὰ νὰ προσλαμβάνει καὶ νὰ σώζει τὸν κόσμο.

Σήμερα ὁμως πολλοὶ μιλοῦν γιὰ τὴν κρίση καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Διέρχεται κρίση ἡ Ἐκκλησία; Ἡ Ἐκκλησία πού κρίνει τὸν κόσμο, τώρα κρίνεται ἀπὸ τὸν κόσμο; Εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν διέρχεται κρίση, ἀλλὰ εἶναι καὶ παραμένει ἡ κρίση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἱστορίας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι «χθὲς καὶ σήμερα ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Εἶναι καὶ παραμένει «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή», τὸ ἀληθινὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Κρίση διερχόμεθα ὁμως ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ποιμένες καὶ οἱ ποιμαινόμενοι, στοῦ μέτρο καὶ τὸ βαθμὸ πού βιώνουμε ἢ ὄχι τὴν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Στὸ μέτρο πού ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὡς πάροικοι καὶ παρεπίδημοι ἢ ὡς συστηματιζόμενοι μὲ αὐτόν. Στὸ μέτρο πού, ἀντὶ νὰ γινόμεσθε ὡς Ἐκκλησία ἡ κρίση τοῦ κόσμου, κρινόμεσθε ἀπὸ τὸν κόσμο ὡς ἀνεπαρκεῖς.

Εἶναι σημαντικό νὰ διερωτηθοῦμε, ἐὰν ὄντως τὸ

πολίτευμά μας ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι στὸν οὐρανὸ ἢ γίναμε στελέχη ἐγκοσμίων πολιτευμάτων, ὅποτε ἔχουμε ὑποχωρήσει στὴν ἐκκοσμίκευση, ἔχουμε ταυτιστεῖ μὲ τὰ πολιτικὰ κατεστημένα. Ὁ κόσμος μιλάει γιὰ διακριτοὺς ρόλους Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἐμεῖς ὁμως ὀφείλουμε νὰ συνειδητοποιοῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία ριζική διάκριση νοοτροπίας καὶ στάσης ζωῆς. Εἴμαστε τὸ ἅλας καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνουμε τὸ ἅλας τὸ ὁποῖον ἐμωράνθη, διότι τότε θὰ σβήσουμε τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς πού θέλει νὰ τηρήσει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ ζεῖ ἀσχητικὰ καὶ ὄχι εὐδαιμονιστικὰ, πρέπει νὰ ζεῖ ἐσχατολογικὰ καὶ ὄχι ἐγκοσμιοκρατικὰ. Πολλὲς φορές, πολλοὶ ἀδελφοί, Ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, προσκαλοῦνται εἰς τὰ τηλεοπτικὰ παράθυρα. Ἀλήθεια ἔχουμε προβληματισθεῖ, ἐὰν μιλοῦμε πάντοτε ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὡς στελέχη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅσον ἀφορᾷ καὶ στοῦ περιεχόμενου, ἀλλὰ καὶ στὸν τρόπο ἔκφρασης τῶν ἀπόψεών μας;

Προσπαθοῦμε πολλὲς φορές νὰ ἀποδείξουμε πόσο χρήσιμοι εἴμαστε ἢ πόσα πολλὰ προσφέρουμε καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολλὰ προσφέρει καὶ πολὺ πόνου καὶ μεγάλη δυστυχία ἀνακουφίζει καὶ ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ ἔργο Τῆς θὰ εἶχαν σημειωθεῖ πρὸ πολλοῦ κοινωνικὲς ἐκρήξεις. Χωρὶς ὁμως νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, ὑποτάσσουμε τὸ εἶναι τῆς Ἐκκλησίας σὲ μία κοινωνικὴ ὑπηρεσία τῆς Πολιτείας. Μιᾶς Πολιτείας ἡ ὁποία μᾶς ἐπαινεῖ, γιατί καλύπτουμε τὰ κενά της, ἡ ὁποία μᾶς θέλει κοντά της, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς ἐλέγχει καὶ ἡ ὁποία μὲ τὶς συμπεριφορὲς καὶ τὶς ἀποφάσεις της, ἀκυρῶνει τὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια. Ὁ Λαὸς μας ζητᾷ μία Ἐκκλησία μὲ ἡρωισμό, μὲ νεῦρο, μὲ λόγο προφητικό, μὲ σύγχρονο νεανικὸ λόγο, ὄχι ἐκκοσμιευμένη, ἀλλὰ ἀγιαζομένη καὶ ἀγιάζουσα, μία Ἐκκλησία ἐλευθέρου καὶ ποιμαίνουσα μετὰ δυνάμεως. Μία Ἐκκλησία πού δὲν θὰ φοβᾶται νὰ ἀμυνθεῖ στοῦ πονηρὸ σύστημα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἔστω κι ἂν ἡ ἀντίσταση σημαίνει διωγμὸ ἢ καὶ μαρτύριο. Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ φύση Τῆς εἶναι ἡ ἀληθινὴ κρίση τοῦ κόσμου καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ γίνῃ μέρος τῆς κρίσης τοῦ κόσμου.

Ἐν Συμπεράσματι

Ἡ Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι εἶναι ἡ μόνη πού μπο-

ρεϊ να έρμηνεύσει τὰ γεγονότα και τὴ ζωὴ. Πιστεύω ὅτι πολὺ πιὸ σημαντικό ἀπὸ τὴν καταγραφή ἢ τὴν περιγραφή τῶν γεγονότων εἶναι ἡ ἔρμηνεία τους. Εἶναι ἀναμφίβολο ὅτι σήμερα ὁ κόσμος πάσχει και πάσχει ποικιλοτρόπως και ὄχι μόνο οικονομικά. Εἶναι σημαντικό ὁμως νὰ κατανοήσῃ γιατί πάσχει. Καμμία ἀσφαλῶς οἰκογένεια δὲν θὰ ἤθελε τὰ παιδιά της νὰ «μπλέξουν» μὲ τὰ ναρκωτικά. Ὁ τρόπος πάντως πὸν πολλές οἰκογένειες μεγαλώνουν τὰ παιδιά τους τὰ ὀδηγεῖ μὲ μαθηματική ἀκρίβεια σὲ αὐτά.

Εἶναι σημαντικό νὰ μελετήσουμε μὲ προσοχή ἀλλὰ και μὲ εὐθύνη τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Νὰ δοῦμε πρῶτα πὸν πάσχουμε, διαφορετικά θὰ ἀνακυκλώναστε, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Νὰ δοῦμε μὲ προσοχή τί πρέπει νὰ διορθώσουμε. Ξεκινώντας ἀπὸ ἐμᾶς, προχωρώντας στοὺς κληρικούς μας και φθάνοντας στὰ λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νὰ δοῦμε τὸ ἐκκλησιαστικό μας ἦθος, νὰ δοῦμε τὴν ἐνοριακή μας ζωὴ, νὰ διακρίνουμε τὸ πομπῶδες και γι' αὐτὸ ψεύτικο, ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ λειτουργική μας παράδοση. Νὰ λειτουργήσουμε στὶς ἐπὶ μέρους ποιμαντικές μονάδες, ἀλλὰ και στὸ σύνολό μας ὡς Ἐκκλησία, πὸν ἐκκλησιαστικά, πὸν κοινοβιακά, πὸν ἀσκητικά, νὰ ἀσχοληθοῦμε σοβαρὰ μὲ τὴν κατάρτιση τῶν κληρικῶν μας.

«Ἡ Ἐκκλησία κηρύττοντας, ἀλλὰ και βιώνοντας τὴν ἀγάπη ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ συμφιλιώνει και νὰ ἐνοποιεῖ τοὺς πάντας και νὰ μετατρέπει τὴ διασπασμένη και κατακερματισμένη ἀνθρωπότητα σὲ κοινωνία ἀγάπης και εὐχαριστιακὴ ἐνότητα ἀδελφῶν. Ἀποτελεῖ ὁμως προϋπόθεση ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ γιὰ τὴ διασφάλιση τῆς ἐνότητας και τῆς εἰρήνης στὴν Ἐκκλησία, ἡ ἐν ταπεινώσει οὐσιαστικὴ παραίτηση ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ ἐγὼ και τῶν ἀτομικῶν ἐπιδιώξεων.

Μὲ αὐτὴ τὴν προϋπόθεση ἡ Ἐκκλησία γίνεται τρόπος συνύπαρξης και συγχώρησης γιὰ τὰ μέλη της, ἀλλὰ και αἰτία σοβαροῦ προβληματισμοῦ γιὰ τοὺς ἐκτός. Εἶναι σημαντικό νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἂν ἡ ἀγάπη τῶν χριστιανῶν τοῦ σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν πονηρία τοῦ κόσμου και τοῦ διαβόλου, δὲν εἶναι ἀληθινὴ ἀγάπη και ἂν ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ μετατρέψει τὰ ὀλισθήμα-

τα και τίς πώσεις τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου σὲ ἀφετηρίες λυτρώσεως και ἀνακαινίσεως ἔχει ἀποτύχει στὸ ποιμαντικό και διακονικό της ἔργο», παρατηρεῖ σύγχρονος πανεπιστημιακὸς καθηγητής.

Ὁ Ντοστογιέφσκι λέγει ὅτι ὑπάρχουν μόνο τρεῖς δυνάμεις στὴ γῆ πὸν μπορεῖ κανεὶς μ' αὐτὲς νὰ καταικήσῃ και νὰ αἰχμαλωτίσει γιὰ πάντα τὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴ δική τους τὴν εὐτυχία: Τὸ θαῦμα, τὸ μυστήριο και ἡ ἐξουσία. Καὶ ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστὴς λέγει στὸ Χριστό: Ἀπόρρητες και τὴν μία και τὴν ἄλλη και τὴν τρίτη. «...Διψοῦσες ἀγάπη και ἐλευθερία και ὄχι τὴν δουλοπρεπὴ γοητεία ἐνὸς σκλάβου μπροστὰ σὲ μίαν δύναμη πὸν τὸν ὑποδουλώνει μίαν γιὰ πάντα».

Εἶναι ἡ περιπέτεια τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας πὸν εὐρίσκεται στὴ βάση τῆς κάθε κρίσης. Καὶ ἡ ἐλευθερία εἶναι μόνιμα ζευγμένη μὲ τὴν εὐθύνη. Σεβασμιώτατος Ἀδελφὸς ἐρμηνεύοντας αὐτοὺς τοὺς τρεῖς πειρασμοὺς τοῦ Χριστοῦ στὴν σύγχρονη ἐποχὴ τονίζει: «Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θέλει νὰ μετατρέψῃ τοὺς λίθους, τὰ ἀντικείμενα, τὸ φυσικὸ περιβάλλον καθὼς ἐπίσης και ὅλα τὰ δομικὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς του, ἀκόμη και τὰ κύτταρα και τὰ γονίδια, σὲ χρυσό, σὲ τροφή, σὲ ἀγαθὰ γιὰ τὴν σωματικὴ του ἀπόλαυση.

Τὸ ἐνδιαφέρον του εἶναι νὰ ζεῖ εὐδαιμονιστικά και νὰ παρατείνει ὅσο μπορεῖ περισσότερο τὴν βιολογικὴ του ζωὴ. Ἐπίσης ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται κυρίως γιὰ ὅσα φαίνονται και προκαλοῦν τὴν προσοχή του, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ φαίνεσθαι, ἐπιθυμεῖ τὴν κοινωνικὴ προβολὴ και τὴν ἀνάδειξή του στὴν κοινωνία μὲ ὅποιοδήποτε τρόπο. Ἀκόμη ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐπιδιώκει τὴν κατάκτηση τῆς ποικιλόμορφης ἐξουσίας μὲ ὅποιοδήποτε τρόπο, γιὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμο και τίς κοινωνικὲς ομάδες. Ὅλα αὐτὰ διαπνέονται ἀπὸ τὴν φιληδονία, τὴν φιλοδοξία και τὴν φιλοκτημοσύνη. Δὲν βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐσωτερικὴ διάσταση τῶν πραγμάτων, δὲν τὸν ἀπασχολοῦν τὰ ὑπαρξιακά προβλήματα, τὸ νόημα τῆς ζωῆς».

Εἶναι ἐπίσης σημαντικό νὰ συνειδητοποιήσουμε τί γίνεται γύρω μας. Ζοῦμε σὲ ἓνα κράτος πὸν ἀποδυναμώνεται ἡ πολιτισμικὴ του ταυτότητα. Ἀκοῦμε θεωρίες και κινήματα περὶ ἐνότητας, ὅπως ὁ οἰκουμενισμὸς, ὁ συγκρητισμὸς και ἡ σχε-

τικοποίηση τῶν πάντων. Τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά του, ἡ γλῶσσα, ἡ ἱστορία, ἡ Ὁρθόδοξη πίστη, αὐτὴ ἡ βασικὴ συνεκτικὴ δύναμη τῆς κοινωνίας, πλήττονται συστηματικὰ καὶ συνειδητὰ ἀπὸ ὀργανωμένες ὁρατὲς καὶ ἀόρατες δυνάμεις. Ἡ Παιδεία στὸν τόπο μας ὄχι μόνο ἔχει τελειώσει, ἀλλὰ γίνεται καὶ ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς τροφίμους της. Τὰ παιδιά μας στὸ διαδίκτυο γράφουν μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες, γιατί δὲν γνωρίζουν τὴν γλῶσσα μας.

Ἡ Ἐθνικὴ μας συνείδηση πλήττεται, ἀλλὰ καὶ ὑπονομεύεται. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς πολεμεῖται ἀνοικτὰ πολλὲς φορές, ἀλλὰ καὶ δόλια τὶς περισσότερες, ἐνῶ φθείρεται μέσα ἀπὸ τὴν σχέση της μὲ τὴν ἐξουσία. Εἶναι πολὺ σημαντικό νὰ μὴν φοβηθοῦ-

με, ἀλλὰ νὰ ἐτοιμαστοῦμε γιὰ τὸ καινούριο ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ ἤδη εἶναι παρόν. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε «πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ». Εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ καταθέτει τὴν ἐμπειρία της καὶ τὴν ἀλήθειά της.

Πανεπιστημιακὸς Καθηγητὴς λέγει σὲ ἓνα κείμενό του ὅτι ἡ λέξη κρίση στὰ κινέζικα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο χαρακτήρες. Ὁ πρῶτος σημαίνει κίνδυνος, ἐνῶ ὁ δεύτερος δυνατότητα, εὐκαιρία.

Ὁ κίνδυνος εἶναι μπροστὰ μας, τὸν ζοῦμε. Ἄς τὸν κάνουμε εὐκαιρία γιὰ ἔξοδο, γιὰ ἄλλη ποιότητα ζωῆς. Σὲ αὐτὴ τὴν πορεία ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κρίσιμη. Εἶναι ἡ μόνη δυνατότητα καὶ ὁ μόνος δρόμος γιὰ τὴν ἔξοδο.

«Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου»

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου

(Εἰσήγηση ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ὀκτώβριος 2010)

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Συνοδικοί,

Τὸ ζήτημα τῆς οικονομικῆς κρίσης συνεχίζει νὰ βρίσκεται γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ τώρα στὸ ἐπίκεντρο τοῦ εὐρύτερου προβληματισμοῦ τόσο διεθνῶς, ὅσο καὶ στὴ χώρα μας.

Οἱ λαοὶ καὶ οἱ κυβερνήσεις τους φαίνεται ὅτι βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ μία πρωτοφανῆ ὅσο καὶ περίπλοκη κρίση, πὺν ὁδηγεῖ σὲ ὀριακὲς καταστάσεις.

Στὴν πατρίδα μας βιώνουμε, ἰδιαίτερα τὸ τελευταῖο διάστημα, μία ὄντως δύσκολη κατάσταση, ἢ ὅποια προκαλεῖ ποικίλες καὶ ἀλυσιδωτὲς ἀντιδράσεις. Οἱ τελευταῖες δημιουργοῦν εὐλογο προβληματισμὸ γιὰ τὴν κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ συμπόρευση τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία καὶ ὁ ἐπιχειρηματικὸς κόσμος υἱοθετοῦν καὶ ἐφαρμόζουν προτάσεις καὶ ἀποφάσεις, πὺν εἶναι συχνὰ ἀνατρεπτικὲς ἀλλὰ καὶ ὀπωσδήποτε ὀδυνηρὲς γιὰ τὴν καθημερινὴ βιοτὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ὡστόσο, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀρμοδιότητα δική μας νὰ τίς κρίνουμε, δὲν φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦν ἀποκλειστικὴ πρόταση γιὰ τὴν ἀπόπειρα ὑπέρβασης τῆς κρίσης καὶ τὴν περαιτέρω πορεία.

Ἐπὶ τὸ βάρος αὐτῆς τῆς ζοφερῆς πραγματικότητας, ἢ παρελθοῦσα Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε νὰ ἀσχοληθεῖ τὸ Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μὲ τὸ θέμα «Ἡ σύγχρονη κρίση ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς», ἀναθέτοντας καὶ στὴν ἐλαχιστότητά μου τὴν παροῦσα δευτέρη εἰσήγηση, πὺν φέρει τὸν τίτλο: «Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου».

Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι καρπὸς Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἀρχιερέων, ἢ ὅποια ἀνέλαβε νὰ συγκεντρώσει σκέψεις, ἀπόψεις καὶ προτάσεις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, προκειμένου νὰ συμπεριλάβει ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη ἐμπειρία, πρὸς ἐξαγωγή οὐσιαστικῶν συμπερασμάτων καὶ ἐφικτῶν ἀποφάσεων. Λόγω τοῦ περιορισμένου διαθέσιμου χρόνου ἐπεξεργασίας τους, ἀναλάβαμε τὴν εὐθύνη νὰ συνθέσουμε καὶ νὰ ἀποδώσουμε, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅσα κατατέθηκαν ἀπὸ ἔγκριτα πρόσωπα, πὺν πρόθυμα συμμετείχαν στὴν, πρωτόγνωρη ὁμολογουμένως γιὰ τίς ἐργασίες μας, συλλογικὴ αὐτὴ προσπάθεια.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ εἰσήγηση αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μία ἀκόμη τεχνικο-οικονομικὴ προσέγγιση σὲ ἐπίπεδο λογιστικὸ καὶ ἀριθμῶν τοῦ ὅλου προβλήματος (χωρὶς βέβαια νὰ ὑποτιμᾶται μία τέτοιου εἶδους ἔρευνα).

Ἐπιδιώξῃ τῆς εἶναι νὰ φανερώσει ὅτι ὑφίσταται πρᾶγματι ἐναλλακτικὴ πρόταση διαχείρισης τῆς κρίσης, πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου, μακριὰ ἀπὸ ἰδεολογικὲς καὶ ἄλλες ἀγκυλώσεις. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει λόγο γιὰ τὴ σημερινὴ κρίσιμη κατάσταση, διότι δὲν ἔπαψε νὰ ἀποτελεῖ σάρκα τοῦ κόσμου, μέρος τῆς ἱστορίας.

Γι' αὐτὸ, ὀφείλει, κηρύττοντας «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον», νὰ ἐπιδιώκει τὴ διαρκῆ καὶ ἀνακαινιστικὴ ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ στὸ ἐκάστοτε ἐδῶ καὶ τώρα τοῦ ἱστορικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Μὲ ἄλλα λόγια, ὄντας ἐντὸς του κόσμου ἀλλ' «οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ἢ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φροντίζει, μὲ κάθε δυνατό τρόπο, τὸν κόσμον, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ὀποίου ὑφίσταται καὶ ἐργάζεται.

Προκειμένου να οδηγηθούμε στην ανάδειξη μίας αληθινά ελπιδοφόρας προοπτικής, πού διαθέτει η Έκκλησία μας, ως Σώμα Χριστού, φάνηκε ήδη, από την εισήγηση, πού ανέγνωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης κ. Παῦλος, η ανάγκη να καταγράψουμε με ειλικρινή διάθεση αυτοκριτικής τά «κακώς κείμενα».

Δηλαδή τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα πού τίθενται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, τὴν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, στὴν πορεία καρποφορίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι μᾶς ἐπιφορτίζει μὲ σημαντικὲς εὐθύνες.

Ἐδῶ καὶ δεκαετίες στὸν τόπο μας διαπιστώνεται ἀπὸ ποικίλες πλευρὲς μία παθογένεια σύνολης τῆς δημόσιας ζωῆς, ὅπως ἀτομικισμός, ἰδιώτευση, ὠχαδελφισμός, διαφθορά, ἀναξιοκρατία κ.ἄ.

Εἶναι λοιπὸν αὐτονόητο ἀλλοτριωμένες καὶ κοσμικὲς νοοτροπίες νὰ διεισδύουν καὶ στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ἀφοῦ αὐτὸ ζεῖ καὶ πορεύεται μέσα στὸ ἱστορικὸ κοινωνικὸ πλαίσιο καὶ ὄχι σὲ μία ἐξωϊστορικὴ καὶ φαντασιακὴ πραγματικότητα.

Καὶ τὰ ἐρωτήματα τίθενται ἀμείλικτα: διαθέτουμε ἄραγε τὴν τόλμη καὶ τὸ σθένος νὰ διαπιστώσουμε τίς δυσλειτουργίες καὶ τίς ἐλλείψεις μας, ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη πάντοτε παρουσία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατόπιν νὰ ἀναλάβουμε τίς εὐθύνες πού μᾶς ἀναλογοῦν τοῦτες τίς κρίσιμες στιγμές;

Τί ἀπέγινε, λοιπὸν, τὸ ὀρθόδοξο ἦθος τοῦ λαοῦ μας; Πόσο ὑστερήσαμε σὲ παραδείγματα ζωῆς καὶ στὴν ἐμπέδωσή τους στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὅλων μας;

Μήπως οἱ μέθοδοι καὶ οἱ πρακτικὲς μας προέρχονται ἀπὸ ἓνα ἐντελῶς παρωχημένο κοσμοεἶδωλο;

Μήπως ὁ λόγος, τὸ κήρυγμά μας, ἀπαξιώνεται καὶ αὐτὸ ὡς «ξύλινος λόγος», συχνὰ ἀκατανόητος ἀπὸ ἓνα ἀκροατήριον, ἐνδεχομένως ἀκατήχητο καὶ ἀνίκανο νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν ἔκκληση γιὰ ἐνότητα καὶ ἀλληλεγγύη;

Μήπως μὲ τὴν ὑπερβολικὴ μας ἐμμονὴ σὲ ἔργα ὑλικο-τεχνικῶν ὑποδομῶν καὶ ἐξεζητημένο ἐξωραϊσμό τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ μοναστηριῶν, ἀποδυναμώνουμε τὴν οὐσιαστικὴ συμμετοχὴ μας στὴ σημερινὴ πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων;

Μὲ ἄλλα λόγια, μήπως ἔχουμε μεταβληθεῖ σ' ἓνα στερεότυπο καὶ σταθερὸ θεσμό, σὲ ἓνα σύστημα αὐτοαναφορικὸ καὶ κλειστό, πού πορεύεται χωρὶς νὰ ἀφουγκράζεται τὴν πραγματικότητα;

Καὶ ἀκόμη δίχως νὰ ἀντιλαμβάνεται τίς ριζικὲς ἀλλαγές, πού ἔχουν συντελεσθεῖ σὲ ἐπίπεδο πρῶτα κοινωνικὸ, ὅπως ἡ πολυπολιτισμικὴ σύνθεση τῆς κοινωνίας, ἔπειτα σὲ οἰκονομικὸ, ὅπως τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ πραγματικότητα στὴν ἐλεύθερη ἀγορὰ, καὶ τέλος σὲ ἐπίπεδο καὶ πνευματικὸ, ὅπως ἡ ἀνάδειξη τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀτομικοῦ ἐγῶ ἐναντι κοινωνικῶν μοντέλων;

Καὶ ἐνῶ συχνὰ πασχίζουμε μὲ ζῆλο νὰ δημιουργήσουμε ὑποδομὲς καὶ νὰ προσφέρουμε πολὺ-πλευρὸ κοινωνικὸ ἔργο, πολλὲς φορὲς τὰ ἐγχειρήματά μας παραμένουν ἄχρωμες καὶ χωρὶς πνοὴ χειρονομίες, οἱ ὁποῖες ἀπλῶς ἐπιζητοῦν νὰ συνδράμουν τόσο στὴν αὐταρέσκειά μας, ὅσο καὶ στὴν κρατικὴ πρόνοια.

Ἔτσι, ὅμως, δὲν ἀναδεικνύεται μία διαφορετικὴ προοπτικὴ, πού νὰ πείθει ὅτι ὁ χριστιανὸς εἶναι τὸ «ἄλας» τοῦ κόσμου, τὸ ἀπαραίτητο ἐκεῖνο στοιχεῖο πού τὸν διαφοροποιεῖ ἀπὸ κάθε ἄλλο κοσμικὸ ἢ θρησκευτικὸ ἄνθρωπο.

«Ὁς δ' ἂν ἔχη τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ; Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ γλώσσει, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.» (Α' Ἰωάννου, 3, 17-18).

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀπὸ τὴν Α' Καθολικὴ Ἐπιστολὴ του ὡς κριτήριον, θὰ ἐπιχειρήσουμε ἀκολούθως νὰ διακρίνουμε τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐφόσον ἀναδειχθοῦν καὶ υἰοθετηθοῦν ἔμπρακτα καὶ συνειδητά, μποροῦν νὰ ἀναζωογονήσουν τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός.

Ἡ ἐνότητα τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πού πηγάζει ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας, ἀποτελεῖ θεμελιώδη προϋπόθεση γι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξὴ της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι Ἕνας.

Μία Ἐκκλησία, πού ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς πολλὲς τοπικὲς Ἐκκλησίες, ὅπως ὁ Χριστὸς ἀνακεφαλαιώνει ἐν ἑαυτῷ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν κτίση. Στὴν τοπικὴ Ἐκκλησία, ὁ ἐπί-

σκοπος, αποτελώντας έξαρχης την συλλογική και ανακεφαλαιωτική προσωπικότητα, που εκφράζει με μία φωνή την ενότητα της κοινότητάς του, ταυτόχρονα εκφράζει και στο σύγχρονο περιβάλλον του την ενότητα της πίστεως.

Η ποικιλία των πολιτισμικών, κοινωνικών και άλλων διαφοροποιήσεων δεν φαίνεται να αποτελέσει ποτέ πρόβλημα για την ενότητά της. Η Έκκλησία ανέκαθεν αποτελεί έλπιδα, όχι τόσο για μία μετά θάνατον καλύτερη και ανώδυνη ζωή, αλλά για την πρόγευση ενός άλλου τρόπου ύπαρξης από το νυν της ιστορίας και της πραγματικής ζωής.

Ήραγε, μήπως έχουμε λησμονήσει ότι ο Τριαδικός Θεός ενδιαφέρεται για την κτίση και τον άνθρωπο και δεν τον έχει εγκαταλείψει; Προσφέρουμε μία τέτοια προοπτική έλπίδας και ενότητας στον σύγχρονο άνθρωπο;

Ο χριστιανός αλλά και σύνολη ή Έκκλησία δεν κηρύττει άπλως για τον φτωχό, τον πεινασμένο, τον περιθωριακό, τον εν αναγκαις εύρισκόμενο άνθρωπο αλλά ταυτίζεται μαζί του, αναλαμβάνει το σταυρό του, συμπορεύεται στο πλευρό του. Δεν χρειάζεται παρά να φέρουμε στο νοῦ μας ένδεικτικά τον καλό Σαμαρείτη ή την παραβολή της μελλούσης κρίσεως, από το κατά Ματθαῖον εὐαγγέλιο, για να δοῦμε εικονισμούς της ἐσχατολογικῆς Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, δηλαδή τῆς Βασιλείας τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Έκκλησία ἀποτελεῖ πράγματι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπελευθερωτικὴ ἐλπίδα καὶ δύναμη καὶ ὄχι μία ἠθικολογικὴ παραμυθία. Αὐτὸ ἐνεργεῖται ὄχι μὲ τὸ νὰ στηλιτεύει ἐξ ἀποστάσεως τὰ «κακῶς κείμενα» καὶ τὴν ἀδικία, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ σαρκώνεται στὴν καθημερινὴ πάλη μὲ τὸ κακό, ὄντας ὁρατὴ Έκκλησία καὶ ὄχι ἄσαρκη θεωρία.

Μὲ προφητικὴ ἐγρήγορηση ὁ χριστιανὸς καὶ ἡ ποιμαίνουσα Έκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀνέχεται κανενὸς εἶδους ἀδικία, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ δείχνει ἐτοιμότητα γιὰ μαρτυρία καὶ μαρτύριο. Συμβιβάστηκε ἄραγε ὁ Χριστὸς μὲ τὶς κοινωνικὲς, οικονομικὲς καὶ πολιτικὲς συνθήκες τῆς ἐποχῆς του;

Ἐκανε πίσω στὴ σταυρικὴ του θυσία ἡ ἔδειξε ποτὲ ἀποστροφή πρὸς ὅποιονδήποτε βρισκόταν στὸ περιθώριο; Μποροῦμε νὰ ἐθελουφλοῦμε καὶ ἀπλῶς νὰ ἐπαναλαμβάνουμε προτάσεις, ὡς ἐτοι-

μες λύσεις ἀπὸ τὴν παράδοση, χωρὶς νὰ ζοῦμε στὸ πνεῦμα τῆς Παράδοσης;

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι νὰ προσφέρουμε ἀπλῶς φαγητὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο στοὺς διαρκῶς ἀξανάμενους πεινασμένους γύρω μας, χωρὶς καὶ αὐτὸ βεβαίως νὰ εἶναι αὐτονόητο καὶ πολὺ περιοριστότερο ἀσήμαντο, ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ ἐπιτύχουμε νὰ μειώσουμε, ἂν ὄχι νὰ ἐξαλείψουμε, τὴ φτώχεια.

Ὁ Λόγος δὲν ἀρκεῖ νὰ προσφέρεται. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σαρκώνεται. Παράλληλα, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ σταματῆσει νὰ κηρύττεται. Ὑπάρχει ἀνάγκη μετανοίας, ἀλλαγῆς πλευσῆς ἀπὸ τὸ ἀτομοκεντρικὸ καὶ χρησιμοθηρικὸ μοντέλο ὀργάνωσης τοῦ βίου στὸ θυσιαστικὸ καὶ προσωπικὸ τρόπο ὑπάρξεως.

Σ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει ἐπειδὴ κοινωνεῖ μὲ τὸν ἄλλο, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ χωρὶς προϋποθέσεις, ἐλεύθερα καὶ ἀπεριόριστα. Ἡ Έκκλησία δὲν ἀποβλέπει στὴ βελτίωση τῆς ζωῆς, ἀλλὰ στὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχει ὡς ἀποστολή, δηλαδή, νὰ καταστῆ ὁ ἄνθρωπος «σωὸς», ὀλόκληρος, ἀκέραιος. Καὶ ἔτσι μὲ ὅλο του τὸ εἶναι νὰ ἀντιπροσφέρει στὸν Δημιουργὸ Θεὸ ὡς εὐχαριστία τὴν ἴδια τὴ δημιουργία.

Ἡ νοηματοδότηση, λοιπόν, τοῦ βίου μὲ τὸν ἐγκεντρισμὸ του στὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου δὲν μπορεῖ νὰ πραγματωθεῖ, παρά μόνο ἂν ὑπάρξει στὴν πορεία τῆς ιστορίας τοῦ χριστιανοῦ καὶ τῆς Έκκλησίας συνάντηση μὲ τὰ προβλήματα καὶ τὶς συγκαιρικὲς ἀνάγκες τοῦ κόσμου. Ἐξάλλου γι' αὐτὸ δὲν σαρκώθηκε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐνώσει τὰ τὸ πρὶν διεσπῶτα; Γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα, γιὰ νὰ τὴν θεώσει καὶ μεταμορφώσει;

Οἱ ἄνθρωποι δίπλα μας πεινοῦν, βρίσκονται σὲ ἔνδεια, ἀσφυκτιοῦν οικονομικά. Μὲ τὴν ἀπελπίσῃ νὰ κυριεύει τὴν καρδιά τους, καταφεύγουν ἀπεγνωσμένα στὴν Έκκλησία. Πρῶτος σταθμὸς τους εἶναι ὁ Ναὸς τῆς περιοχῆς τους, δηλαδή ἡ ἐνορία τους, πού εἶναι ἡ μικρότερη ἀλλὰ ἴσως βασικότερη μονάδα τῆς Έκκλησίας μας.

Πολὺ ὀρθά, λοιπόν, τονίζεται ἡ σπουδαιότητα τῆς ἐνορίας γιὰ τὴ λειτουργία τῆς κάθε τοπικῆς Έκκλησίας. Πρόκειται γιὰ τὸ κῦτταρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς στὸ ὁποῖο πραγματώνεται καὶ σαρκώνεται τὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Έκκλησίας μας

στην καθολικότητά του. Ἡ Ἐνορία, λοιπόν, ὀφείλει νὰ γίνῃ τὸ κέντρο, ἀπ' ὅπου ἡ ὅλη ποιμαντικὴ δραστηριότητα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας θὰ διακτινωθεῖ σὲ ὁλόκληρη τὴν τοπικὴ κοινωνία.

Ἔτσι ἡ ἐνορία καλεῖται νὰ ἀποτελέσει τὸ πρότυπο κοινωνικῆς ὀργάνωσης καὶ δράσης, ὅπως τὸ ζητᾶ ἀγωνιωδῶς ἡ διασπασμένη καὶ διηρημένη ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἐνα ὄραμα ἐνότητας, ἰσότητας, εἰλικρίνειας καὶ ἀλληλεγγύης, πού ἀναζητᾶ ἀπεγνωσμένα ἰδιαίτερα ἡ ἑλληνικὴ νεολαία.

Ὅλα τὰ παραπάνω βέβαια προϋποθέτουν τὴν ἀναζωογόνηση τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἀπονήσει καὶ ἀντανεκλᾷ καὶ αὐτὴ τὴν κρίση τῆς ὑπόλοιπης κοινωνίας.

Οἱ δύσκολες συνθήκες ἃς ἐγείρουν τὸν πόθο μίμησης τῶν πρώτων χριστιανῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους «ἦταν τὰ πάντα κοινά». Ἡ Ἐνορία καλεῖται νὰ ξαναγίνει μία εὐχαριστιακὴ σύναξη προσώπων, πού δὲν γειτνιάζουν πνευματικὰ μόνο κατὰ τὴ θεία Λατρεία ἀλλὰ καὶ καθημερινὰ στὶς οἰκίες καὶ τοὺς δρόμους. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ γειτονία μπορεῖ νὰ προλαμβάνει καὶ νὰ θεραπεύει κάθε ὀλίσθημα καὶ κάθε κατάχρηση, πρὶν βγεῖ ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῆς καὶ μολύνει τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία.

Μπορεῖ νὰ στηρίζει καὶ νὰ βοηθεῖ διακριτικὰ χωρὶς νὰ καταφεύγει στὴ φιλανθρωπία. Μπορεῖ νὰ μοιράζεται ἰκανότητες καὶ χαρίσματα, πλοῦτο καὶ φώτιση, ὅπως μοιράζεται καὶ τὰ προβλήματα, τὰ πάθη καὶ τὰ πένθη τῶν μελῶν τῆς, καὶ φροντίζει νὰ μὴν τὰ σηκώνει αὐτὰ κανεὶς μόνος του, ἀτομικά.

Γιατὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἐξουσία διαφθείρουν τὸν μεμονωμένο ἄνθρωπο καὶ ἡ ἀνέχεια καὶ ἡ θλίψη ἐξουθενώνουν τὸν ἀπομονωμένο. Στὴν οἰκογένεια τῆς Ἐνορίας, τὸ μοῖρασμα τῆς κάθε ἀτομικῆς εὐλογίας ἢ στέρησης καὶ ἡ ἀναφορά τῆς στὸ Θεὸ κάνουν κάθε χάρισμα καὶ κάθε ἐμπόδιο ἕνα σκαλὶ πνευματικῆς προόδου.

Στὸν ἄθλο τῆς ἀναζωογόνησης καὶ ἐνεργοποίησης τῆς Ἐνορίας θὰ κριθοῦμε ὅλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἡ ζωντανὴ Ἐνορία θὰ ἀποτελέσει τὴν οὐσιαστικότερη συνεισφορά μας στὴν ἀντιμετώπιση τῆς κρίσης.

Ἀσφαλῶς ἡ εὐθύνη εἶναι συνολικὴ καὶ βαραίνει ἀναλογικὰ τὸν καθένα μας, ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἱεραρχίας ἕως τὸ τελευταῖο κατηχούμενο νήπιο, ἀπὸ

τοὺς γειτνιάζοντες μὲ τὶς ἀρχὲς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας ἕως τὸν πιὸ ἀπομακρυσμένο ἀγωνιστὴ ἱερέα, πού μοιράζεται θυσιαστικὰ ἀνάμεσα σὲ ξεχασμένα νησιά ἢ ὄρεινὲς κοινότητες.

Φυσικὰ δὲν φθάνει γι' αὐτὸ ἡ καλὴ θέληση, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὴ μία μεριὰ ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς ἢ πολλῶν ἰκανῶν ἐφημερίων, πού ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλάβουν τὸ βᾶρος τῆς ποιμαντικῆς τους ἀποστολῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἕνα λαό, πού δὲν θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται θεατῆς τῶν τελετουργικῶν δρωμένων, ἀλλὰ θὰ ἔχει λόγο, εὐθύνη καὶ ἀρμοδιότητα οὐσιαστικοῦ χαρακτήρα στὴ διοίκηση καὶ στὴ ζωὴ τῆς Ἐνορίας του.

Ὁ ἐφημέριος, μέσα ἀπὸ κατάλληλη ἐκπαίδευση, κατάρτιση, φροντίδα καὶ διαρκὴ ἐπιμόρφωση, θὰ ἀναλάβει, πέρα ἀπὸ τὰ σπουδαιότατα λειτουργικά του καθήκοντα, τὸν ρόλο τοῦ συντονιστῆ ὅλου αὐτοῦ του δικτύου ποιμαντικῆς δραστηριοποίησης.

Οἱ ἐνορίτες ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους θὰ διαδραματίζουν ἐνεργὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τοῦ πλαισίου λειτουργίας τῆς Ἐνορίας, ἀναλαμβάνοντας ποικίλες θέσεις, διαμορφώνοντας ἕνα ἰσχυρὸ δίκτυο κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ ἀλληλεγγύης, τὸ ὁποῖο συνιστᾷ ἀπαραίτητη παράμετρο γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνη τῆς τοπικῆς κοινωνίας.

Εἶναι καιρὸς, πλέον, ἡ Ἐνορία νὰ ἀποκτήσει εὐελιξία καὶ νὰ καταστῆ μία συμμετοχικὴ κοινότητα, ἀναθεωρώντας ἀγκυλωτικὲς καὶ ἀρτηριοσκληρωτικὲς πρακτικὲς καὶ ἀφουγκραζόμενη τὸν καιμὸ τοῦ ἀνθρώπου πού ζεῖ τὴν κρίση. Τότε θὰ εἶναι δυνατὸν ὁ λόγος τῆς καὶ τὸ ἔργο τῆς νὰ εὐδοκιμήσουν.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ἡ ἐνορία μὲ τοὺς ἐνορίτες τῆς ἔχει καθοριστικὸ ρόλο, ἐφόσον βεβαίως δοθεῖ ζωτικὸς χῶρος στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἐνεργὸ παρουσία καὶ συμβολὴ τους.

Βεβαίως, ἡ ἐνεργοποίησις σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς τοπικῆς εὐχαριστιακῆς κοινότητας-ἐνορίας, σαφῶς προϋποθέτει διαμόρφωση ἰσχυρῆς θεσμικῆς συνείδησης, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτρέπει τὴν ἀπρόσκοπτη καὶ χωρὶς γραφειοκρατικὲς νοσοτροπίες διαχείριση τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ καὶ τῶν οικονομικῶν καὶ ὑλικῶν πόρων τῶν Ἐνοριῶν γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ποικίλων προβλημάτων.

Κατανοοῦμε ὅτι τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ

λλάξουν από τη μία στιγμή στην άλλη. Όσοσο ή κρίση αποτελεί και για τὰ καθ' ἡμᾶς μίας πρώτης τάξεως ευκαιρία νὰ αναρωτηθοῦμε και νὰ αναθεωρήσουμε πολλές δεδομένες πεποιθήσεις και πρακτικές μας.

Πολὺ συχνὰ συμπεριφερόμαστε και ἐνεργοῦμε σὰν νὰ ζοῦμε ὄχι στὸν σημερινὸ κόσμο, ὅπως τὸν βλέπουμε γύρω μας, ἀλλὰ σὲ ἄλλη ἐποχὴ. Ἄλλοτε προσπαθοῦμε νὰ προσαρμόσουμε τὸν ἄνθρωπο τῆς μετανεωτερικῆς ἐποχῆς στὸν ἄνθρωπο παρωχημένων ἐποχῶν. Κάποτε φαίνεται νὰ ἐγκλωβιζόμαστε στὸ δικὸ μας κόσμο, χωρὶς οὐσιαστικὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐπηρεάζει ἐν πολλοῖς και τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο μας.

Ἡ φιλανθρωπικὴ μας διακονία πρέπει νὰ λαμβάνει σοβαρὰ ὑπόψη τῆς τὸν κίνδυνο νὰ ὀδηγεῖ στὸν εὐτελισμὸ τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου, πού βρίσκεται σὲ ἀνάγκη, ἐγείροντας σ' αὐτὸν ἀνάμικτα αἰσθήματα ἀνωριμότητας, ἐξάρτησης ἀλλὰ και μνησικακίας.

Προσπάθειες, ὅπως ἡ δημιουργία τῆς μικροπιστωτικῆς Τράπεζας Grameen στὸ Μπαγκλαντές, ἀπὸ τὸν βραβευμένο μὲ νόμπελ εἰρήνης Muhammad Yunus, μᾶς δείχνει πὼς ἡ φιλανθρωπικὴ διάθεση μαζί μὲ τὴν ὀξυδερκὴ φαντασία και τὴ γνώση τῶν πραγματικῶν προβλημάτων ἑνὸς τόπου μπορεῖ νὰ δημιουργήσει συνθήκες ἐξάλειψης τῆς ἀπόλυτης φτώχειας μέσα σὲ ἕνα περιβάλλον πού χαρακτηρίζεται ὄχι ἀπὸ τὸν ρηχὸ ὠφελιμισμὸ ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀλληλέγγυα κοινωνικὴ δράση.

Και κάτι ἀκόμη. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ πολιτισμικὴ σύνθεση τῶν τοπικῶν κοινωνιῶν ἔχει ριζικά, ἴσως και τελεσίδικα, μεταβληθεῖ, δὲν μποροῦμε νὰ ἀπευθυνόμαστε στὸ ποίμνιό μας ὡσὰν νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ γηγενῆ και ἡμεδαπὸ πληθυσμὸ. Ἡ ὑποδοχὴ και ἐνσωμάτωση τοῦ κάθε ἄλλου, ξένου, μετανάστη, ὀφείλει νὰ ἀποτελεῖ πρώτιστη ἐπιλογή μας, ἐὰν ἐπιθυμοῦμε νὰ διακονοῦμε τὸν «ξένον» τοῦ εὐαγγελίου και νὰ ἐργαζόμαστε για τὴν κοινωνικὴ ἐνότητα.

Ἐπίσης ἡ χρῆση τῶν νέων τεχνικῶν και ἠλεκτρονικῶν μέσων ἐπικοινωνίας μὲ τὸν κόσμο, ὅπως λ.χ. τὸ διαδίκτυο, δύναται νὰ συμβάλει μὲ ἄμεσο και ἐπιτυχητὸ τρόπο στὴν πρόληψη διαφόρων καταστάσεων ἢ τὴν καλύτερη ἐνημέρωση τῶν ἐνο-

ριτῶν και εὐρύτερα τοῦ κόσμου για ἐνδεχόμενες δράσεις μας, πού σκοπὸ θὰ ἔχουν τὴν ὠφέλεια τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἐπιπλέον, καθίσταται ἐπιτακτικὴ ἀναγκαιότητα κάτι πού πολὺ συχνὰ παραθεωροῦμε: ἡ ἀνάδειξη μίας ἄλλης θεώρησης για τὰ πάσης φύσεως ἀγαθὰ και ὑπηρεσίες, τὰ ὁποῖα κατέχονται ἀπὸ ὄλους ἢ μᾶλλον χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ὄλους, χωρὶς νὰ ἀνήκουν σὲ κανένα. Μίας θεώρησής τους ὡς δώρων Θεοῦ, τὰ ὁποῖα, στὸ πλαίσιο τοῦ πνεύματος τῆς κοινοκτημοσύνης, ἀνήκουν σ' ὄλους.

Στὴν Θεία Εὐχαριστία, ἄλλωστε, δὲν μιλοῦμε για τὸν Χριστὸ τὸν «πάντοτε ἐσθιόμενον ἀλλὰ μηδέποτε δαπανώμενον»; Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι οἱ χριστολογικὲς ἔννοιες τῆς χάριτος και τοῦ δώρου δὲν συνδυάζονται μὲ καμιά διάσταση ἰδιοκτησίας.

Ὡς ἄνθρωποι εἴμαστε διαχειριστὲς τῆς κτίσης τοῦ Θεοῦ και ὄχι κηδεμόνες και ἄρχοντες τῆς, κατὰ τρόπο ἐξουσιαστικὸ, ἀλλὰ κατὰ τρόπο ἐξάπαντος διακονικὸ και θυσιαστικὸ, μὲ σκοπὸ νὰ καταστήσουμε τὸν τόπο τῆς παρουσίας Του, δηλαδή τὸν Ἱερὸ Ναὸ και τὴν Ἐνορία, προσιτὸ και ἀνοικτὸ πρὸς ὄλους.

Τόπο συνάντησης τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Θεὸ και μεταξὺ τους. Ἐναν τόπο, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσει μόνον τίς «ψυχικὲς και πνευματικὲς» του ἀνάγκες, ἀλλὰ θὰ μοιράζεται τὸν καθημερινὸ ὑλικὸ του ἄρτο και τὴν ἐργασία του μὲ τοὺς ἀδελφούς του.

Ὁ ἄνθρωπος δίπλα μας, ὅταν στερεῖται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δὲν μπορεῖ νὰ ἀρκεστεῖ σὲ θεωρητικὸ κήρυγμα περὶ μακαριότητος τῆς αἰώνιας ζωῆς. Προέχει ἡ συμβολὴ μας στὴν ἀντιμετώπιση τῶν βασικῶν ἀναγκῶν του. Ἡ Ἐνορία δὲν μπορεῖ νὰ παραμένει τόπος, ὅπου συναντιόμαστε κάθε Κυριακὴ για κοινωνικὸ σχολιασμὸ και τὴν ἐκπλήρωση τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων.

Ἐχουμε χρῆος νὰ τὴν ἀναδείξουμε ζωτικὴ ἐστία προσφορᾶς πνευματικοῦ ἔργου και φιλανθρωπικῆς φροντίδας, πού θὰ λειτουργεῖ ὄχι ὡς ὑπηρεσία σὲ συγκεκριμένες ὥρες τῆς ἡμέρας ἀλλὰ συνεχῶς ὡς τὸ ζωντανὸ κύτταρο τῆς τοπικῆς κοινωνίας. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι λειτουργία και διακονία δὲν συνιστοῦν διακριτὲς πραγματικότητες ἀλλὰ μίᾶ ἀδιαίρετη ἐνότητα.

Προτάσεις για συγκεκριμένες αποφάσεις και δράσεις

A. Ίερά Σύνοδος και Ίερες Μητροπόλεις

Τὰ ὅσα ἀκολουθοῦν εἶναι προτάσεις γιὰ συγκεκριμένες δράσεις, πού ἀφοροῦν τόσο στήν Ίερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καί τῆς Ίερες μας Μητροπόλεις, ἀνάλογα πάντοτε μέ τῆς δυνατότητες καί τήν ἰδιαιτερότητα τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

1. Παρατηρητήριο κοινωνικῶν προβλημάτων καί συντονισμοῦ ἀντιμετώπισεως κρίσεως.

Εἶχε συσταθεῖ καί λειτούργησε, γιὰ ἱκανό χρονικό διάστημα, συμβουλευτικά πρὸς τήν Διαρκῆ Ίερά Σύνοδο καί τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο. Ἡ τυχόν ἐπαναλειτουργία του θά ἀποτελέσει τὸ συντονιστικό ὄργανο παρακολουθήσεως τῶν κοινωνικῶν συνεπειῶν ἀπὸ τὴν κρίση καί προώθησης τῶν ὁποίων ἀποφάσεών μας, συμβάλλοντας μέ ιδέες καί προτάσεις. Ἡ λειτουργία του δὲν θά πρέπει νὰ ἐπιβαρύνει ἐπ' οὐδενὶ τὸν προϋπολογισμό τῆς Ίερας Συνόδου. Εἶναι πολλὰ καί ἱκανὰ τὰ κληρικὰ καί λαϊκὰ στελέχη πού θά προσφερθοῦν μέ ἀνιδιοτέλεια γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Παρατηρητηρίου, τὸ ὁποῖο βεβαίως θά ἔχει τὴν ἀναφορὰ του στήν Διαρκῆ Ίερά Σύνοδο.

2. Συντονισμὸς Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν

Οἱ ἤδη ὑπάρχουσες Συνοδικές Ἐπιτροπές, πού ἔχουν ὡς ἀντικείμενό τους τὸ ποιμαντικό καί κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ προσανατολίσουν τὴ δράση τους στὰ πλαίσια τοῦ ρόλου πού ἔχουν, πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς οὐσιαστικῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας στὸ πλευρὸ ὅσων πλήττονται ἀπὸ τῆς συνέπειες τῆς ὑπάρχουσας κρίσης.

3. Περιφερειακὲς Συναντήσεις Ἱεραρχῶν καί στελεχῶν γιὰ καταγραφή καί ἀντιμετώπιση κοινῶν τοπικῶν προβλημάτων

Τὸ ζήτημα τῆς συνεργασίας τῶν Ἱ. Μητροπόλεων εἶναι ἓνα σημαντικό θέμα πρὸς συζήτηση. Ἄραγε, γιὰ τί θεωροῦμε αὐτονόητο τὸ ἀρχιερατικό συλλεϊτουργο τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ τοπικοῦ ἐπισκόπου ἀλλὰ δὲν τολμήσαμε

ποτὲ τὴν κοινὴ ἱερατικὴ Σύναξη ἢ ἔστω μία ἀπὸ κοινοῦ σύσκεψη γιὰ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καί συμπεροβληματισμὸ σὲ τοπικὰ θέματα; Μήπως εἶναι ὥρα νὰ τὸ τολμήσουμε;

4. Ἐπιμόρφωση κληρικῶν, ἐξομολόγων καί λαϊκῶν στελεχῶν

Στὸ πλαίσιο τῆς διὰ βίου ἐπιμορφώσεως τῶν κληρικῶν μας, ἰδιαιτέρως τῶν ἐξομολόγων στήν ὁποία τόσο ὑστεροῦμε, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐκπόνηση συγκεκριμένων προγραμμάτων μέ σύγχρονη καί σχετικὴ θεματολογία, προκειμένου τόσο οἱ κληρικοί μας ἀλλὰ καί τὰ λαϊκὰ μας στελέχη νὰ ἀνταποκριθοῦν μέ μεγαλύτερη ἀποτελεσματικότητα στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς. Σὰς ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τὰ θέματα πού ἀπασχόλησαν τῆς ὁμάδες ἐργασίας σὲ τοπικὸ Συνέδριο γιὰ στελέχη νεανικοῦ ἔργου Ἱ. Μητροπόλεως: 1. «Ἐφηβεία καί οἰκονομικὴ κρίση. Οἱ κοινωνικὲς πιέσεις, οἱ πιέσεις τῶν συνομηλικῶν, ἡ ἐπιρροή τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημέρωσης καί διασκέδασης, οἱ ἐξαρτητικὲς οὐσίες καί οἱ συμπεριφορὲς τῶν ἐφήβων σὲ ἐποχῆς οἰκονομικῆς κρίσης καί ἡ ἀντιμετώπισή τους», 2. «Διαχείριση τοῦ φόβου. Ἡ ἐξουσία τοῦ φόβου, προοπτικὲς γιὰ μία ἐλεύθερη ἀφοβικὴ κατῆχηση», 3. «Καταναλωτισμὸς καί τηλεόραση. Ἀπὸ τὴν κριτικὴ στήν ἀντίσταση. Ἀπὸ τὴν εἰκόνα στήν πράξη. Ἀπὸ τὴν παρακολούθηση στοῦ παιχνίδι. Ἀνάπτυξη ἀντικαταναλωτικῶν συμπεριφορῶν» καί 4. «Ἀλληλεγγύη στήν οἰκογένεια, στήν ἐνορία, στήν κοινωνία. Δημιουργικὲς πράξεις, θεσμοί, συνήθειες ἀλληλεγγύης. Δραστηριότητες στήν ὁμάδα κατηχητῶν πού ἀνοίγονται στήν οἰκογένεια, στήν ἐνορία, στήν κοινωνία»

5. Πρόγραμμα ἐξοπλισμοῦ καί λειτουργίας Ἑνοριακῶν Συσσιτίων

Τὸ καθημερινὸ φαγητὸ δύναται νὰ εἶναι ἡ πρώτη μας ἀπάντηση στήν οἰκονομικὴ κρίση. Ἦδη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα χιλιάδες μερίδες φαγητὸ προσφέρονται τόσο ἀπὸ τὴν Ίερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὅσο καί ἀπὸ τῆς Ίερες Μητροπόλεις. Μήπως πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὴ δυνατότητα οἰκονομικῆς ἐνίσχυσης ἀπὸ τὴν ΕΚΥΟ ἐνοριῶν ἢ Μητροπόλεων γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν Κέντρων Σιτίσεως ἀπόρων, ὑπὸ προϋποθέσεις ἀσφαλῶς, κατὰ

τὸ πρότυπο τῆς δημιουργίας τῶν παιδικῶν σταθμῶν; Τὸ κόστος δὲν θὰ εἶναι μεγάλο ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα πού θὰ προκύψει ἐξαιρετικό.

6. Συστηματικὴ καταγραφή καὶ σύγχρονη παρουσίαση τοῦ ἐπιτελούμενου κοινωνικοῦ μας ἔργου

Ἀξιοποιώντας κάθε σύγχρονο μέσο καὶ δυνατότητα, πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὴν κατὰ τὸ δυνατόν λεπτομερῆ καταγραφή τοῦ ἤδη πολυσχιδοῦς καὶ πολὺ σημαντικοῦ φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας ἔργου. Δὲ ὑπάρχει Ἱερὰ Μητρόπολη πού νὰ μὴ προσφέρει τέτοιο ἔργο. Ὅμως αὐτὸ πρέπει μὲ σύγχρονο τρόπο νὰ καταγράφεται καὶ νὰ παρουσιάζεται καὶ μάλιστα στὸ διαδίκτυο, πού ἀποτελεῖ τὸ μέλλον τῆς πληροφορίας καὶ τῆς ἐνημερώσεως.

7. Διορθόδοξη Συνεργασία γιὰ ἀνταλλαγὴ ἐμπειριῶν σὲ κοινωνικά θέματα

Εἶναι εὐνόητο ὅτι οἱ συνέπειες τῆς οικονομικῆς δυσπραγίας ἀγγίζουσιν ὀλόκληρο τὸν ἑλλαδικὸ χῶρο. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπιτρέψτε μου νὰ σημειώσω τὸ ἔλλειμμα συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ κοινωνικά θέματα, τόσο μὲ τὴν Ἡμαυτόνομη Ἐκκλησία τῆς Κρήτης ὅσο καὶ μὲ τὶς Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Δωδεκανήσου. Θέμα τὸ ὁποῖο καλὸ θὰ ἦταν νὰ μελετήσουμε ἀπὸ κοινού, εἰδικὰ στὸ πλαίσιο τῆς οικονομικῆς συγκυρίας. Ἡ δυνατότητα ἐπίσης συνεργασίας σὲ διεθνῆς ἐπίπεδο θὰ ἐμπλουτίσει τὴ διακονία μας σὲ ἐμπειρίες καὶ γνώσεις.

8. Ἰδρυση καὶ λειτουργία σχολῶν ἐθελοντισμοῦ

Προσφορὰ μὲ γνώση πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπιδιώξις μας. Παραμένουμε ἡ μεγαλύτερη δεξαμενὴ ἐθελοντισμοῦ στὴν Ἑλλάδα. Ὑστεροῦν ὅμως πολλὰ φορὲς οἱ ἄνθρωποι τῆς προσφορᾶς σὲ γνώσεις πού θὰ τοὺς βοηθοῦσαν νὰ εἶναι πολὺ πιὸ χρήσιμοι στοὺς ἀνθρώπους πού ζητοῦν τὴ βοήθειά μας. Ἡ δημιουργία καὶ λειτουργία Σχολῶν ἐθελοντισμοῦ μὲ μαθήματα Νοσηλευτικῆς, Κοινωνικῆς Συμπαράστασως καὶ Ψυχολογικῆς Στήριξης θὰ εἶναι εὐεργετικὴ γιὰ τὸ ἔργο μας. Σχετικὴ ἐμπειρία ὑπάρχει καὶ εἶναι διαθέσιμη.

9. Νοσοκομεῖα, Φυλακὲς καὶ Ἰδρύματα

Συγκρότηση ἐθελοντικῶν ὁμάδων ἐπικουρικῆς

συμπαράστασης καὶ βοήθειας σὲ Νοσοκομεῖα, Φυλακὲς καὶ Ἰδρύματα (π.χ. Ὁρφανοτροφεία, Γηροκομεῖα) τόσο ἐκκλησιαστικὰ ὅσο καὶ δημόσια. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ὅπου ἔχει ἐφαρμοστῆ καταποφώρησε.

10. Τηλεφωνικὴ Γραμμὴ Συμπαράστασως

Ἡ λειτουργία εἰκοσιτετράωρης τηλεφωνικῆς γραμμῆς πνευματικῆς στήριξης καὶ ἐνίσχυσης θὰ ἔχει καθοριστικὴ σημασία στὴν παρούσα συγκυρία.

11. Ἱερατικὲς Συνάξεις καὶ Κληρικολαϊκὲς Συνελεύσεις

Ὁ συμπροβληματισμός, ὁ ἐλεύθερος διάλογος καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ γνώσεων, ἀντιλήψεων καὶ πείρας πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὸ πλαίσιο τακτικῶν Ἱερατικῶν Συνάξεων ἀλλὰ καὶ Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων. Ἡ τόνωση τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἐθελοντῶν μᾶς εἶναι ἀδήριτη ἀνάγκη στὴν ἐποχὴ μας.

12. Πανελλήνιες Ἐκδηλώσεις γιὰ νέους

Πέρα ἀπὸ τὴν αὐτονόητη ποιμαντικὴ τῶν νέων στὴν κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἐμπειρία τῶν κοινῶν ἐκδηλώσεων πού πραγματοποιήθηκαν ἐφέτος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τόσο τῶν καλλιτεχνικῶν ὅσο καὶ τῆς κατασκηνώσεως Ἱεροπαίδων ἀλλὰ καὶ τῆς Συνόδου τῶν Ἐφήβων, ἡ ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ πραγματοποιήθηκε, ἔδειξαν τὴν ἀπαίτηση γιὰ τὴ συνέχιση καὶ ἐπέκταση παρόμοιων εὐκαιριῶν, ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ ἐποχὴ.

13. Ἡ Ποιμαντικὴ τῆς οἰκογένειας

Ἀναμφισβήτητα ἀποφασιστικὸς παράγοντας τῶν ἐξελίξεων στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Ἡ πρόταση τῆς παρελθούσης Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ἀποτελέσει τὸ κύριο θέμα τῆς ἐπόμενης Τακτικῆς μας Ἱεραρχίας, μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο, εἶναι χρήσιμη. Ἡ ἐπικύρωσή της ἀπὸ τὴ σημερινὴ μας συνεδρία θὰ δημιουργήσει τὶς προϋποθέσεις, ὥστε νὰ προετοιμαστῆ ἕνα κείμενο μὲ τὴ συμβολὴ ὅλων, κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς χρονιάς, ἔτσι ὥστε ἡ Ἱεραρχία τοῦ 2011 νὰ τὸ ἐγκρίνει καὶ νὰ ἀποτελέσει τὸ θεμέλιό της ποιμαντικῆς μας γιὰ τὴν οἰκογένεια στὰ ἐπόμενα χρόνια.

14. Περιοδικά «Θεολογία» και «Ἐφημέριος»

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ Περιοδικὰ τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ ἀποτελέσουν πηγή συγκεκριμένων στοιχείων ἀλλὰ καὶ προβληματισμοῦ σχετικὰ μὲ τὰ φλέγοντα καὶ ἐπίκαιρα θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία. Στὸ βαθμὸ ποὺ ὅλοι μας τὰ μελετοῦμε, μποροῦν νὰ συμβάλουν ἀποφασιστικὰ στὴν ποιμαντικὴ μας προσφορά.

15. Θεῖος Λόγος - Κηρυκτικὴ προσφορά

Στὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται, ἡ ἀντιμετώπιση τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, σύμπτωμα μίας σοβαρότατης κοινωνικῆς κρίσεως, μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει σημεῖο ἀναφορᾶς στὰ κηρύγματά μας. Συγκεκριμένα μποροῦμε νὰ ἀναδείξουμε μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὴν κοινωνικὴ διάσταση τοῦ προβλήματος, ἀφοῦ τὸ κάθε τι γύρω μας καλλιεργεῖ τὸν ἀνταγωνισμό καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ ἰσχυροτέρου. Μέσα ἀπὸ τὰ κηρύγματά μας, γιατί ὄχι καὶ ἀπὸ τὶς συναντήσεις μελέτης Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ εὐαισθητοποιήσουμε τοὺς πιστοὺς στὴ συνεργασία, ἀλληλεγγύη καὶ βοήθεια στὸν πλησίον, ἡ ὁποία στὴν ὀρθόδοξη παράδοση φθάνει ὡς θυσία γιὰ τὸν ἀδελφό.

Τὸ κήρυγμα μὲ τὴ συνδρομὴ τοῦ Πατερικοῦ λόγου ἄς στοχεύει στὴν καταπολέμηση τῆς φτώχειας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐμπνέοντας καὶ ἐνθαρρύνοντας πράξεις ἀλληλεγγύης μέσα στὴ Μητρόπολή μας καὶ τὶς ἐνορίες.

B. Ἐνορίες

Ἡ ποικιλομορφία τῶν Ἐνοριῶν μας στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο καὶ ἡ μεγάλη διαφοροποίηση, ποὺ ὑφίσταται ἀνάμεσα στὶς ἀστικὲς Ἐνορίες τῶν μεγαλουπόλεων καὶ αὐτὲς τῆς ἐπαρχίας, εἶναι αὐτονόητο ὅτι δυσκολεύουν τὶς εἰδικὲς προτάσεις ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἐνοριακὴ ζωὴ. Ἐντούτοις θὰ τολμήσουμε νὰ προτείνουμε δράσεις ποὺ ἀφοροῦν κυρίως στὶς ἀστικὲς ἐνορίες ἀλλὰ κατ' ἀναλογία καὶ στὶς μικρότερες. Ὅφειλουμε, ὅμως, εἰσαγωγικὰ νὰ τονίσουμε ὅτι προαπαιτούμενο καὶ ἀναντικατάστατη προϋπόθεση γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν παρακάτω προτάσεων εἶναι ἡ εὐσυνείδητη καὶ φιλόπονη διάθεση τοῦ ἱερέα-ἐφημερίου.

1. Ἐνορία καὶ κοινωνικὸ ἔργο

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἐνορία χωρὶς καθημερινό, ἔμπρακτο, ἀπτό καὶ φανερό κοινωνικὸ ἔργο. Τὸ ἐλάχιστο θὰ ἦταν ἡ προσφορά τοῦ καθημερινοῦ φαγητοῦ. Ὅσες ἐνορίες τόλμησαν τὸ ἐγχείρημα, λειτουργοῦν μὲ ἐπάρκεια τὸ πρόγραμμα σίτισης, χάρις στὰ ἀνεξάντλητα ἀποθέματα φιλοτιμίας καὶ ἀλληλεγγύης τοῦ λαοῦ μας, ποὺ λύνει προβλήματα ἐπιβίωσης τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενέστερων οἰκογενειῶν σήμερα στὴν Ἑλλάδα.

2. Ποιμαντικὴ Μελλονύμφων

Προτείνεται σὲ Μητροπολιτικὸ ἐπίπεδο Συνάντηση Μελλονύμφων μὲ τὸν Ἐπίσκοπο μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίδοση τῆς Ἁδείας τελέσεως τοῦ Γάμου τους. Σὲ ἐνοριακὸ ἐπίπεδο, ἐπίσης, μποροῦν νὰ γίνουν περισσότερες συναντήσεις, ἐντὸς θερμοῦ καὶ ἐγκάρδιου κλίματος.

3. Ἐνοριακὲς Σχολὲς Γονέων

Στὸ πλαίσιο ὅσων εἰπώθηκαν γιὰ τὴν οἰκογένεια, εἶναι εὐνόητη ἡ σημασία ποὺ πρέπει νὰ προσδώσει ἡ κάθε Ἐνορία στὴ στήριξή της, μὲ τὴ λειτουργία Ἐνοριακῶν Σχολῶν, ποὺ θὰ ἀπευθύνονται κυρίως σὲ νέα ζευγάρια καὶ γονεῖς. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ οὐσιαστικότερη ἐπένδυση γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

4. Κοινὲς ἐκδηλώσεις γιὰ ὅλους τοὺς ἐνορίτες

Οἱ κοινὲς ἐκδηλώσεις γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐνορίας μὲ κοινὴ τράπεζα φαγητοῦ καὶ ἄδολη ψυχαγωγία θὰ συμβάλουν τὰ μέγιστα στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐνοριακῆς συνειδήσεως καὶ θὰ καταστήσουν τὴν ἐνορία καὶ τοὺς χώρους τῆς ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἦδη ἡ συνάντηση μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία μὲ τὴν προσφορά πρωϊνοῦ κεράσματος ἔχει καταδείξει τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα.

5. Καταγραφή καὶ ἀναζήτηση ἐθελοντῶν

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συμβούλους καὶ τὶς κυρίες τῶν φιλοπτώχων, εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ ἀναζήτηση ἱκανῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ προσόντα χρήσιμα γιὰ τὶς ἀνάγκες ἐνοριτῶν. Παραδείγματος χάριν, ἕνας δικηγόρος

ή ένας ιατρός, ένας λογιστής ή ένας γνώστης της σύγχρονης τεχνολογίας, εφόσον κληθούν με τόν κατάλληλο τρόπο, δεν θα άρνηθούν να προσφέρουν έθελοντικά υπηρεσίες σε όσους λόγω οικονομικής ανεπάρκειας δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση σ' αυτές. Ένα παρόμοιο δίκτυο προσφοράς από εξειδικευμένους ανθρώπους, ίσως και συνταξιούχους τέτοιων ή και άλλων ειδικοτήτων, θα μπορούσε να λειτουργήσει και σε Μητροπολιτικό επίπεδο.

6. Καταγραφή - Αξιολόγηση - Ίεράρχηση αναγκών

Η συγκρότηση «Ειδικής Ομάδας Έργασίας», που θα άπαρτίζεται από πρόσωπα, όπως αυτά που προαναφέραμε, μπορεί να καταγράψει, να αξιολογήσει και να ιεραρχήσει τις ανάγκες της Ένορίας και των μελών της και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις επίλυσης των προβλημάτων.

7. Συνεργασία με τους κοινωνικούς φορείς

Η συνεργασία της Ίερας Μητροπόλεως και της κάθε ένορίας τόσο με τους θεσμικούς φορείς όσο και με την πλειάδα των έθελοντικών οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, όπως σήμερα λέγεται, πρέπει να επιδιώκεται με κάθε δυνατό τρόπο. Πολλοί στρέφονται και θα στραφούν ακόμη περισσότερο στην Έκκλησία. Έναπόκειται σ' έμάς να τους δεχθούμε με πνεύμα διακονίας και όχι έξουσίας, προκειμένου να συμβάλουν και αυτοί, κατά τó δυνατόν, στη διατήρηση και συνοχή των μελών της κοινωνίας μας.

8. Δίκτυο ένοριών για άλληλοβοήθεια - «Άδελφοποιήσεις»

Είναι γνωστή σε όλους μας ή «άνισότητα», που υφίσταται πολλές φορές ανάμεσα σε Ίερες Μητροπόλεις αλλά και σε Ένορίες. Γιατί να μην τολμήσουμε τόν θεσμό των «άδελφοποιήσεων Ένοριών», ακόμη και διαφορετικών Μητροπόλεων; Από αυτό θα προκύψει διπλό όφελος τόσο γι' αυτούς που θα προσφέρουν όσο και γι' αυτούς που θα δεχθούν την προσφορά.

9. Ανάγκη για χώρους συνάντησης και έπικοινωνίας

Χρειαζόμαστε ελεύθερους δημόσιους χώρους,

καθαρούς, άσφαλείς και προσιτούς για όλους. Γράφει σχετικά ένας νέος: «Για να καθήσει κανείς να μιλήσει με ένα φίλο του πρέπει να πληρώσει. Για να βρει μία σκιά να ξεκουραστεί πρέπει να πληρώσει. Ποϋ θα καθήσει ó άνεργος νέος; Ποϋ θα καθήσει ó συνταξιούχος;». Η έλλειψη ελεύθερων και άνεκμετάλλετων χώρων μπορεί να καλυφθεί με την άξιοποίηση του περιβάλλοντος χώρου των Ναών μας, όπου αυτό είναι δυνατόν, προκειμένου και αυτοί ανάλογα διαμορφωμένοι να φιλοξενούν τους ανθρώπους, χωρίς κόστος.

11. Αντιμετώπιση των άστέγων

Τó φαινόμενο άπασχολεί κυρίως τις μεγαλουπόλεις, χωρίς να έξαιρεί και τις πόλεις της έπαρχίας. Η αύξησή του θα δημιουργήσει έντονα κοινωνικά προβλήματα. Κυρίως πρόκειται για άτομα που δεν ίδρυματοποιούνται. Αυτό τó όποιο έχουν ανάγκη είναι χώροι για τη σωματική τους υγιεινή, ένδυση και προσωρινή φιλοξενία. Η δημιουργία μικρών μονάδων φιλοξενίας άστέγων, εφόσον επανδρωθούν με έθελοντές, μπορούν να αντιμετωπίσουν καταρχήν την όξϋτητα του φαινομένου.

12. Παροχή δωρεάν ένισχυτικής διδασκαλίας

Η άξιοποίηση έθελοντών εκπαιδευτικών για την διδακτική ένίσχυση αδύναμων μαθητών, που άνήκουν σε οικογένειες που δεν μπορούν να άνταπεξέθουν στο κόστος των φροντιστηρίων, θα μπορούσε να είναι μία στήριξη σε οικογένειες της ένορίας.

13. Σύσταση Τράπεζας Ρουχισμού Τροφίμων και Φαρμάκων

Με συστηματικό τρόπο ή συλλογή τροφίμων, καινούριου ή έλαφρά μεταχειρισμένου ρουχισμού αλλά και φαρμάκων μπορεί να άποβεί πολύτιμη Τράπεζα τόσο σε Μητροπολιτικό όσο και σε Ένοριακό επίπεδο.

14. Ψυχολογική στήριξη άνέργων και οικογενειών

Αυτό που καλείται κατεξοχήν ή Έκκλησία μας να πράξει είναι να δώσει έλπίδα στους ανθρώπους και να μην άφήσει κανένα να άπελπισθεί. Αυτό μπορεί να έπιτευχθεί, χωρίς συγχρόνως να άκυρώνεται τó έργο των πνευματικών, και με την έπι-

στράτευση έθελοντών ψυχολόγων από την Ένορία και τη σύσταση ένοριακών Κέντρων ψυχολογικής στήριξης άνεργων νέων ή και οικογενειών που βρίσκονται σε κρίση. Έξάλλου πρέπει να υπάρξει και επιπλέον κατάρτιση των έξομολόγων-πνευματικών μας.

15. Πρόσληψη προσώπων με ποιμαντική έξειδίκευση

Στό πλαίσιο της αντιμετώπισης της ανεργίας, οι Ένορίες, έφόσον είναι οικονομικά έφικτό, θα μπορούσαν να προσλάβουν νέους με ποιμαντική έξειδίκευση για να εργασθούν στο πολύπλευρο έργο τους. Είναι πολλοί οι νέοι και άνεργοι θεολόγοι, άνδρες και γυναίκες, που το έπιθυμούν.

16. Διαφάνεια και δημοσιοποίηση των οικονομικών της Ένορίας

Η συναίσθηση της ευθύνης μας και ή σημερινή πραγματικότητα απαιτούν διαφάνεια στη διαχείριση των οικονομικών πραγμάτων και δημοσιοποίησή τους. Κάθε Ένορία έτσι θα αποδεικνύει τη χρηστή οικονομική διαχείριση, θα καταρρίπτει μύθους και θα καλλιεργεί κλίμα έμπιστοσύνης με τους πιστούς. Από αυτό βέβαια δεν μπορεί να άφίσταται και κάθε Έρεά Μητρόπολη.

17. Άνταλλαγή υπηρεσιών και προϊόντων

Σε τοπικές κοινωνίες κυοφορείται το έγχείρημα της άνταλλαγής υπηρεσιών και προϊόντων από τους ανθρώπους ανάλογα με το έπάγγελμα και τις δυνατότητές τους. Δεν θα μπορούσε ή ένορία να πρωτοπορήσει και σ' αυτή την πρακτική;

Μακαριώτατε άγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι άγιοι Συνοδικοί,

Είναι κοινή παραδοχή ότι ή κρίση είναι πρωτίστος πνευματική, όπως και Σεις τονίσατε στην εισαγωγική σας όμιλία. Άν μελετούμε την κρίση από έκκλησιαστικής πλευράς και άναζητούμε τρόπους υπερβάσεώς της, είναι γιατί άποστολή μας είναι ή άναζήτηση του πνευματικά πλανώμενου

άνθρώπου. Η προηγηθείσα άπόπειρα καταγραφής έπισημάνσεων και προτάσεων είναι, όπως τονίστηκε, καρπός συλλογικού προβληματισμού. Η δική μας συνεισφορά ήταν να συλλέξουμε όσα κληρικοί, καθηγητές Θεολογίας και λαϊκοί άδελφοί μας κατέθεσαν και να συνθέσουμε το παρόν κείμενο, με γνώμονα την συμπερίληψη όλων των γόνιμων και έποικοδομητικών σκέψεων. Αισθανόμαστε, γι' αυτό, την άνάγκη να ευχαριστήσουμε τον Μακαριώτατο Άρχιεπίσκοπο Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Ιερόνυμο και την Διαρκή Έρεά Σύνοδο για την τιμητική άνάθεση της παρούσης έισηγήσεως και συνάμα να σημειώσουμε πως όσα προαναφέραμε δεν άποτελούν υποδείξεις άλλα ταπεινές προτάσεις προς το σεπτό σώμα της Έραρχίας της Έκκλησίας μας.

Κατακλείοντας, άξίζει να υπογραμμίσουμε τα έξης: ή έλληνική κοινωνία βρίσκεται άντιμέτωπη με μία δύσκολη πραγματικότητα. Δεν μπορούμε να σταθούμε άδρανείς θεατές. Χρέος μας είναι να συμπαρασταθούμε με άποφασιστικότητα στον κάθε άνθρωπο, δείχνοντάς του έργω και λόγω το νόημα της ζωής του και δικαιώνοντας με τον τρόπο αυτό την πνευματική μας άποστολή. Το διακύβευμα για την Έκκλησία δεν είναι ή άντιμέτωπιση μόνο της παρούσης οικονομικής και ποικιλόμορφης κρίσης άλλα πρωτίστος ή πνευματική θωράκιση του λαού του Θεού, ή άνανέωση της έκκλησιαστικής μας άυτοσυνειδησίας, ή ζωντανή μαρτυρία του Χριστού στον κόσμο.

Το έργο μας αυτό είναι χρέος ευγνωμοσύνης προς όσους «κεκοπιάκασιν και ήμεεις εις τον κόπον αυτών εισεληλύθαμεν» (Ίω. 4,38). Το χρωστούμε στα παιδιά μας, δηλαδή στα μέλη της Έκκλησίας που έρχονται μετά από έμάς. Άλλα το χρωστούμε και σε όλους όσοι προς το παρόν δεν θέλουν να έχουν σχέση μαζί μας. Τέλος ή Έκκλησία δεν καλείται να πράξει κάτι ευκαιριακά καινοφανές άλλα να άποκαλύπτει άδιάκοπα αυτό, το όποιο στην ουσία της είναι, δηλαδή ή έλπίδα του κόσμου, ό χώρος της άληθινής ένότητος του Θεού, του ανθρώπου και της κτίσης.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ «ἄλλοι» (έτεροδόξοι, σχισματικοί, έτεροθρησκοί, ἀδιάφοροι, ἀγνωστικιστὲς καὶ μετανάστες)

*Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου (Σαββάτου),
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

(Εἰσήγηση στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας
καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, Πεντέλη, 4.6.2010)

Ὁ διάλογος εἶναι βασικὸ προσδιοριστικὸ στοιχεῖο τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ τους. Ὁ διάλογος μπορεῖ νὰ γίνει ἢ βᾶση γιὰ μία ἐντονότερη ἀναζήτηση καὶ βίωση τῆς Ἀλήθειας, ἐπειδὴ εἶναι παγκοίμως ἀναγνωρισμένο ὅτι ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ἀποδεκτὸ καὶ συγχρόνως ἀπαραίτητο μέσο προαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, σ' ἓνα συνεχῶς μεταβαλλόμενο κόσμο, καὶ συγχρόνως ἀνάδειξης τῆς Ἀλήθειας. Καμμία ἄλλωστε θρησκευτικὴ πίστη δὲν δικαιώνει τὴν ὑπαρξή τῆς μόνο καὶ μόνο μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι κατέχει τὴν Ἀλήθεια. Πρέπει νὰ δείξει καὶ νὰ ἀναδείξει, μέσα ἀπὸ τὸν διάλογο, ὅτι ὑπάρχει γιὰ νὰ ἀπαντᾷ στὰ βαθύτερα ὑπαρξιακὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ συγχρόνως νὰ τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ αὐτά.

Ἡ σταθερὴ ἀνάπτυξη τοῦ διαλόγου, ὁ ὁποῖος σχετίζεται μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν Ἀλήθεια, ἀπαιτεῖ: α) Τὸν διαθρησκευτικὸν διάλογο, ὡς μέσο πρὸς διερεύνηση καὶ προσδιορισμὸ τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ὀριοθετήσουν τὶς σχέσεις τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν θρησκειῶν, μὲ σκοπὸ τὴν καταλλαγὴ καὶ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη. β) Τὸν ἐπαγωγικὸν διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ὡς ἀμοιβαία ἔκφραση πεποίθησης γιὰ ἀνάδειξη τῆς κοινῆς Ἀλήθειας, μὲ βᾶση τὴν κοινὴ παράδοση, πρὶν δηλαδὴ ἀπὸ κάθε μεταρρυθμιστικὴ ἢ ὁμολογιακὴ ἀπόκλιση ἢ σχισματικὴ ἔκπτωση, καὶ μὲ ἰδιαιτέρο σκοπὸ, τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ ἀπομόνωση ἐρημώνει τὴν κοινωνία μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ὁμολογιῶν καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς διασπᾷ τὴν κοινὴν προσπάθεια ἀντιμετώπισης τῶν συγχρό-

νων προβλημάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἢ μὴ ἐπίλυση τῶν ὁποίων ὀδηγεῖ σὲ ἀδιέξοδο. γ) Τὸν ἐνδορθόδοξο διάλογο, ὡς ὄντολογικὴ ἔκφραση τῆς δυναμικῆς τῆς ὀρθόδοξου πίστεως, δηλαδὴ τῆς ὀρθοπραξίας καὶ τὴν ἀπόρριψη κάθε ἰδεολογικοῦ κομφορμισμοῦ.

Ὁ διάλογος, ὑπὸ αὐτὴν τὴν προοπτικὴν, προβάλεται, ὄχι ὡς μία ἐναλλακτικὴ ἐπιλογὴ ἀνάμεσα σὲ ἄλλες μορφὲς ἐπικοινωνίας, ἀλλὰ ὡς τὸ ἀποκλειστικὸ μέσο γνώσης καὶ κοινωνίας μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς ξένους, τοὺς ἕτερους ἢ τοὺς πάροικους ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς ἱεραποστολικῆς ἀποστολῆς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ φανέρωσης τοῦ ὀρθόδοξου βιώματος, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ὑπαρξιακῆς ἔκφρασης τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκεκαλυμμένης Ἀλήθειας, δηλαδὴ τοῦ γεγονότος τῆς πίστεως.

Ἡ κατάθεση τῆς ἐμπειρίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ ἓναν διάλογο, καὶ ὡς μία διαρκῆ μαρτυρία καὶ φανέρωση τῆς διδασκαλίας πρὸς τὸν “κόσμο”, ἐπιβεβαιώνει τὸν δυναμισμὸ τῆς παρουσίας Τῆς σπὸ σήμερα, ὄχι ὡς ἓνα μοντέλο κάποιου ἰδεολογικοῦ μανιφέστου, ἀλλὰ ὡς τὸν αὐθεντικὸν τρόπο ζωῆς καὶ ὑπαρξῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ λόγος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὡς λόγος θεολογικὸς μορφολογεῖ εὐχαριστιακὰ τὴν Ἀλήθεια τοῦ κηρύγματός Τῆς καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά τῶν μηνυμάτων Τῆς πρὸς τὸν κόσμο, δίνει νοητικὸ περίβλημα καὶ φραστικὴ διατύπωση στὴ διδασκαλία Τῆς, ὀριοθετεῖ δηλαδὴ τὸ «Πιστεύω» καὶ προσδιορίζει τὰ πιστευτέα καὶ πρα-

κτέα στην καθημερινή ζωή. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ θεολογικὸς διάλογος γίνεται ἀφενὸς ἢ πρὸς γνήσια φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἔρχεται αὐτὴ πρὸς κοντὰ στὸν “κόσμο” καὶ ἀφετέρου ὁ πρὸς γνήσιος τρόπος ἔκφρασης τῆς βιωματικῆς ἐμπειρίας, ὥστε ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος νὰ ἐπιτύχει ἕναν διάλογο κοινωνίας καὶ ζωῆς μὲ τὴν Ἀλήθεια.

Γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία οἱ ἐπαφές, οἱ συνομιλίες, οἱ συνεννοήσεις, καὶ μὲ μία λέξη ὁ διάλογος, εἶναι πράξεις συνυφασμένες μὲ τὸ εἶναι Τῆς. Στὸ χῶρο τῶν σχέσεων Τῆς μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ ἢ μὴ χριστιανικὸ κόσμο, αὐτὴ τὴν τακτικὴ καλεῖται νὰ προσφέρει καὶ προσφέρει χωρὶς δισταγμὸ. Αὐτὴ ἢ ἴδια καλεῖ τὴν «ἄλλη» πλευρὰ σὲ κάθε μορφῆς συνεννοήσεις, συνομιλίες, συζητήσεις καὶ ἀναμετρήσεις ἀκόμη, ἀρκεῖ ὅλα αὐτὰ νὰ γίνονται καὶ νὰ ἀποβλέπουν στὴν ὑπηρεσία, στὴν ἐπικράτηση καὶ στὴν ἀποδοχὴ τῆς Ἀλήθειας, τῶν ὁποίων ὑπεραμύνεται ἢ ἴδια, πιστεύουσα ἐκ πεποιθήσεως, ὅτι οἱ τρόποι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο, κατὰ τὸ ἔνόν, «ἐργαλεῖο» γιὰ τὴν καλλιέργεια οἰκοδομητικῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἕξω. Σὲ κάθε φάση ὅμως ἐπικοινωνίας καὶ διαλόγου πρέπει νὰ ἰσχύουν οἱ ἀρχές τῆς εὐλικρίνειας, τῆς ἐντιμότητος καὶ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ.

Α' Ὁ ἐνδορθόδοξος διάλογος.

Ὁ λόγος ἐν πρώτοις γιὰ τὸν ἐνδορθόδοξο διάλογο ἀναφορικὰ μὲ τὸν σύγχρονο προβληματιζόμενον ἄνθρωπο. Καὶ τέτοιοι εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος τῆς κάθε γωνιᾶς τῆς γῆς, εἴτε ἀνήκει στὴν Εὐρώπη ἢ στὴν Ἀσία ἢ στὸ Νέο Κόσμο ἢ στὸν Τρίτο Κόσμο. Αὐτό, νομίζω εἶναι σαφές καὶ δεδομένο. Γι' αὐτόν, λοιπόν, τὸν σύγχρονο προβληματιζόμενο ἄνθρωπο ὑπάρχει, καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχει πάντοτε, ἕνας καλὰ συγκροτημένος «ορθόδοξος θεολογικὸς λόγος», ἐπίκαιρος, σαφῆς καὶ ἐπιτακτικός. Ἄς δοῦμε, ὅμως τί εἶναι αὐτὸς ὁ «ορθόδοξος θεολογικὸς λόγος».

Εἶναι γνωστὸ πόσο καταστροφικὰ λειτουργεῖ ὁ ἄνθρωπος σήμερα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ πόσο ὀλέθρια καταγράφονται τὰ σύγχρονα γεγονότα εἰς βάρος μίας πρὸς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ μίας πρὸς ἐλπιδοφόρου προοπτικῆς γιὰ τὴν αὔριο. Αὐτὰ ἰσχύουν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ὡς τὴν οἰκονομία, ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς θρη-

σκείας καὶ τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν ὡς τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἠθικῆς καὶ τὴν κρίση τῶν ἰδεολογιῶν σήμερα, ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν ἔρευνα ὡς τὴν τεχνολογία καὶ τὴν παραγωγικότητα, ἀπὸ τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς τάξεως, ἰσότητος καὶ εὐνομίας ὡς τὴν ἄρνηση κάθε λογικῆς καὶ δεοντολογίας στὸ χῶρο τῆς οἰκολογίας καὶ τῆς διασώσεως τοῦ περιβάλλοντος κ.λπ. Ἔτσι ἡ ζωὴ μας φορτίζεται, συνεχῶς καὶ πρὸς πολὺ, ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι λείπουν ἀπ' αὐτὴν ἡ ἀνθρωπιά, ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ τιμὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, ὁ ἀλληλοσεβασμὸς, ἡ στοιχειώδης περιφρούρηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἡ διασφάλιση τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἡ ἐγγύηση ὅλων τῶν ἄλλων ἐλευθεριῶν καὶ τελικὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἀναφαίρετου δικαιώματος γιὰ μίαν καλύτερη ζωὴ. Ὁ προβληματισμὸς σήμερα εἶναι καθολικὸς γιὰ ὅλους μας. Καὶ ἀσφαλῶς ἐμεῖς δὲν ἀποτελοῦμε ἐξαιρέση.

Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν προβληματισμὸ νὰ προτάξω σὲ μερικὲς συμπερασματικὲς γραμμές, ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸν «ορθόδοξο θεολογικὸ λόγος».

α) Ὁ θεολογικὸς λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα πρέπει νὰ ἔχει βάθος καὶ οὐσιαστικὸ περιεχόμενο. Νὰ ἀπηχεῖ, γνήσια καὶ αὐθεντικά, τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ παράδοση. Νὰ εἶναι καλὰ σταθμισμένος καὶ μελετημένος. Νὰ ἔχει σαφήνεια, λογικὴ, πειστικότητα, ρεαλισμὸ. Καὶ νὰ μιλεῖ γιὰ τὸ Θεό, τὸν «οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα» (Πράξ. ΙΖ', 17,27) καὶ γιὰ τὸ ὅτι «ἀδύνατον ψεύσασθαι τὸν Θεόν» (Ἐβρ. ΣΤ', 18), ὥστε νὰ εἶναι θεμελιωμένη καὶ ὀλοκληρωμένη ἢ ἐμπιστοσύνη τοῦ προβληματισμένου ἀνθρώπου στὴν Ἀλήθεια πού ἐκφράζει.

β) Ὁ θεολογικὸς λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα πρέπει νὰ νοιώθει τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ μὴν εἶναι λόγος ἐξώκοσμος, ξεπερασμένος, ξερός καὶ ἀπόηχος. Νὰ πιάνει τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν» καὶ νὰ δείχνει δρόμους καὶ λύσεις στὰ προβλήματα.

γ) Ὁ θεολογικὸς λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας, μέσα σὲ ἕνα κόσμο ὅπου δοκιμάζεται σκληρὰ ἡ εἰρήνη, πρέπει νὰ εἶναι ὄχι μόνον λόγος παρηγορίας καὶ στηριξέως ἀλλὰ καὶ λόγος πού ἐμπνέει τὴν καταλλαγή, τὴ συνεννόηση, τὸν διάλογο, τὴν τιμιότητα

στις έπαφές και τις διαπραγματεύσεις, την άμοιβαία έμπιστοσύνη στις ανθρώπινες σχέσεις.

δ) Ό όρθόδοξος θεολογικός λόγος, μέσα στην τεράστια κοινωνική και οικονομική κρίση που μας στίζει την ανθρωπότητα, πρέπει να προβάλλει την Έκκλησία ως θεσμό που στέκεται στο πλευρό των καταπιεσμένων και των πτωχών, που δραστηριοποιείται ολοκληρωτικά με στόχο την ανακούφιση και την σωτηρία του σημερινού και προβληματισμένου ανθρώπου.

ε) Ό όρθόδοξος θεολογικός λόγος, μέσα στο στρόβιλο των άλληλοσυγκρουόμενων ιδεολογικών ρευμάτων, των θρησκευτικών ανταγωνισμών, των υποβαθμίσεων των ήθικων αξιών και της χαλαρώσεως των ήθων, της ροπής των ανθρώπων κάθε ηλικίας, και ιδιαίτερα των νέων σε ποικίλες καταχρήσεις, πρέπει να έμφανίζει την Έκκλησία ως ένα δυνατό και φερέγγυο θεσμό που διακηρύττει ό,τι υγιές και καλό υπάρχει στη ζωή, περνώντας στον σύγχρονο άνθρωπο μηνύματα έμπνευστικά, συναρπαστικά, αισιόδοξα, που θα τον καλούν σε άμιλλα και αγωνιστικότητα για την βελτίωση της ποιότητας της ζωής του.

στ) Ό όρθόδοξος θεολογικός λόγος, μπρός στις ασύλληπτα ραγδαίες εξελίξεις της έπιστήμης και της τεχνολογίας, πρέπει να προβάλλει την Έκκλησία ως θεσμό, ό όποιος ξέρει να έκτιμā, να αναγνωρίζει και να όμολογεί ό,τι καλό και δημιουργικό έχει παρουσιάσει ό σύγχρονος πολιτισμός μας, αλλά και που θα έχει και θα προβάλλει και τις δικές του αντιλήψεις, τις δικές του διορθωτικές προτάσεις και εισηγήσεις, τη δική του βιοθεωρία, για ένα άνθρωπο με ήθικη άξια και για ένα κόσμο ανθρωπινότερο.

ζ) Ό όρθόδοξος θεολογικός λόγος, τέλος, μέσα σ' ένα κόσμο όπου η τεχνολογική άνθηση και ό άδηφάγος καταναλωτισμός οδηγούν στον όλεθριο μαρασμό, στην πλήρη έξάντληση των πόρων της ζωής και στην καταστροφή του περιβάλλοντος και της δημιουργίας, πρέπει να καταστήσει σεβαστές τις άρχές της δεοντολογίας για την άκεραιότητα της κτίσεως, για τό σταμάτημα της οικολογικής καταστροφής, για τον περιορισμό της άχαλίνωτης μανίας της καταναλώσεως και για την διατήρηση της οικολογικής ίσορροπίας του περιβάλλοντος. Ό θεολογικός λόγος θα διδάξει σ' όλους μας ό,τι

«συνεργοί έσμεν του Θεού» (Α' Κορ. Γ', 9) και όχι όλετήρες της δημιουργίας του, και ό,τι κληθήκαμε να γίνουμε «των βιοτικών αγαθών οικονόμοι» και όχι «δοϋλοι πονηροί και όκηροί» (Ματθ. ΚΕ', 26), που καταστρέφουμε τό «δοθέν ήμιν τάλαντον» για να φθάσουμε στον αυτο-ολεθρόν μας. Έτσι λοιπόν ό όρθόδοξος θεολογικός λόγος δέν έχει να κάνει μόνο με κάθε τι τό «παλαιόν» αλλά έχει την άναφορά του και σε κάθε τι «νέον», ως τό δεδομένο, τόσο στην ίδια τη ζωή της Όρθοδοξίας όσο και στο πλαίσιο των διαθρωπίνων σχέσεων.

Τό γνωστό όμως αυτό φαινόμενο των έκάστοτε «νέων» δεδομένων στις σχέσεις μας με αυτά, τό άποδέχεται ή Όρθόδοξη Έκκλησία ; Και αν ναι, με ποιόν τρόπο;

Άπαντώ ευθέως: Τό φαινόμενο αυτό για κάθε, κατ' άρχήν, μη έκκλησιαστικό θεσμό, είναι ίσως, και θα έλεγα και συνήθως, στοιχείο άποδεκτό ή και άναγκαίο. Διότι δέν νοείται, ό,τι υπάρχει κατά κόσμο θεσμός που να μη ακολουθεί και να μη προσαρμόζεται στους όρους και στις άπαιτήσεις της καλώς νοουμένης νεωτερικότητας, και έπομένως προς την επιδίωξη σύναψης των καταλλήλων σχέσεων με τους φορείς αυτής.

Για την Όρθοδοξία, όμως, τό πρόβλημα τίθεται από τελείως άλλη προοπτική.

Άν πρέπει δηλαδή να γίνει λόγος για όποιαδήποτε άποδοχή των «νέων» κατά περίπτωση δεδομένων στις σχέσεις μας με τους εκτός ήμων ή αν αυτή ή άποδοχή μπορεί να αναληφθεί και να γίνει μόνο υπό όρισμένες προϋποθέσεις.

Πρώτον. Για την Όρθοδοξία κάθε τι τό «νέον» δέν τίθεται ως πόλος έλξεως γι' αυτήν. Σαν κάτι δηλαδή που έχει μία άπόλυτη προτεραιότητα για τη ζωή και τη δράση της.

Για την Όρθοδοξία ή πρώτη και άμεση προτεραιότητα είναι, σε κάθε περίπτωση, ό άνθρωπος και τό καλώς νοούμενο σωστικό του συμφέρον. Ό άνθρωπος, λοιπόν. Ό άνθρωπος στις σχέσεις του με τό Θεό, όσο και με τον άδελφό και συνάνθρωπό του, μέσα σε μία «κοινωνία πιστών», που είναι σωστά θεμελιωμένη και σωστικά για τον άνθρωπο και τον κόσμο λειτουργούσα, και που άποβλέπει στη σωτηρία, στη χάρη, στον άγιασμό και στην τελική άνάσταση και φορά του ανθρώπου προς τό

Θεό. Τὸ «νέον», ἡ ἀλλαγὴ, ὁ ἐκσυγχρονισμὸς, καὶ σὲ ἀπώτατη ἀνάλυση ἢ νεωτερικότητα, δὲν ἀποτελοῦν γιὰ τὴν Ἐκκλησία αὐτοσκοπὸ. Εἶναι, ἀπλᾶ, διαρθρωτικοὶ τρόποι βοήθειας καὶ στήριξης τοῦ ἀνθρώπου ὥστε νὰ ὑπάρξει μία σωστὴ καὶ πλήρως ἀποδοτικὴ προσέγγιση τοῦ ἰδίου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τοποθέτηση τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι κάθε «νέου» στοιχείου καὶ δεδομένου, τὸ ὁποῖο, φύσει καὶ θέσει, δομεῖ τὴν νεωτερικότητα καὶ κατὰ συνέπεια συνάπτεται καὶ μὲ τὴν ἑτερότητα.

Δεύτερον. Ἡ ἴδια αὐτὴ ἔννοια τοῦ «νέου» δὲν ἐκλαμβάνεται σὰν κάτι πού πρέπει νὰ ἰσχύσει γιὰ ἢ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς ἀργιότι στοιχεῖο γιὰ τὴν κάθε δρᾶση καὶ ἐξέλιξή της. Σὰν κάτι δηλ. πού ἐπιβάλλεται, σ' αὐτὴν ἔξωθεν καὶ πού πρέπει σὲ κάθε περίπτωση νὰ προσδιορισθεῖ, νὰ προσχεδιασθεῖ καὶ τελικὰ νὰ τεθεῖ σὲ λειτουργία γιὰ τὴν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας πορεία καὶ ἀνέλιξη τοῦ κάθε πιστοῦ, καὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση καὶ τοῦ ὄλου θεοσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸ σύγχρονο κόσμο. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἓνας εἰδικὸς στόχος γιὰ τὴν Ἐκκλησία, μαζὶ μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους κύριους στόχους, τοὺς πνευματικούς, μυστηριακούς, ἀγιαστικούς καὶ σωστικούς, τοὺς ὁποίους προτάσσει ἡ Ἐκκλησία δι' ἑαυτήν.

Ἡ Ἐκκλησία, σὲ κάθε περίπτωση, κάμνει τὸ δέον, προκειμένου νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολὴ της στὸν κόσμο καὶ τὴν προσφορά της στὸν ἄνθρωπο. Κάμνει τὸ ἐπιτρεπτό. Τὸ προβλεπόμενο ἀπὸ τὰ «πιστεύω» της καὶ ἀπὸ τὰ «θέσμίᾳ» της. Πάντοτε μὲ πνεῦμα κατανόησης καὶ συγκατάβασης πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἀρχὴ της εἶναι τὸ τοῦ Χριστοῦ: «Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον» (Μάρκ. Β', 27).

Καὶ φυσικά, ὕστερα ἀπὸ μία τοποθέτηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ μία τέτοια διαδικασίᾳ στὴν ἐπίτευξη τοῦ ἀνανεωτικοῦ καὶ σωστικοῦ της ἔργου, εἶναι δίκαιο νὰ θεωρηθεῖ αὐτὴ, ὅτι ἔχει ἐπιτύχει, στὸν ἀποδοτικότερο βαθμὸ, τὴν ὀφειλομένη προσέγγιση πρὸς τὸν ἄνθρωπο, μία προσέγγιση μὲ τὴν ὁποία δὲν διακινδυνεύεται ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τήρηση τῶν παραδεδωμένων καὶ τῶν ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἀπειλοῦνται ἢ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καὶ τὰ λοιπὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Σὲ ἓνα θαυμάσιο κείμενο, πού θυμίζει ἰωάννειο

λόγο, τὴν Ἐπιστολὴ πρὸς Ῥωμαίους, ὁ μεταμορφωμένος Παῦλος γράφει : «Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε... καὶ εἴ τις ἕτερον ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη».

Στὴν προοπτικὴ αὐτὴ ὁ ξένος, ὁ ἄλλοεθνής, ὁ ἀλλόφυλος κι αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ἔλκεται, προσεγγίζεται καὶ γίνεται ἀδελφός. Προνόμια ἢ ἐλλείψεις, ἀξιώματα ἢ ταπεινὴ καταγωγή, διαφορὲς ἐθνικότητας, θρησκείας, φυλῆς, φύλου ἢ κοινωνικῆς κατάστασης ἐξαφανίζονται μπροστὰ στὴν ἀπόλυτὴ ἀξία τῆς εἰκόνας τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ «ἄλλος». Αὐτὴ τὴ συγκλονιστικὴ ἀλήθεια μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Μὲ τὴν διευκρίνηση αὐτὴ φαίνεται καθαρὰ πὼς ὁ «ἄλλος» γίνεται πραγματικὰ «πλησίον» κι οἱ κοινωνικοὶ διαχωρισμοί, οἱ φυλετικὲς διακρίσεις, κι οἱ ξενοφοβίες χάνουν τὸ ὁποιοδήποτε ἔρεισμα καὶ ἀποκαλύπτουν τὴν παθολογία καὶ τὴν ἀμαρτωλότητα τοῦ ἀπανθρωπισμοῦ. Ἔτσι ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν ἐνότητα, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ ἡ ποικιλία, ἡ ἑτερότητα καὶ ἡ διαφορετικότητα δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζουν.

B. Ὁ διάλογος τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο.

Καλούμεθα σήμερα νὰ μιλήσουμε ὄχι μόνο γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, ἀπομονώνοντάς την, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο. Γιὰ μία παράλληλη δηλαδὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία πραγματικότητα, ἡ ὁποία εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, ὑπάρχει, καὶ φυσικά δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ ἀγνοηθεῖ, οὔτε νὰ ἀμφισβητηθεῖ. Ὁ λοιπὸς χριστιανικὸς κόσμος εἶναι ἓνα σύνολο, πού διαφοροποιεῖται μὲν στὴ δομὴ του καὶ εἶναι ἀνόμοιος στὴν ἔκφρασή του, πλὴν ὅμως εἶναι καὶ ἓνα σῶμα συμπαγὲς καὶ αὐτοσυντηρούμενο, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοβελισθεῖ

ἀπὸ τὸν μείζονα κορμό, τὸν ὁποῖο συνοπτικὰ ἀποκαλοῦμε Χριστιανισμό.

Ἐπομένως, ὁ χριστιανικὸς αὐτὸς κόσμος ἀποτελεῖ τὴν «ἐτέρα πλευρά» τῆς χριστιανικότητός μας. Καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς χριστιανικότητος, ὁ κόσμος αὐτὸς διεκδικεῖ δι' ἑαυτὸν τὴν «ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ» καταγωγή του. Διὸ καὶ προσδιορίζεται ὡς κόσμος χριστιανικός, καὶ ὄχι ὡς κάτι ἄλλο.

Ἡ Ὁρθοδοξία, ἥδη ἀπὸ τὴν πιὸ πρωτογενῆ περίοδο τῆς ζωῆς της, μπῆκε σὲ μία ἰδιάζουσα καὶ ποικίλη, κατὰ περίπτωσι, μορφή σχέσεων πρὸς τὸν κόσμο αὐτό. Οἱ σχέσεις αὐτὲς γνώρισαν πολλές διακυμάνσεις καὶ κυρίως πολλές δοκιμασίες. Ὑπῆρξαν σχέσεις ἀκραίες πολλές φορές, κυρίως ὅταν κατέληγαν σὲ ἀντιδικίες, ἀντιπαραθέσεις καὶ συγκρούσεις ἀκόμη.

Ἡ Ὁρθόδοξη πλευρὰ εἶχε πάντοτε πλήρη συνείδηση, ὅτι ἡ ἀποκοπή τῶν οὕτως ἢ ἄλλως ἀποστασιαζομένων πρὸς αὐτὴν τμημάτων τοῦ χριστιανικοῦ συνόλου, εἴτε ἐπρόκειτο γιὰ τὶς ἱστορικὲς αἵρέσεις τῆς πρώτης χιλιετίας, εἴτε ἦταν τὰ μεταγενέστερα μεγάλα καὶ ἀλυσιδωτὰ σχίσματα τῶν Δυτικῶν μεταξὺ τους ἢ ὅλων μαζί ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἡ ἀποκοπή, λέγω, αὐτὴ ἀποτελοῦσε –ὅπως ἀποτελεῖ καὶ σήμερα– τὸ πιὸ ὀδυνηρὸ γεγονός στὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν τούτοις, σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀπέφυγε νὰ μένει πιστὴ στὴν εὐθύνη της καὶ νὰ κάμνει τὸ χρέος της γιὰ νὰ ἀντιστραφεῖ ἢ ἀρνητικὴ αὐτὴ ὄψη τῶν πραγμάτων σὲ στοιχεῖο θετικὸ, γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ λοιπὸ χριστιανικὸν κόσμο. Ἀναζήτησε, δηλαδή, καὶ ἐφάρμοσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὶς μεθόδους, πού θὰ ὑπερφάλαγγιζαν τὰ θλιβερὰ φαινόμενα τῆς διαιρέσεως καὶ ἀντιπαλότητος, καὶ θὰ ἐξασφάλιζαν στὴν ἴδια συνθήκῃς εἰρηνικότερης ζωῆς καὶ μονιμότερης εὐστάθειας καὶ ἐνότητος. (βλ. ἀπόπειρες διαλόγου ἀμέσως μετὰ τὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἢ ἀμέσως μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1054).

Ὅλα αὐτὰ ὁμως σημαίνουν, ὅτι οἱ διαχριστιανικὲς σχέσεις διέγραφαν –καὶ φυσικὰ ἐξακολουθοῦν νὰ διαγράφουν– μία ὄντως ἰδιάζουσα τροχιά, μὲ τὰ γνωστά «σκαμπανεβάσματα» τους καὶ μὲ τὰ «σύν» καὶ τὰ «πλήν» τους.

Ἀσφαλῶς ἡ ἱστορία ἔχει καταγράψει τὸ δικὸ της λόγο. Καὶ εἶναι λόγος δεσμευτικός. Εἶναι λόγος,

τὸ λιγότερο ἐνδεικτικὸς γιὰ τὴ χάραξη μίας σωστῆς τακτικῆς καὶ γραμμῆς πλεύσεως στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ὅλου προβλήματος.

Μιλώντας πάντοτε γιὰ τὸ σήμερα τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸν κόσμο, πρέπει ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ προσδιορίσουμε, ὅτι οἱ σχέσεις τῆς αὐτῆς διενεργοῦνται καὶ προωθοῦνται πρὸς δύο βασικὲς κατευθύνσεις, ἀφενὸς μὲν πρὸς τοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ συγκεκριμένους Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες, καὶ ἀφετέρου πρὸς τὴν παρουσίαν της, μὲ ὅσα ἡ παρουσία αὐτὴ συνεπάγεται, πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, διὰ μέσου τῶν κυριωτέρων Ὁργάνων της, (τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τὸ Συμβούλιον Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ λοιπὰ μερικότερης συνθέσεως περιφερειακὰ ἢ τοπικὰ ἢ ἄλλα ὄργανα τῆς Κινήσεως).

Καὶ οἱ μὲν θεολογικοὶ διάλογοι, ὡς μία ἀνάγκη ἱστορικὴ καὶ ἐμπράγματι, ἀκολουθοῦν καὶ θὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμον τους. Θὰ ὑπάρχουν ὅπως καὶ ὑπάρχουν, ἐνδοιασμοὶ γιὰ τὸν τρόπο διεξαγωγῆς τῶν καὶ διὰ τὴν ἔκβασή τους. Ἄλλ' ὅπωςδήποτε οἱ διάλογοι αὐτοὶ ὑπάρχουν, κάθε καινούριον ἄνοιγμα τέτοιων θεολογικῶν διαλόγων ὡς πρέπει νὰ γίνεται μὲ περισκεψὴ καὶ φειδώ, καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ὀφείλει νὰ στηρίξει τὸν θεσμό τους καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ ἢ νὰ βοηθήσῃ στὴν ὀρθὴ καὶ ὀρθολογικὴ διεξαγωγή καὶ ἀνάπτυξή τους, χωρὶς νὰ παραβλάπτονται καὶ χωρὶς νὰ ζημιώνονται ἢ ἀκεραϊότητα καὶ τὸ ἀδιαμφισβήτητον τῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας της.

Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ὡς ἰδέα καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς πράξις καὶ ἔργον, διαγράφουν τὴ δική τους τροχιά, μέσα στὴν ὁποία προωθεῖται, σὲ διάφορους συναναπτυσσόμενους τομεῖς, ἡ ἰδέα τῆς συνυπάρξεως καὶ τῆς ἐνότητος μετὰ τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἄλλὰ ὁ ἴδιος αὐτὸς Οἰκουμενισμὸς δημιουργεῖ καὶ ὀρισμένα ἀντισώματα στὸ σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὀρισμένους ἀντιδράσεις στὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού δυνάμει ἄλλα καὶ ἐμπραγματῶς ὀδηγοῦν σὲ συγκεκριμένους κρίσεις, οἱ ὁποῖες στὸ σύνολόν τους, ὅπως ἀποδείχθηκε, εἶναι δικαιολογημένους, ἀλλὰ καὶ δυσεπίλυτους. Καί, ἀναμφιβόλως, οἱ κρίσεις αὐτὲς πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μὲ τὴν δέουσα σοβαρότητα καὶ προσοχή καὶ νὰ ἐπιλυ-

θοῦν κατὰ τὸν πιὸ σωστὸ καὶ ὀρθολογικὸ τρόπο, διότι ἄλλως τὰ πράγματα θὰ ἐξελιχθοῦν ἐπὶ τὸ ἀρνητικότερο, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς θιγόμενης Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ –ἐπαναλαμβάνω– ὡς ἰδέας καὶ ὡς ἔργου.

Εἶναι γνωστὲς οἱ κρίσεις πού ἔχουν δημιουργηθεῖ στὸ διπλὸ αὐτὸ χῶρο, τόσο τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ὅσο καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ σὲ λεπτομέρειες. Ἐπιλεκτικὰ καὶ σὰν παράδειγμα θὰ ἀναφέρω, προκειμένου γιὰ τοὺς διμερεῖς διαλόγους, τὴν ἀπὸ ἐτῶν βιούμενη κρίση τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐξ αἰτίας τῆς Οὐνίας. Καὶ γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό καὶ γιὰ τὶς σχέσεις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὸ Π.Σ.Ε., ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθεῖ ἐδῶ ἡ κρίση πού σημειώθηκε, τὰ τελευταῖα χρόνια, σὲ ὀρισμένες ἀδελφές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Εἶναι μία κρίση πού ὀδήγησε, μερικὲς τουλάχιστον ἀπὸ αὐτές, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ Συμβούλιο, διότι διακινδύνευε ἡ κανονικὴ τάξις στὸ ἐσωτερικὸ τους, τόσο ἀπὸ ἐνδογενεῖς γι' αὐτὲς λόγους, ὅσο καὶ διότι μεσολάβησαν οἱ γνωστὲς διαβρωτικὲς ἐνέργειες ὀρισμένων ὑπερσυντηρητικῶν καὶ φονταμενταλιστικῶν κύκλων (γνωρίμων στὸν ἐδῶ καὶ στὸν εὐρύτερο διορθόδοξο χῶρο), κύκλων οἱ ὁποῖοι ἐξώθησαν ἐν πολλοῖς τὰ πράγματα σὲ ἀκραῖες καταστάσεις.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ ὀδηγοῦν στὴν ἐξῆς βασικὴ σκέψη: Γιὰ νὰ προωθηθοῦν ὀρθὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ οἱ σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο, εἴτε μέσα ἀπὸ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, εἴτε μέσα ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, χρειάζεται νὰ ξεδιαλύνουν μερικὰ «σημεῖα-ἀρχές», τίς ὁποῖες ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει αὐτὴ πρώτη, ὀριστικὰ καὶ μὲ καθοδηγητικὴ διάθεση καὶ πρωτοβουλία, νὰ προσδιορίσει καὶ νὰ προβάλει πρὸς τὰ ἔξω, μὲ βαρύτητα, σαφήνεια καὶ οἰκοδομητικὸ πνεῦμα.

Θὰ ἠθελα νὰ ἐπικεντρώσω τὴν ἐν προκειμένῳ σκέψη μου σὲ τέσσερα κυρίως σημεῖα, τὰ ὁποῖα καὶ θεωρῶ ὅτι εἶναι σημαντικὰ γιὰ τὰ ἐφ' ἐξῆς τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο.

Ἴδου τὰ σημεῖα αὐτά:

α) Νομίζω, ὅτι εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο νὰ ξεκαθαρίσει ὁ ὀρίζων σὲ ὅ,τι καλούμεθα νὰ συζητήσουμε μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο. Καὶ παίρνω σὰν παράδειγμα τὴν εὐρύτατα σήμερα χρησιμοποιούμενη ὀρολογία στὶς συζητήσεις μας μὲ τοὺς συνομιλητὰς μας.

Εἶναι γνωστὸ, ὅτι ἡ θεολογία τῶν ὁποίων προβλημάτων μας περνᾷ ἀναπόφευκτα ἀπὸ τοὺς ὅρους πού χρησιμοποιοῦμε. Οἱ ὅροι ἔχουν τὸ δικὸ τους βάρος καὶ χρῆζουν ἰδιαίτερης προσοχῆς, τόσο στὴ χρῆση τους, ὅσο καὶ στὴ σωστὴ ἐρμηνεία καὶ ἀξιολόγησή τους. Μιλᾶμε συνεχῶς π.χ., γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό. Καὶ ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουμε τὴ δική μας ἀντίληψη περὶ αὐτοῦ. Ἀντίληψη ὅμως ἔχουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ οἱ ἀντιλήψεις τους δὲν συμπίπτουν, διαφοροποιοῦνται ἢ καὶ ἀλληλοαναιροῦνται. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ, ὅτι τὸ ὄλο πρόβλημα τῶν σχέσεών μας δὲν ἐπιβαρύνεται ἀπὸ τὴν ἐν προκειμένῳ ἀσάφεια καὶ πολυφωνία;

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ ὅλους τοὺς παράλληλους ὅρους στὶς συζητήσεις μας, ὅρους πού ἔχουν, ὅπως ὅλοι μας ξέρουμε, μία ἄλλη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἐκκλησιακὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ βαρύτητα καὶ ἄρα καὶ ἐπίπτωση. Γιὰ παράδειγμα, ὁ ὅρος «Κοινωνία» («Communion»), ὁ δυσερμήνευτος γιὰ μᾶς ὅρος «Fellowship», οἱ ὅροι «ἐνότης» καὶ «ἐνωσις», «Ἐκκλησία καὶ Ἐκκλησία», «Ἐκκλησία καὶ Ὁμολογία», «αἵρεσις, σχίσμα, αίρετικοί, αίρεσιάρχαι, σχισματικοί, κ.λπ.». Ἐπιπλέον, ὁ τόσος ἀμφιλεγόμενος καὶ πολυσυζητημένος ὅρος «Intercommunion» («Μυστηριακὴ Διακοινωνία»), ὁ ὅρος «συμπροσευχὴ» μὲ ἑτεροδόξους κ.λπ.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀγνοήσει τὴ ζημιὰ πού κάμνει ἡ ἠθελημένη πολλάκις ἀσαφὴς χρῆση ἢ κατάχρηση τῶν ὄρων αὐτῶν στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τοὺς ἔξω;

β) Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς ὀρολογίας δὲν εἶναι τὸ μόνο ἀνοικτὸ γιὰ μᾶς θέμα. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα προβλήματα, εἰδικότερης ὑφῆς καὶ σημασίας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Καὶ αὐτὸ ὀδηγεῖ στὴ βασικὴ ἀνάγκη νὰ προβλέπονται καὶ νὰ ἐπισημαίνονται ἀπὸ δικῆς μας Ὁρθόδοξης πλευρᾶς οἱ ἐκτροπὲς καὶ οἱ ἐκ τούτων κίνδυνοι, πού δημιουργοῦνται γιὰ μία συνετὴ καὶ ἀναμφίλεκτὴ δημιουργία καὶ προώθησις καθαρῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν

ἐκτὸς αὐτῆς χριστιανικὸ κόσμο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσουμε, ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ὑπολανθανόντως κινούμενη τάση καὶ πορεία πρὸς μερικὲς ὑποπτες ἐκτροπὲς τῆς ὅλης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, οἱ ὁποῖες ἀνησυχοῦν τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ τὶς συνειδήσεις τῶν ποιμνίων, καὶ οἱ ὁποῖες εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Ἡ πιθανὴ «διεθνοποίηση» τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, μὲ ἀνοιγμα πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὶς ἄλλες θρησκείας, πρὸς τὶς ἄλλες ἰδεολογίες, πρὸς ἄλλους κοσμικοὺς θεσμούς, μὲ τάση καὶ διάθεση συγκρητισμοῦ, ἀλληλοσυνδέσεως καὶ ἀλληλοεξαρτήσεως, ἀμφιβόλων διασυνδέσεων καὶ διαπλεκομένων ἐνδιαφερόντων καὶ συνεργασιῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι ξένες πρὸς τὴν φύση καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὡς χώρου συναντήσεων καὶ προωθήσεως τῶν σκοπῶν, τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν δρωμένων, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρονται οἱ Ἐκκλησίες –μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., οἱ ὁποῖες Ἐκκλησίες στοχεύουν στὴν ἐνότητα, στὴν καταλλαγὴ καὶ στὴν εἰρήνη.

2. «Ἡ παγκοσμιοποίηση» τῆς Οἰκουμενικῆς ἰδέας καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (πρβλ. Global Forum). Εἰς τί συνίσταται αὕτη; Εἰς τὴν συγκέντρωση ὅλων τῶν μορφῶν συνειδησιακῶν λειτουργιῶν, σκέψεων, πεποιθήσεων, παραδόσεων, διδασκαλιῶν, ἀκόμη δὲ καὶ κεφαλαιωδῶν δογματικῶν πεποιθήσεων ἐντὸς μίας εὐρύτερης χράνης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ αὐτοτέλεια, ἡ ἰδιαιτερότητα καὶ κυρίως ἡ αὐτοσυνειδησία τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ διαστρεβλώνεται ἢ καὶ χάνεται τελείως.

Δὲν νομίζω ὅτι χρειάζεται εὐρύτερος λόγος γιὰ ὅλα αὐτὰ. Ὅσο πιὸ γρήγορα ξεκαθαρίσουν τὰ πράγματα γύρω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι μόνο λεκτικά –τὸ τονίζω ἰδιαίτερος αὐτὸ– ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀπολύτως οὐσιαστικά καὶ ὅσο πιὸ θετικά ἐντοπισθοῦν οἱ πιθανὲς ἐκτροπὲς καὶ ἀρνητικὲς ἐξελίξεις γύρω μας, τόσο καλύτερα θὰ μπορούμε νὰ προσβλέπουμε σὲ πιὸ καθαρὲς καὶ οἰκοδομητικὲς σχέσεις μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο.

3. Πρέπει ἡ Ὁρθοδοξία, αὕτη πρώτη καὶ μὲ δική της εὐθύνη, νὰ ξεκαθαρίσει τὶς θέσεις της καὶ τὶς τοποθετήσεις της στὸ χωρὸ αὐτὸ τῶν σχέσεών της πρὸς τοὺς ἔξω, ὥστε νὰ μὴν χωροῦν ἀμφιβολίες, νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀμφιλογίες, νὰ μὴ γεννῶνται ὑπο-

ψίες στοὺς ἄλλους γιὰ τὶς ἀπόψεις της, νὰ εἶναι ἀναμφίλεκτες καὶ ἀπὸ κοινῶν εἰλημμένες οἱ ἀποφάσεις ποὺ θὰ παίρνονται καὶ νὰ ἀπηχοῦν πανορθόδοξη συναίνεση καὶ ἀποδοχή. Μόνο ἔτσι θὰ καταστήσουμε ἀκουστὴ καὶ σεβαστὴ τὴ φωνὴ μας.

4. Ὁφείλει, τέλος, ἡ Ὁρθοδοξία νὰ ὀριστικοποιήσῃ ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς τὴ θέση ποὺ πρέπει νὰ πάρει, ποὺ πρέπει νὰ παίρνει σὲ κάθε περίπτωσι, ὅταν προσομιλεῖ πρὸς τοὺς ἔξω καὶ καλλιεργεῖ τὶς ὁποιοσδήποτε θεολογικὲς σχέσεις καὶ ἐπαφὲς μὲ αὐτούς, ἰδιαίτερα σὲ θέματα ποὺ ἄπτονται τῆς διδασκαλίας, τῆς παραδόσεως καὶ τῆς πίστεώς της. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ δηλώσῃ πρὸς κάθε κατεύθυνση, ὅτι εὐθύνη της εἶναι –καὶ ὅτι γιὰ τὴν εὐθύνη της αὕτη δεσμεύεται– ὥστε σὲ κάθε μορφή ἐπαφῆς ἢ διαλόγου μὲ δογματικὸ περιεχόμενο δὲν πρόκειται μὲν νὰ ἀποφεύγει νὰ ἐκθέτῃ καὶ νὰ προβάλλῃ τὰ τῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας της, ἀλλὰ αὕτη, γιὰ κανένα λόγο, δὲν πρέπει νὰ σημαίνει ὅτι θέτει αὐτὰ ὑπὸ ἀμφιλεγόμενῃ συζήτηση καὶ κυρίως ὑπὸ ὁποιαδήποτε ἀμφισβήτηση. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διαβάσω ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴ Δήλωση, στὸ Συνέδριο Πίστις καὶ Τάξις τοῦ 1952,:

«...Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιφυλάσσει δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίξῃ τί εἶναι σφαιερὸν εἰς θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ τί εἶναι σύμφωνον ἢ ἀσύμφωνον πρὸς τὴν πίστιν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο, αὕτη ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Θεολόγους αὐτῆς ἢ τοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολογίας τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, καὶ πρὸ παντὸς εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς ἐν συνεδρίοις, νὰ κάμνουν μόνον θετικὰς καὶ ὀριστικὰς ἀνακοινώσεις ἀξιωματικῶς περὶ τῆς πίστεώς μας, χωρὶς νὰ ἐμπλέκωνται εἰς ἀγόνους συζητήσεις ἢ νὰ ψηφίζουν δι' ἀποφάσεις ἐπὶ ζητημάτων πίστεως, λατρείας καὶ διοικήσεως, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον». Δὲν χάνει, ὅμως τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξία της ἢ τὴν θέση αὕτη τῆς Ὁρθοδόξου ἐκείνης Δηλώσεως. Ἀποτελεῖ καθῆκον ἀμετακίνητο τῆς Ὁρθοδοξίας, στίς σχέσεις της μὲ τὸ λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο, νὰ σέβεται καὶ νὰ τηρεῖ τὴν βασικὴ αὕτη ἀρχή. Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει χρέος νὰ προβάλλῃ τὴ διδασκαλία, τὴν πίστη καὶ τὰ δόγματά της. Ἀλλὰ δὲν τὰ συζητεῖ.

Γ' Ὁ διαθρησκειακὸς διάλογος.

Ἡ σημερινή πραγματικότητα, ἔχει καὶ αὐτὴ τὸ δικό της λόγο, τὶς δικές της προοπτικὲς καὶ θὰ ἔλεγα καὶ τὶς δικές της προδιαγραφές σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ γενικότερο θέμα τοῦ διαλόγου τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τοὺς ἕξω.

Σήμερα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, μεταξὺ τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερα, μεταξὺ τῶν τότε συνθηκῶν καὶ αὐτῶν πού ἰσχύουν τώρα, καὶ βεβαίως ἀποφευγομένων ὀρισμένων ὑπερβολῶν σὲ ὀξύτητες καὶ φανατισμούς, πού δὲν προσιδιάζουν στὴ φύση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶναι στοιχεῖα ξένα πρὸς τὴν παράδοσή της, σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία βρίσκεται καὶ κινεῖται μέσα σ' ἓνα κόσμο πού ἔχει ἄλλους ρυθμούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι διάφοροι ἀπὸ ἐκείνους τοῦ παλαιότερου, ἀλλὰ καὶ τοῦ πιὸ πρόσφατου παρελθόντος. Καὶ φυσικὰ καὶ ὁ Χριστιανισμὸς στὸ σύνολό του ἔχει στραφεῖ πρὸς τὶς ἀρχές τῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ἀλληλοπροσεγγίσεως, τῆς ἀλληλοκατανοήσεως καὶ τῆς ἐν τῇ ἐνώσει αὐξήσεως τῆς παρουσίας του στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία.

Ἡ Ὁρθοδοξία, ἀπὸ δικῆς της πλευρᾶς, ἔχει ὄχι μόνο πλήρη γνώση καὶ συνείδηση αὐτῆς τῆς εὐρύτερης πραγματικότητας, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη ὄχι ἀπλῶς νὰ ἐνταχθεῖ στὴ γενικότερη αὐτὴ προσπάθεια, ἀλλὰ καὶ νὰ πρωτοστατήσει, ὅπου καὶ ὅπως αὐτὸ εἶναι δυνατὸ καὶ ἐφικτό, νὰ εἰσηγηθεῖ καὶ νὰ ἀναλάβει τὶς ἐνδεικνύμενες πρωτοβουλίες, ὥστε αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ εἶναι σωστό, ὑγιὲς καὶ σοβαρὸ καὶ πολλὰ ὑποσχόμενο στὸ χῶρο τῶν διαθρησκειακῶν σχέσεων, νὰ ἐμπνέεται καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν ἴδια, νὰ προωθεῖται ἀπ' αὐτὴν, ὅσο εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ καὶ συναντώμενο στὸν διαθρησκειακὸ χῶρο, νὰ ἐλέγχεται ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ ὀδηγεῖται σὲ ἀποδεκτὲς ἐκβάσεις καὶ σὲ θετικὰ ἀποτελέσματα ὑπὲρ τοῦ γενικότερου καλοῦ.

Ἡ Ὁρθοδοξία, κατὰ ταῦτα, δικαιούται νὰ καλέσει τὸν ἐκτὸς αὐτῆς θρησκευτικὸ κόσμο νὰ διαμορφώσει μία διαφορετικὴ καὶ νέα ἀντίληψη γιὰ τὶς σχέσεις του πρὸς αὐτὴν, πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία. Μία ἀντίληψη, τὴν ὁποία θὰ ἔχει ἡ ἴδια υἰοθετήσει καὶ προβάλει πρὸς κάθε τίμο καὶ πρόθυμο γιὰ καταλλαγή καὶ συνεννόηση συνομιλητῆ της, ὥστε νὰ ὑπάρξει μία γενικότερη στάση πού θὰ εἶναι ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλους ἢ τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς πε-

ρισσότερους, μὲ ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη εἰλικρίνεια, ἐντιμότητα, καὶ ἀμοιβαιότητα.

Οἱ τρεῖς γνωστὲς μονοθεϊστικὲς θρησκείες (Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ἰσλάμ) βρίσκονται σήμερα στὶς ἀρχές ἐνὸς διαλόγου στὸν ὁποῖον πρωτοστατεῖ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Στὴ φάση αὐτὴ ὁ στόχος τοῦ διαλόγου περιορίζεται στὴν «ἀνεκτικότητα», τὴν ἀποφυγὴ τῶν συγκρούσεων στὸ ὄνομα τῆς θρησκείας. Ὅσο καὶ ἂν δὲν μᾶς ικανοποιεῖ αὐτό, δὲν παύει νὰ εἶναι χρήσιμο, καὶ ἴσως ἐπιτακτικόν. Πρέπει ὅμως νὰ προχωρήσουμε πὸ πέρα. Νὰ θέσουμε τὰ θρησκευτικὰ «πιστεύω» μας μπροστὰ στὰ ὑπαρξιακὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀξιώσουμε ἀπαντήσεις. Κάθε θρησκευτικὴ πίστη πρέπει νὰ δείξει ὅτι ὑπάρχει ὄχι γιὰ νὰ σκλαβώνει, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ ἀπαντᾷ στὰ βαθύτερα ὑπαρξιακὰ προβλήματά του.

Στὰ πλαίσια τοῦ συγκεκριμένου διαλόγου τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι στὸν μονοθεϊσμὸ καθ'αυτὸν, ἀλλὰ στὸν τρόπο πού τὸν κατανοοῦμε, καὶ κυρίως στὸ πῶς ἀντιλαμβανόμαστε τὴν Ἀλήθεια. Ἄν ἐντοπίσουμε τὸ πρόβλημα στὸν μονοθεϊσμό, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸ γιατί κατέφυγαν σὲ βία, πολλές φορές μάλιστα ὠμή, γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὰ «πιστεύω» τοὺς πολυθεϊστὲς, ὅπως ὁ Μᾶρκος Αὐρήλιος καὶ ἄλλοι ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ἢ ἀκόμα καὶ καθεστῶτα πού εἶχαν ὡς ἔμβλημα τὸν ἀθεῖα. Τὰ σύγχρονα ὅμως γεγονότα ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι τὸ θρησκευτικὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὁ μονοθεϊσμός, ἀλλὰ ὁ φονταμενταλισμός, ὁ ὁποῖος ἐγκλωβίζει τὴν Ἀλήθεια στὸ γράμμα πού «ἀποκτείνει» (Β' Κορ. Γ, 6). Ἀντίθετα ἓνας μονοθεϊσμός ἀνοιχτὸς στὴν ἑτερότητα δὲν εἶναι καθόλου ἀδιανόητος. Μένει νὰ δοῦμε ἂν μὲ τὶς ὑπάρχουσες μορφὲς μονοθεϊσμοῦ μπορεῖ νὰ διεξαχθεῖ ἓνας διαθρησκειακὸς διάλογος πού θὰ μᾶς ὀδηγήσει πέρα ἀπὸ τὴν ἀνεκτικότητα, σὲ μία εἰλικρινῆ ἀπὸ κοινῆ ἀναζήτηση τῆς Ἀλήθειας. Ἐναν τέτοιο διάλογο δὲν φαίνεται νὰ μᾶς ὑπόσχονται ἄμεσα οἱ ὑπάρχουσες μονοθεϊστικὲς θρησκείες καὶ οἱ μέχρι σήμερα διοργανούμενοι διαθρησκειακοὶ διάλογοι. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὸ πράξουν. Τὰ φλέγοντα ὑπαρξιακὰ προβλήματα, κοινὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ πι-

στεύματά τους, όγκώνονται και γίνονται πιό πιεστικά. Ἡ ἐπιτεινόμενη φορὰ πρὸς παγκοσμιοποίηση καὶ ἡ συνειδητοποίηση τοῦ οικολογικοῦ κινδύνου θὰ ἀρκέσουν γιὰ νὰ ἔρθουν σύντομα στὴν ἐπιφάνεια τὰ πιό βαθιὰ καὶ συγχρόνως κοινὰ καὶ πανανθρώπινα προβλήματα. Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση αὐτῶν τῶν προβλημάτων οἱ θρησκείες θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἀνοίξουν τὸν κλειστὸ ἑαυτὸ τους, νὰ συνδέσουν τὸ παρελθόν τους μὲ τὸ μέλλον, ὅχι μόνο τὸ δικό τους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων. Στὴ βάση αὐτὴ ὁ βαθύς, εἰλικρινῆς διαθρησκειακὸς διάλογος δὲν θὰ εἶναι ἀπλῶς δυνατός· θὰ ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται κιόλας πραγματικότητα.

Ἔσπερα ἀπὸ ὅσα ἀνέφερα θὰ ἤθελα νὰ κατα-

κλείσω τὴν Εἰσήγησή μου μὲ μία παύλεια προτροπή, ἰδιαίτερα ἐπίκαιρη καὶ καθοριστικὴ τοῦ ρόλου τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν κόσμον τοῦ σήμερα, ἀλλὰ καὶ ὅλων μας, εἴτε ὡς φορέων εἴτε ὡς παραληπτῶν τοῦ ὀρθοδόξου θεολογικοῦ ἠθους τῆς Ἐκκλησίας μας. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐ γὰρ ἐστὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρωσὶς καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος (γίνεται) τῷ Θεῷ, καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις. Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς, τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ρωμ. 14, 17-19).

Ναί, τὰ τῆς εἰρήνης καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς, τῆς εἰς ἀλλήλους.

Ὁ κατηχητικός λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα*

Ἰὺὸ Σπυρίδωνος Δημ. Κοντογιάννη,
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πορευόμενος ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Ἰουδαία, ἀπὸ τὰ νότια δηλαδὴ τῆς Παλαιστίνης πρὸς βορρᾶν γιὰ τὴν Γαλιλαία, πέρασε κατ' ἀνάγκη ἀπὸ τὴν Σαμάρεια, ἡ ὁποία βρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο περιοχῶν πού σᾶς ἀνέφερα, τὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Γαλιλαία, καὶ σταμάτησε στὴν πόλη τῆς Σαμάρειας Συχάρ, ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη «πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ»¹, κοντὰ δηλαδὴ στὴν περιοχή πού ὁ πατριάρχης Ἰακώβ εἶχε ἀφήσει κληρονομία στὸν γιό του Ἰωσήφ καὶ ὅπου βρίσκεται τὸ φρέαρ, τὸ πηγάδι πού ὀνομάζεται πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Χριστὸς κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθησε κοντὰ στὸ πηγάδι, ἐνῶ οἱ μαθητὲς του πῆγαν στὴν πόλη Συχάρ γιὰ νὰ ἀγοράσουν τροφὲς γιὰτὶ ἦταν ἡδη μεσημέρι.

Ἡ εὐαγγελικὴ διήγηση περιγράφει τὸ πηγάδι ὡς πολὺ βαθύ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε «ἀντλήμα», δοχεῖο δηλαδὴ γιὰ νὰ ἀντλήσει νερὸ νὰ πιῇ καὶ νὰ ξεδιψᾷ. Καθημένου τοῦ Κυρίου παρὰ τὸ φρέαρ, ἐπεσκέφθη τὸ πηγάδι μία γυναῖκα Σαμαρείτισσα νὰ πάρη νερὸ γιὰ τὸ σπίτι της, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸ ὑδρεύονταν ἡ πόλη ὀλόκληρη. Ὁ Χριστὸς τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώση ἀπὸ τὸ ἀντλήμα της νερὸ νὰ πιῇ. Ἡ γυναῖκα ἐκπλήσσεται γιὰ τὸ τόλμημα τοῦ Χριστοῦ νὰ ζητήσῃ ὁ ἄγνωστος σ' αὐτὴν ξένος νερό, γιὰτὶ κατάλαβε ἀπὸ τὴν περιβολὴ τοῦ Χριστοῦ ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος καὶ ὄχι Σαμαρείτης. Καὶ ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Σαμαρειτῶν ὑπῆρχε μεγάλη ἔχθρα λόγω διαφορῶν πίστεως πού ὑπῆρχαν μεταξὺ τους², κατὰ κάποιον τρόπο τὸν ἐπιπλήττει λέγοντάς του «πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος;»³.

Ἐξ ἀφορμῆς λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ λόγου τῆς Σαμαρείτιδος ὁ Χριστὸς λαμβάνει ἀφορμὴ καὶ ἀρχίζει μαζί της τὸν καλύτερο φιλοσοφικὸ καὶ κοινωνικὸ διάλογο, ἀλλὰ καὶ ὑπέροχο Κατηχητικὸ μάθημα

πού περιγράφεται στὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ἐπιτρέψατέ μου νὰ διαβάσω τὸ μάθημα αὐτὸ ὅπως τὸ καταγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὸ Εὐαγγέλιό του. «Ὡς οὖν ἔγνω ὁ Κύριος ὅτι ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι Ἰησοῦς πλείονας μαθητὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ Ἰωάννης –καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτισεν ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ– ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ. ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρείτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἦδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἦτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλήμα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. ἀπεκρίθη ἡ

γυνή και εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, και νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· και ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἔστιν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί. ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἔστιν. ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, και νῦν ἔστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ πατρί ἐν πνεύματι και ἀληθείᾳ· και γὰρ ὁ πατήρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. πνεῦμα ὁ Θεός, και τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι και ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, και ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή και ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, και λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτος ἔστιν ὁ Χριστός; ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως και ἤρχοντο πρὸς αὐτόν⁴. Θὰ σταματήσω μόνο σὲ μία φράση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Σαμαρείτισσα γυναῖκα. Δὲν θὰ ἀναλύσω ὀλόκληρη τὴν περικοπὴ διότι ἀσφαλῶς ὅλοι τὴν γνωρίζετε. Καὶ ἡ φράση τοῦ Χριστοῦ εἶναι: «πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω, οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον...»⁵. (= «Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτό, τοῦ πηγαδιοῦ δηλαδή, θὰ διψᾷ και πάλιν· ἐκεῖνος ὅμως πὸ θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ πὸ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ, αὐτὸ θὰ γίνῃ μία ἐσωτερικὴ πηγὴ νεροῦ πὸ θὰ ἀναβρῆ εἰς ζωὴν αἰώνιον), και ἀρχίζει ἔτσι διάλογο μαζί της, ὃ ὅποιος - ὅπως σὰς εἶπα και πρὶν λίγο - εἶναι τὸ ὑπεροχότερο Κατηχητικὸ μάθημα, πὸ ἔγινε ποτέ!

Νὰ ποιὸ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Κατηχητοῦ· νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» πὸ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, ὃ λόγος τοῦ Θεοῦ, καλώντας τὰ

παιδιὰ πὸ διψοῦν και ζητοῦν αὐτὸ τὸ ζωντανὸ νερὸ νὰ τὸ πιοῦν γιὰ νὰ ξεδιψᾷσουν πνευματικὰ γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς καρδίες και τὶς ψυχῆς τους ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Καὶ τοῦτο γιὰτί ὁ Κατηχητὴς πρέπει πρῶτα νὰ ἔχει πιῇ ὃ ἴδιος αὐτὸ τὸ ζωντανὸ νερὸ και νὰ ἔχει γεμίση τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεταδώσῃ και στὰ παιδιὰ αὐτὸ τὸ ζωντανὸ νερὸ, τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ πὸ θὰ χαριτώσῃ τὰ παιδιὰ και θὰ τὰ κἀνῃ «τέκνα τοῦ Θεοῦ»⁶ πραγματικά. «Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με και πινέτω». «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος ὃ ἐμῆλλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν...» (= ἐὰν κανεὶς διψᾷ, ἄς ἔλθῃ σ' ἐμέ και ἄς πιεῖ. Ἐκεῖνος πὸ πιστεύει σ' ἐμέ, θὰ τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλία του ποταμοὶ ζωντανοῦ νεροῦ. Αὐτὸ τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο θὰ ἔπαιρναν ἐκεῖνοι πὸ θὰ ἐπίστευαν εἰς αὐτόν)⁷.

2. Ἡ κατήχηση εἶναι μία θεμελιώδης λειτουργία τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου και τοῦ κόσμου, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰτί προσφέρει τὴν ἀθθεντικὴ πρόταση στὸ περὶ Θεοῦ ἐρώτημα, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰτί ἀποτελεῖ τὴν ἀθθεντικὴ ἀπάντησῃ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἔμφυτη ροπή του πρὸς τὸν Θεό, ὃ ὁποῖος καθόρισε τὴν ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς του και τὸν σκοπὸ τῆς ὅλης θείας δημιουργίας.

Εἶναι γενικὴ ἡ παραδοχὴ και ἀδιαμφισβήτητῃ ἡ διαπίστωση ὅτι τὸ περὶ Θεοῦ ἐρώτημα εἶναι μία ἔμφυτη και καθολικὴ ἔκφραση τῆς ἀναφορικότητος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς μία ὑπερβατικὴ, προσωπικὴ, θεία δύναμη, ἡ ὁποία καθόρισε και καθορίζει συνεχῶς τόσο τὴν ὑπαρξῃ, ὅσο και τὴν ἐντελέχεια ὅλων τῶν ὄντων. Ἡ θεωρητικὴ ἀμφισβήτησῃ ἢ ἀπόρριψη τῆς σχέσεως αὐτῆς, ὅπως και ἡ ἀγνωστικιστικὴ σχετικοποίησῃ της, οἱ ὁποῖες συστηματοποιήθηκαν ἀπὸ τὰ ἀντιθεϊστικὰ ἰδεολογικὰ συστήματα τῶν νεωτέρων κυρίως χρόνων, ὄχι μόνο δὲν κλόνισαν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀναθέρμαναν και τὶς ἀπωθημένες πτυχῆς τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἀτονῆσει ἀπὸ τὶς ποικίλες ἀγκυλώσεις τῶν θρησκευτικῶν ἡγεσιῶν στὶς διάφορες περιόδους τῆς ἱστορικῆς πορείας τῶν θρησκείων μέσα στὸν κόσμῃ⁸.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀποδυναμωμένη ἀπὸ

τήν μακραίωνη και σκληρή δουλεία σὲ ἀλλόθρησκο κατακτητή, μὲ τὰ ἀποθέματα δυνάμεων πού εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη, προσπαθεῖ νὰ ἀντιπαρατεθῆ πρὸς τὶς νέες ιδεολογικὲς καὶ κοινωνικὲς προκλήσεις, οἱ ὁποῖες ὑποστηρίζονται μὲ ἀνεύθυνο τρόπο ἀπὸ τὴν ἐκκοσμικευμένη πολιτικὴ καὶ κρατικὴ ἐξουσία.

3. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, παρὰ τὶς ἀλλεπάλληλες σκληρὲς δοκιμασίες τῆς δεύτερης χιλιετίας τοῦ ἱστορικοῦ της βίου, παρέμεινε προσηλωμένη στὴν πνευματικὴ παρακαταθήκη τῆς ἁγιοπατερικῆς παραδόσεως τῆς πρώτης χιλιετίας καὶ διαφύλαξε ἀλώβητο τὸν ἐσώτατο πυρῆνα τῆς πνευματικῆς τῆς ἐμπειρίας συνηγμένη γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα τῶν Ναῶν της, ἡ ὁποία λειτούργησε καὶ λειτουργεῖ ἀδιάκοπα ὡς ἀστείρευτη πηγὴ πνευματικῆς ἀκτινοβολίας τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» καὶ ὡς ὁμφάλιος λῶρος γιὰ τὴν συντήρηση τῶν πιστῶν στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀδιάλειπτη μετοχὴ τους στὸν εὐχαριστιακὸ Δεῖπνο τοῦ Κυρίου. Ἔτσι, ἡ λειτουργικὴ ἐμπειρία τῶν πιστῶν ἀναπλήρωνε μὲ τὸν δικό της πνευματικὸ δυναμισμό τὸ ἔλλειμμα τῆς κατηχήσεως καὶ διαφύλασσε τὴν πνευματικὴ ἀκεραιότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ στοὺς πλέον σκοτεινοὺς αἰῶνες τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι πλέον κοινὴ ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διαφύλαξε ἀκλόνητη τὴν ἐσωτερικὴ της ἐνότητα μέσα ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀντίξοες συνθήκες, γιὰ τὴν παρέμεινε συνηγμένη γύρω ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου καὶ βίωσε στὴν λειτουργικὴ της ἐμπειρία τὸ ὅλο περιεχόμενο τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους¹⁰. Ἔτσι, ὁ λόγος τῆς Λειτουργίας καὶ ἡ Λειτουργία τοῦ Λόγου ἐμπεριέχουν κατὰ τρόπο περιεκτικὸ καὶ μυσταγωγικὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐμπνέουν κατὰ τρόπο καθοριστικὸ ὅλες τὶς πτυχὲς τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν πιστῶν. Ἐν τούτοις, ἡ ἀποσύνδεση τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν λειτουργικὴ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἡ ὁποία ἐπιβλήθηκε μὲ διάφορους τρόπους ἀπὸ τὴν ἀντιθεϊστικὴ προπαγάνδα τῶν ιδεολογικῶν συστημάτων ἢ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴ στάση τῆς ἐκκοσμικευμένης κρατικῆς ἐξουσίας, ἀπομάκρυνε τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ἀποδυνάμωσε τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Θεό. Ἡ πρόκληση τῆς θεωρητικῆς

ἢ πρακτικῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς εἶχε ὡς τραγικὴ συνέπεια τὴν πνευματικὴ σύγχυση τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιτίας τοῦ ἐχθρικοῦ θεσμικοῦ πλαισίου ἐναντίον τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο κατευθύνεται ἀπὸ τὴν ἐκκοσμικευμένη ἢ καὶ ἀθεϊστικὴ ἰδεολογία τοῦ συγχρόνου κρατισμοῦ.

4. Ἡ πνευματικὴ λοιπὸν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους δὲν διαφοροποιεῖται ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικὸ της περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο ἐπικεντρώνεται στὴν λειτουργικὴ ἐμπειρία τῆς πίστεως γιὰ ὅλα τὰ μέλη της, ἀλλὰ ὀφειλετικὰ προσαρμόζεται στὶς νέες πνευματικὲς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες προέκυψαν ἀπὸ τὶς ιδεολογικὲς ἢ πνευματικὲς συγχύσεις μεγάλου ἀριθμοῦ μελῶν της καὶ κατὰ συνέπεια ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτῆ, ἡ ἐνίσχυση τῆς κατηχητικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκτησε ἐξαιρετικὴ σημασία κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους καὶ θὰ μπορούσε νὰ υποστηριχθῆ ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν παράδοση τῶν πρώτων αἰῶνων, ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὑπάρχει ἀναλογία τάσεως καὶ κριτηρίων γιὰ τὴν ἀπαξίωση ἢ ἔστω τὴν ἀποδυνάμωση τῆς πνευματικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας στὴν Κοινωνία.

Βεβαίως, στὶς μέρες μας στὴν πατρίδα μας τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἀκόμη ὀξύ, λόγῳ κυρίως τοῦ συστήματος τῶν σχέσεων Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο δείχνει, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον νὰ σέβεται τὸν παραδοσιακὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στὴν κοινωνία καὶ ὑποστηρίζει τὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν νέων τόσο στὴν δημόσια, ὅσο καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευση. Ἔτσι, οἱ νέοι μας λαμβάνουν σημαντικὲς γνώσεις γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες καὶ μεγάλες θρησκείες τοῦ κόσμου, ἐνῶ συνδέονται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος καὶ μὲ τὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν λεγομένων «ἐκσυγχρονιστῶν», μὲ τὶς ἀθεϊστικὲς ἰδεολογίες νὰ διαταράζουν τὶς σχέσεις αὐτῆς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας γιὰ τὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν νέων. Ἐν τούτοις, ἡ ἐκπαιδευτικὴ αὐτὴ διαδικασία εἶναι παραπληρωματικὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὴν βασικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ μύηση διὰ τῆς Κατηχήσεως τοὺς νέους στὸ λυτρω-

τικό μήνυμα της πίστεως, όπως αυτό βιώνεται στην λειτουργική της εμπειρία, στην οποία πραγματώνεται η ενότητα των μελών της μεταξύ τους και με την θεία Κεφαλή της Ἐκκλησίας, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο, ἐντάσσεται στὸ κέντρο τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή τῶν νέων κατηγορεῖται σκόπιμα ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀθεϊστικῆς ἰδεολογίας καὶ τοῦ ἐκκοσμιζομένου Μοντερνισμοῦ ὡς ἀναχρονιστικὴ καὶ ὡς μὴ συμβατὴ πρὸς τὴν ἀξίωσή τους γιὰ τὴν αὐτονομία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ κάθε ὑπερβατικὴ αὐθεντία μετὰ τὴν προβολὴ δῆθεν τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων». Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ὀργανώσῃ τὸ ἔργο τῆς Κατήχησης τῶν νέων εἴτε μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐνορίας ἢ καὶ μέσα ἀπὸ τὶς πρωτοβουλίες ὀρθοδόξων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων μετὰ θετικὰ ἀποτελέσματα, παρὰ τὸ ὅτι ἡ αὐτονομία τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐνορίας προκαλεῖ ποικίλες πνευματικὲς συγχύσεις, οἱ ὁποῖες ἀντιμετωπίστηκαν στὸ παρελθόν μετὰ καχυποψία ἀπὸ τὴν Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, γεγονός πού ἐπέτρεψε ὄχι μόνον τὴν συστηματικὴ ἀμφισβήτηση τῶν ἐπιδιωκόμενων σκοπῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαξίωση τῶν κατηχητικῶν σχολείων σὲ μεγάλο μέρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

5. Συνεπῶς, ἡ ἀποστολὴ τῆς Διευθύνσεως Κατήχησης καὶ Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν κατάλληλὴ προετοιμασία τῶν στελεχῶν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου, ἐπικεντρώνεται ἀφ' ἐνός μὲν στὴν ἄρση τῶν πολλαπλῶν καὶ σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις ἀπαραδέκτων συγχύσεων τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖες ὀδήγησαν στὴν κοινωνικὴ ἀπαξίωση τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν ἀνασύνδεση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου μετὰ τὴν Λειτουργικὴ εμπειρία τῆς ἐνορίας, ἡ ὁποία δικαιώνει τὴν Κατήχηση καὶ θεραπεύει τὶς ὁποιοσδήποτε ἐλλείψεις ἢ παραλείψεις τῶν στελεχῶν τῆς κατήχησης. Ἄλλωστε, ἡ ὁποιαδήποτε αὐτονομία τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν Λειτουργία τῆς Τραπέζης τοῦ Κυρίου, ὅπου «ὁ προσφέρων καὶ ὁ προσφερόμενος, ὁ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος»¹¹ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος «ἀρχηγὸς καὶ τελειωτῆς»¹² τῆς πίστεως ἡμῶν, μετατρέπει τὴν μυστη-

ριακὴ εμπειρία τῆς πίστεως σὲ ἰδεολογικὸ σύστημα ἀρχῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν, διότι τὴν ἀποσυνδέει ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν χριστοκεντρικὴ ὄντολογία τῆς ὄλης μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ δυναμισμό τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, στὸ ὁποῖο εἶναι «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός»¹³. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, τὸ ὅλο κατηχητικὸ ἔργο ἔχει ὡς ἀποστολὴ νὰ ὀδηγῇ στὴν Ἁγία Τράπεζα, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς προσφέρεται ὡς «φάρμακον ἀθανασίας», καὶ «ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν»¹⁴ πρὸς πάντα ἄνθρωπον, διότι μόνον ἡ μετοχὴ στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ δίνει νόημα στὴν ὁποιαδήποτε διδασκαλία τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη «δόξ», ἡ μόνη «ἀλήθεια» καὶ ἡ μόνη «ζωή»¹⁵ γιὰ κάθε πιστό.

Εἶναι προφανές, ἀγαπητοί μου νέοι Κατηχητές, ὅτι ἡ συμμετοχὴ σας στὸ κατηχητικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄχι βεβαίως ἀνάθεση καθηκόντων, ἀλλὰ εἶναι κυρίως καὶ πρωτίστως ἀνάληψη εὐθυνῶν γιὰ τὴν ἀξιόπιστη μαρτυρία τῆς πίστεως σὲ μία περίοδο πολλαπλῶν ἰδεολογικῶν, πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν συγχύσεων, οἱ ὁποῖες συντηροῦνται ἀπὸ θεσμικοὺς καὶ ἐξωθεσμικοὺς παράγοντες τοῦ δημοσίου τῆς πατρίδος μας καὶ ἀπειλοῦν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πνευματικῆς κληρονομίας τοῦ λαοῦ μας.

Σήμερα ζοῦμε στὴν πατρίδα μας κάτι πού ποτὲ δὲν ἔζησε ἡ χώρα μας κατὰ τὸ παρελθόν. Ζοῦμε κάτι πρωτόγνωρο, βίαιο καὶ συνταρακτικό. Τὰ πάντα βρίσκονται σὲ ἀνατροπὴ μετὰ τὶς ἀλλαγές πού προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐπιβάλουν ἐξωτερικοὶ ἐχθροί, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικοὶ συμπαραστάτες τους, καὶ δὲν γνωρίζουμε τί θὰ μᾶς προκύψει καὶ τί θὰ μᾶς ἐπιβληθῇ. Ἀλλαγές παντοῦ. Σὲ κάθε ἐκδήλωση τῆς ζωῆς μας, μετὰ κυριαρχοῦσα μανία τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ ὑπουλα καὶ ὀργανωμένα σχέδια τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ὡς «ἐκσυγχρονισμό»! Μετὰ ἀγώνα λυσσώδη κατὰ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ Συμβόλων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τὴν κατάργησή τους. Μετὰ ἀπαιτήσεις κατάργησης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα μας. Μετὰ προσπάθεια γιὰ ἀπομάκρυνση τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὶς ἀτίμητες ἀξίες τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας μας, γιὰ διάλυση τῆς ἑλληνικῆς οἰκογένειας, γιὰ ἀλλοίωση τῆς ἐθνολογικῆς μας συνθέσεως, γιὰ ἀφανισμό τῆς γλώσσας μας καὶ

του ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ μας. Προσπαθοῦν νὰ μᾶς κάνουν χώρα «πολυεθνική», χώρα «πολυπολιτισμική», χώρα «πολυθρησκειακή», χώρα «ξέφραγο ἀμπέλι», γιὰ νὰ μποροῦν εὐχερέστερα οἱ Big Brothers ἔτσι νὰ ἐλέγχουν τὴν Χώρα μας καὶ τὸν Λαό μας. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι πλανῶνται πλάνην οἰκτρᾶν, διότι πρὸς «κέντρα λακτιζούν»¹⁶. Διότι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς»¹⁷.

Οἱ θιασῶτες τῆς πνευματικῆς συγχύσεως διαθέτουν καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μέσα γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν σκοτεινῶν τους ἐπιδιώξεων, γι' αὐτὸ καὶ ἐπικεντρώνουν τὴν ἀθέμιτη δράση τους στὴν ἀλλοτρίωση τῆς πνευματικῆς ταυτότητας τῶν παιδιῶν καὶ νέων, οἱ ὁποῖοι δὲν διαθέτουν ἕνα συγκροτημένο κώδικα ἠθικῶν ἀξιών καὶ βιωμάτων γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς κινδύνους τῶν ἐλκυστικῶν προκλήσεων τῶν καιρῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, σεῖς οἱ νέοι Κατηχητές, τὰ στελέχη τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἐμπνέεσθε ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ βιώνετε τὴν ἀναφορὰ σας στὴν Λειτουργικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ λειτουργήσετε ὡς ἀξιόπιστοι διδάσκαλοι τῆς πίστεως ὄχι μόνο μὲ τοὺς λόγους σας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συνέπεια τοῦ παραδείγματός σας.

Οἱ νέοι Κατηχητές, Πανοσιολογιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μᾶς κ. Ἱερωνύμου π. Ἀλέξιε, πὸν αὐτὴ τὴν στιγμή εὐρίσκονται ἐνώπιόν σας, ἐμπνέονται πράγματι ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς τους καὶ ἀγωνίζονται νὰ βιώνουν τὴν ἀναφορὰ τους στὴν Λειτουργικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σχέσεώς τους μὲ τὸ Ἅγιο Ποτήριό της, γιὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ λειτουργήσουν ὡς ἀξιόπιστοι Δάσκαλοι-Κατηχητές τῆς πίστεως, ὄχι μόνο μὲ τὸν λόγο τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συνέπεια τοῦ παραδείγματός τους. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπέδειξαν μὲ τὴν τετράωρη παρουσία τους, κάθε

Σάββατο, στὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἄλλοι συνομιληκοὶ τους, συν-ἀδελφοὶ τους, φίλοι τους, περνοῦσαν καλύτερα σὲ κάποια κέντρα πολιτισμοῦ (=κέντρα δῆθεν διασκεδάσεως καὶ διαφθορᾶς), γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ κάποιον –μακαρίτη τώρα– πρῶην ὑπουργό.

Ἀγαπητοὶ μου νέοι Κατηχητές καὶ Κατηχήτριες, ἡ χαρισματικὴ καὶ συνεπὴς σχέση λόγου καὶ ζωῆς ὑπῆρξε πάντοτε καὶ παραμένει συνεχῶς ἡ μοναδικὴ πηγὴ ἀξιοπιστίας τοῦ λόγου τοῦ διδασκάλου γιὰ τοὺς νέους, ἰδιαίτερα δὲ ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρεται στὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους, καίτοι ἔχουν χαλαρὴ σχέση μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς ἐνορίας, εἶναι πρόθυμοι νὰ βιώσουν τὴν ἐμπειρία τῆς ἀσκητικῆς πνευματικότητος τοῦ Μοναχισμοῦ, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογή τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἐπιλογή ζωῆς καὶ ἔτσι λειτουργεῖ ὡς ἀξιόπιστη μαρτυρία πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν «περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»¹⁸. Τὸ ὑπόδειγμα τῆς συνέπειας λόγου καὶ ζωῆς ἀναζητοῦν τὰ παιδιά καὶ οἱ νέοι καὶ στὸ πνευματικὸ ἔργο τῆς ἐνορίας, γι' αὐτὸ καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ χαρισματικὲς προσωπικότητες Κληρικῶν καὶ Κατηχητῶν, οἱ ὁποῖοι βιώνουν στὴν προσωπικὴ τους ζωὴ τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς πίστεώς μας. Ἄλλη ὁδὸς μαρτυρίας δὲν ὑπάρχει...

Εὐχηθῆτε στὰ Παιδιά αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Διευθυντὰ Ὑπηρεσιῶν τοῦ ἱεραποστολικοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος π. Ἀλέξιε, τοὺς νέους Κατηχητές καὶ Κατηχήτριες, καὶ εὐλογῆστε τὰ νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον Προφήτου, μὲ αὐταπάρηση Ἀποστόλου καὶ μὲ αὐτοθυσίαν χριστιανοῦ Μάρτυρος, γιὰ νὰ φυτέψουν στὶς παιδικὲς καὶ νεανικὲς ψυχὲς τῶν μαθητῶν τους τὴν πίστη στὸν Θεό, τὴν ἀφοσίωση στὴν κιβωτὸ τῆς Σωτηρίας μας, τὴν Ἐκκλησία δηλαδή, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἐμμονὴ στὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

* Ὁμιλία κατὰ τὴν τελετὴν ἀπονομῆς τῶν Πτυχίων εἰς τοὺς ἀποφοίτους α) τῆς Σχολῆς Ὑποψηφίων Κατηχητῶν β) τοῦ Φροντιστηρίου Ἐπιμορφώσεως Κατηχητῶν καὶ γ) τοῦ Σεμιναρίου Νοηματικῆς Γλώσσης τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (21 Ἰουνίου 2010).

1. Ίω. δ', 5. Τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ εἴσοδο τῆς κοιλάδας Συχέμ στὴν περιοχὴ τῆς Σαμάρειας. Σῶζεται μέχρι σήμερα. Ἔχει βάθος ἑβδομήντα πέντε πόδια καὶ διάμετρο ἑννέα πόδια. Τὸ στόμιό του εἶναι πολὺ στενὸ καὶ κλείνεται μὲ στόμιό ἀπὸ πέτρα κατάλληλα σμιλεμένη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν ἐρείπια τοῦ χριστιανικοῦ Ναοῦ ποὺ ἔκτισε ἡ Ἁγία Ἑλένη. Ὅχι πολὺ μακρυνὰ ἀπὸ αὐτὸ ὑψώνεται τὸ ὄρος Γαριζὶν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μέχρι σήμερα οἱ ἑναπομείναντες Σαμαρεῖτες λατρεύουν, ὅπως οἱ πρόγονοὶ τους, τέσσερις φορὲς τὸν χρόνον τὸν Θεοῦ, ὅπως μὲ πολὺ χαρακτηριστικὸν τρόπο τὸ λέγει πρὸς τὸν Χριστὸ ἡ Σαμαρείτισσα γυναῖκα, ὅταν τὸν συνάντησε ἐκεῖ. Σήμερα τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ καὶ ὁ ἱερὸς χώρος περὶ αὐτὸ εἶναι κτήμα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων μὲ νέο ναὸ περιβαλλόμενον καὶ ἀποτελεῖ προσκύνημα τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἀγίασμα τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀναδυόμενον ὕδωρ.
2. Περὶ τῶν διαφορῶν αὐτῶν βλ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Λεξικὸν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, Ἐν Ἀθήναις (Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀθηναϊδος) 1888 (Φωτοτυπικὴ Ἀνατύπωσις, Ἐκδόσεις Γρηγόρη), Ἀθήναι 1968), σελ. 877-878.
3. Ίω. δ', 9.
4. Ίω. δ', 1-30.
5. Ίω. δ', 13-14.
6. Ίω. α', 12.
7. Ίω. στ'. 37-39.
8. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ, Ὁ σύγχρονος λόγος τῆς Κατηχήσεως, ἐν Ἐκκλησίᾳ, τόμ. ΠΑ' (2004), σελ. 560.
9. Α' Πέτρου γ', 15.
10. Ὅ,τι συνέβη στὸν Πανάγιον Τάφο, στὸν ὁποῖο ἑναποθέτηκε μετὰ τὴν Σταύρωση στὸν Γολγοθᾶ τὸ ἀκήρατο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ ἐκφράζει τὸ ὄλο λυτρωτικὸ μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ βιώνεται στὴν ὀρθόδοξη παράδοση ὡς τὸ ἀμετάθετο πρότυπο γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ ὄλων τῶν πιστῶν. Ἔτσι, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ὁ «θρόνος» καὶ ἡ κοίτη Αὐτοῦ, κατὰ τὴν θεολογίαν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς καινῆς ζωῆς ὄλων τῶν χριστιανῶν, γι' αὐτὸ καὶ προεκτείνεται ὡς Ἁγία Τράπεζα σὲ ὄλους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, ὅπου τελεσιουργεῖται συνεχῶς μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τὸ μυστήριον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν καὶ ὡς φάρμακον ἀθανασίας γιὰ κάθε πιστό. Ὁ τάφος λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ προβάλλεται στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἁγία Τράπεζα τῶν ἱερῶν Ναῶν γιὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου καὶ τῆς τριήμερου ταφῆς τοῦ Χριστοῦ γιὰ ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο χωριστά, γι' αὐτὸ καὶ ὁ τάφος ἐκεῖνος, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν ἱερὸ ὑπόδειγμα γιὰ ὄλους τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ βιώσουν, μέσα ἀπὸ τὴν δική τους ζωὴ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, μιμούμενοι στὴν δική τους ζωὴ ὅσα ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐτέλεσε γι' αὐτούς. Ἡ μίμηση τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο σημαντικὴ γιὰ κάθε χριστιανό, ὥστε ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ ὁμολογῇ, ὅτι «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός», ὑπὸ τὴν ἔννοια βεβαίως τῆς συνεχοῦς βιώσεως τοῦ πνευματικοῦ περιεχομένου τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ χριστιανὸς ἀναγεννᾶται στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ μὲ τὴν μετοχὴ του στὴν ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συμβολίζεται μὲ τὴν τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση οὐ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, τρέφεται στὴν πνευματικὴ του ζωὴ μὲ τὴν προσέλευσίν του στὴν Ἁγία Τράπεζα, τὸ σύμβολο τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μετάσῃ στὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς θυσίας του, καὶ βιώνει στὸν φυσικὸ θάνατο τὴν ἐλπίδα τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως. Σπυρίδωνος Δημ. Κοντογιάννη, Τὸ καθεστῶς (Status quo) τῶν Ἁγίων Τόπων μεταξὺ τῶν Λατινικῶν διεκδικήσεων καὶ τῆς Πανορθόδοξου Προπαγάνδας, «Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν» 30 (1995) [τόμ. Τιμητικὸν Ἀφιέρωμα εἰς Ἀνδρέαν Θεοδώρου], σελ. 759-760. Τοῦ Ἰδίου, «Ἡ ἱερότητα τῶν ταφικῶν μνημείων», ἐν «Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν» 31 (2000) [=τόμ. Τιμητικὸν Ἀφιέρωμα εἰς Ἰωάννην Κ. Κορναράκη καὶ Μιχαὴλ Κ. Μακράκη], σελ. 439-441], ὅπου καὶ ἐκτενέστερη βιβλιογραφία.
11. Εὐχὴ τοῦ Χερουβικοῦ τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἱερατικόν (ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), Ἀθήνα 1995⁵, σελ. 117.
12. Ἐβρ. ιβ', 2.
13. Κολοσσ. Γ'. 11.
14. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, Πρὸς Ἐφεσίους, Ρ.Γ. 5, κεφ. 20, 661Α.
15. Ίω. Ιδ', 6.
16. Πράξ. κστ', 14.
17. Ματθ. Ιστ', 18.
18. Α' Πέτρου γ', 15.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 214/2010 «Περί τροποποίησης και συμπληρώσεως τῶν υπ' αριθμ. 1/1977 καὶ 2/1977 Κανονισμῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα υπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 ἔδαφ. ε' καὶ ια' καὶ 6 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ Α' 146).
2. Τοὺς Κανονισμοὺς υπ' αριθμ. 1/1977 «Περί ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ Α' 275) καὶ υπ' αριθμ. 2/1977 «Περί ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ Α' 275).
3. Τὴν ἀπὸ 2.9.2009 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς ΔΙΣ καὶ
4. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ:

Τὸν υπ' αριθμ 214/2010 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμὸς υπ' αριθμ. 214/2010
«Περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως
τῶν υπ' αριθμ. 1/1977 καὶ 2/1977 Κανονισμῶν
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἄρθρον 1

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 24 τοῦ υπ' αριθμ. 1/1977 Κανονισμοῦ, προστίθεται ἡ κατωτέρω παράγραφος, ὡς παράγραφος 1 ἔχουσα οὕτω:

«1. Ἀπαγορεύεται ἡ μετάδοσις τῶν ἐν ταῖς Συνεδριάσις διαμειβομένων ὑπὸ οἰουδήποτε παρόντος ἐν αὐταῖς. Τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τῆς ΙΣΙ εἶναι ἀπόρρητα. Ἐπικεκυρωμένον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ περιεχομένου των χορηγεῖται μόνον εἰς τὸν μετασχόντα κατὰ τὴν ἐπίμαχον Συνεδρίαν Ἀρχιερέα ἢ εἰς τὸν πρὸς ὃν τὸ ἐν θέματι ἀπόσπασμα ἀφεώρα ἢ κατόπιν αἰτήματος Δικαστικῆς Ἀρχῆς εἰς τὸ πλῆσιον Ἀνακριτικῆς ἐρεύνης ἢ Δίκης καὶ πάντως μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς ΔΙΣ. Ἡ διαφύλαξις τοῦ ἀπορρήτου τῶν Πρακτικῶν τῶν Συνεδριάσεων τῆς ΙΣΙ ἀποτελεῖ ὑπηρεσιακὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου. Διὰ παράβασιν τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης ἐπαπειλεῖται ἡ ποινὴ τῆς ὀριστικῆς παύσεως ὡς πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὑπαλλήλους, μὴ ἀποκλειομένων τῶν κανονικῶν κυρώσεων».

2. Αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ υπ'

αριθμ. 1/1977 Κανονισμοῦ ἀναριθμοῦνται εἰς παραγράφους 2 καὶ 3 ἀντιστοίχως.

Ἄρθρον 2

1. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ υπ' αριθμ. 2/1977 Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθῶς:

«2. Τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τῆς ΔΙΣ εἶναι ἀπόρρητα. Ἐπικεκυρωμένον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ περιεχομένου των χορηγεῖται μόνον εἰς τὸν μετασχόντα κατὰ τὴν ἐπίμαχον Συνεδρίαν Ἀρχιερέα ἢ εἰς τὸν πρὸς ὃν τὸ ἐν θέματι ἀπόσπασμα ἀφεώρα ἢ κατόπιν αἰτήματος Δικαστικῆς Ἀρχῆς εἰς τὸ πλῆσιον Ἀνακριτικῆς ἐρεύνης ἢ Δίκης καὶ πάντως μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς ΔΙΣ.».

2. Τὸ ἐδάφιον 2 τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ υπ' αριθμ. 2/1977 Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθῶς:

«Ἡ παράβασις συνεπάγεται κανονικὰς κυρώσεις, ἐπιβάλλεται δὲ καὶ ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὀριστικῆς παύσεως εἰς τοὺς παραβάτας ἀρμοδίους Ἐκκλησιαστικοὺς Ὑπαλλήλους».

3. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ υπ' αριθμ. 2/1977 Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθῶς:

«2. Οἱ παραβάται τῆς διατάξεως ταύτης ἀρμόδιοι Ἐκκλησιαστικοὶ Ὑπαλλήλοι τιμωροῦνται πειθαρχικῶς διὰ τῆς ποινῆς τῆς ὀριστικῆς παύσεως, μὴ ἀποκλειομένων τῶν κανονικῶν κυρώσεων.»

Ἄρθρον 3

Ἴσχυς τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐπισήμου Δελτίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 4

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἀθῆναι, 8.10.2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 215/2010
«Περί λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως του Ἐκκλησιαστικοῦ
Προσκυνηματος “Πανελλήνιον Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Σουμελά”
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἄρθρον 1
Νομικὴ φύσις καὶ τίτλος

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰ ἄρθρα 3, 12, 13, 17 καὶ 109 τοῦ Συντάγματος.
2. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παραγρ.4, 4 ἐδάφ. ε, 45 παραγρ. 5 καὶ 59 παρ.1 καὶ 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ Ἀ' 146/31.5.1977)
3. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 παρ.5 πέρ. α' καὶ παρ. 6 πέρ. α' τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979 «Περί Ἱερῶν καὶ Ἐνοριῶν» (Φ.Ε.Κ. Α' 1/5.1.1980).
4. Τὸ Β.Δ.924/1966 (ΦΕΚ Α' 250/14.11.1966)
5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 47/1973 Κανονιστικὴν Διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Διοικήσεως, λειτουργίας καὶ Διαχειρίσεως τοῦ (Πανελληνίου) Ἱεροῦ Ἰδρύματος Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας Σουμελά» (Φ.Ε.Κ. Α' 58/14.3.1973).
6. Τὸ γεγονός τῆς ἔκπαλαι θέσεως τῶν μὴ ἐνοριακῶν Ἱ. Ναῶν τῆς «Παναγίας Σουμελά» εἰς τὴν Καστανιὰν Νομοῦ Ἡμαθίας τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελά» εἰς τὴν δημοσίαν λατρείαν καὶ τῆς προσκλήσεως πανελληνίας σημασίας τῶν ἐν λόγῳ Ἱ. Ναῶν.
7. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 85/10.3.2010 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Πατελεήμονος.
8. Τὴν γνώμην τῶν Διοικητικῶν Συμβουλιῶν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελά».
9. Τὴν ἀπὸ 11.3.2010 Γνωμάτευσιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
10. Τὴν ἀπὸ 11.3.2010 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.
11. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Ἑγκρισιν Αὐτῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ:

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 215/2010 Κανονισμόν, ἔχοντα ὡς ἐξῆς:

Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθμ. 215/2010
 «Περί λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως
 τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Προσκυνηματος
 “Πανελλήνιον Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Σουμελά”
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης»

1. Οἱ μὴ ἐνοριακοὶ Ναοί, παλαιὸς καὶ νέος, τῆς «Παναγίας Σουμελά» ἀφιερωμένοι εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Καστανιὰν τοῦ Νομοῦ Ἡμαθίας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης καὶ ἐντὸς χώρου παραχωρηθέντος πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελά», ἀναγνωρίζονται κατὰ τὸ ἄρθρο 59 τοῦ ν. 590/1977 (Α' 146) ὡς Ἱερὸν Προσκύνημα, ἦτοι Ἱεροὶ Ναοὶ ὑπερτοπικῆς καὶ δὴ καὶ πανελληνίας σημασίας, τεθέντες ἔκπαλαι εἰς τὴν δημοσίαν λατρείαν, καὶ ἀποτελοῦν Ἐκκλησιαστικὸν Προσκύνημα, θρησκευτικὸν καὶ κοινωφελὲς νομικὸν πρόσωπον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πανελλήνιον Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Σουμελά».

2. Παραμένει ἡ κατὰ τὸ Β.Δ. 924/1966 (Α' 250) καὶ τὴν Κανονιστικὴν Διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθμ. 47/1973 (Α' 58) νομικὴ αὐτοῦ μορφή ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου καὶ ἡ ἔδρα τοῦ νομικοῦ προσώπου εἰς Θεσσαλονίκην.

3. Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ἔχει ἰδίαν σφραγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι χαραγμένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας Σουμελά καὶ ὁ τίτλος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ἄρθρον 2
Ἐποπτεία

Τὸ ὡς ἄνω Ν.Π.Δ.Δ. ὑπάγεται εἰς τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν πνευματικὴν ἐπιστάσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης, ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα.

ἄρθρον 3
Σκοπὸς

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι ὅσοι ὀρίζονται κατωτέρω, ὅπως καὶ πᾶς ἕτερος, ὁ ὁποῖος κρίνεται ὑπὸ τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ ὅτι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς του, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης:

1. Ἡ διαφύλαξις τῆς σεπτῆς καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Παναγίας Σουμελά, μετακομισθεῖσιν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Ἀμβροσίου Σου-

μελιώτου, κειμήλιον τῆς Παλαιφάτου Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Σουμελᾶ τοῦ ἀθησμονήτου Πόντου καὶ ἡ ὁποία παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων εἰς τὸ Σωματεῖον «Παναγία Σουμελᾶ» μὲ τὴν σύμφωνον γνώμην καὶ ἐπευλογίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

2. Ἡ φύλαξις τῶν κειμηλίων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τῆς Παλαιφάτου Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Σουμελᾶ, τὰ ὁποία παρεχωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν καὶ τὰ ὁποία εἶχον ἐναποτεθῆ εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον μετὰ τὴν μεταφορὰ των ἀπὸ τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος τῶν Ποντίων. Τὰ ὡς ἄνω κειμήλια, ἧτοι ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν, ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁσίου Χριστοφύρου, προερχόμενα ἐκ τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Σουμελᾶ, τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἐνεπιστεύθη, διὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, παραδίδοντας ταῦτα πρὸς φύλαξιν εἰς τὸ Σωματεῖον «Παναγία Σουμελᾶ», πρὸς ὑλοποίησιν τῶν στόχων καὶ τῶν σκοπῶν ἀνιστορήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σουμελᾶ ἐν Ἑλλάδι καὶ παραμονῆς των, εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ.

3. Ἡ συμφώνως πρὸς τὰς θρησκευτικὰς, ἐθνικὰς καὶ κοινωνικὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ συντήρησις τῶν ἀνωτέρω Ναῶν, ὡς καὶ ἡ ἀγιογράφησις καὶ διακόσμησις τούτων.

4. Ἡ διατήρησις τοῦ προσκυνηματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καὶ ἡ διαίωσις τῶν Ποντιακῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

5. Ἡ συντήρησις τῶν κτισμάτων, τὰ ὁποία ἔχουν ἀνεγερθῆ περίξ τῶν Ἱερῶν Ναῶν ὑπὸ τοῦ Σωματείου Παναγία Σουμελᾶ, πρὸς χάριν τῶν προσκυνητῶν, ὡς καὶ τῶν ἐν γένει βοηθητικῶν χώρων, ἡ βελτίωσις, ἡ ἐπέκτασις καὶ ἐπισκευὴ τούτων, ἐπιπλέον δὲ καὶ ἡ δημιουργία πάσης ἀναγκαίας κινήσεως καὶ ἀκινήτου ὑποδομῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, τοῦ προσωπικοῦ του, τῶν προσκυνητῶν, καὶ τῶν προσφερόντων ἐθελοντικὰς ὑπηρεσίας.

6. Ἡ ἐκτέλεσις κοινωφελῶν ἔργων εἰς τὴν γενικότεραν περιοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ὡς ὁδοποιΐας, ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὑδρεύσεως, ἐξυγιάνσεως, ἐξωραϊσμοῦ κ.λπ., ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἔργων, τὰ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διαρρύθμισιν καὶ βελτίωσιν τῶν χώρων, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουσι τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ τὰ προσκίσματα των.

7. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν θρησκευτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶν δεσμῶν μεταξὺ ὄλων τῶν καταγομένων ἐκ τοῦ Πόντου Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἡ μεταξὺ των καλλιέργεια τοῦ πνεύματος τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ δημιουργικὴ προβολὴ

των. Ἐπίσης ἡ ἠθικὴ, ὑλικὴ καὶ οἰκονομικὴ συμπαράστασις μὲ πνεῦμα χριστιανικῆς ἀγάπης εἰς ὄσους ἔχουν ἀνάγκην, καθὼς καὶ ἡ χορήγησις ὑποτροφιῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων εἰς σπουδαστὰς, ἢ εἰς ὄσους προσφέρουν ἐθελοντικὰς ὑπηρεσίας πρὸς τὸ ἀνωτέρω Ἱ. Προσκύνημα καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ.

8. Ἡ δημιουργία πνευματικοῦ κέντρου εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, διὰ τὴν διαίωσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἐθίμων τοῦ Πόντου. Ἡ ἐπίδιωξις τῆς ἀναβιώσεως, ὅπως καὶ ἐν Πόντῳ, τῆς θρησκευτικῆς ἀτμοσφαιράς διὰ τῆς τελείσεως πανηγύρεων καὶ ἱεροτελεστιῶν καὶ τοῦ ἐθίμου τῆς πανδήμου προσκυνήσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Σουμελᾶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ Δεκαπενταυγούστου.

9. Ἡ ὀργάνωσις Μουσείου διὰ τὴν συγκέντρωσιν παλαιῶν εἰκόνων, ἱερῶν σκευῶν, ἱερατικῶν ἀμφίων καὶ ἀλλῶν ἀρχαιολογικῆς καὶ ἱστοριογραφικῆς ἀξίας ἀντικειμένων. Ἡ δημιουργία βιβλιοθήκης, ἡ ὁποία θὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. Ἡ διατήρησις τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἡ προκήρυξις βραβείων πρὸς συγγραφήν μελιτῶν, ἡ ἐκδοσις ἔργων μὲ θέματα, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀποφασίζῃ ἡ διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ἄρθρον 4

Τὸ «Πανελλήνιον Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Σουμελᾶ» πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν του, τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πόρων του, ὡς καὶ διὰ πάσαν ἐτέραν βασικὴν ἀνάγκην αὐτοῦ καὶ λήψιν ἀναλόγων μέτρων, δύναται νὰ συνεργάζεται μετὰ παντὸς δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ φορέως, ἰδίως:

α) μετὰ τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ», τὸ ὁποῖον ἐδρεύει εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἀνήγειρε τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Παναγίας Σουμελᾶ μετὰ τῶν προσκτισμάτων των καὶ ἐπρότεινε μὲ δωρεὰ του τὴν ἴδρυσιν τοῦ ἐν λόγῳ νομικοῦ προσώπου (Β.Δ. 924/1966), καὶ

β) μετὰ τοῦ Συμβουλευτικοῦ Σώματος τοῦ «Κοινοῦ τῶν Ποντίων», ὡς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις περιγράφεται.

ἄρθρον 5

Πόροι

Πόροι τοῦ Προσκυνηματος εἶναι:

1. Τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς προσκυνήσεως τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεπτικῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Σουμελᾶ.

2. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ δίσκων, κηροπωλήσεων, ἱεροπραξιῶν, ἀκολουθιῶν καὶ προσφορῶν ἢ ἀφιερωμάτων τῶν προσκυνητῶν.

3. Αἱ ὑπὲρ τοῦ Προσκυνηματος δωρεαί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι, χορηγία πιστῶν, ὅπως καὶ τυχὸν ἐπιδοτήσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πολιτείας.

4. Ἐάντα τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς κινήτου καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Προσκυνήματος, ὡς καὶ τὰ ἔσοδα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐν γένει δημιουργικὴν δραστηριότητα αὐτοῦ.

5. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Θεσσαλονίκης «Παναγία Σουμελᾶ», δωρεὰ χρημάτων καὶ τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς παραχωρήσεως πρὸς χρῆσιν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου ἐκτάσεως γῆς πεντήκοντα (50) στρεμμάτων, ὅπου εὐρίσκονται καὶ οἱ ὡς ἄνω ἱ. Ναοί.

ἄρθρον 6

1. Τὸ ὡς ἄνω Ἐκκλησιαστικὸν Προσκύνημα διοικεῖται ὑπὸ ἑνδεκαμελοῦς (11) Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, τὰ μέλη τῆς ὁποίας διορίζονται ἐπὶ θητεία τριῶν (3) ἐτῶν, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

2. Τὰ ἑννέα (9) ἐκ τῶν ἑνδεκα (11) μελῶν τῆς Δ.Ε. τοῦ Προσκυνήματος, ὀρίζονται ὡς ἑξῆς:

α) Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης,

β) Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ ἐδρεύοντος Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ» μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ,

γ) Ἐν (1) μέλος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης μετὰ τοῦ ἀντιστοίχου ἀναπληρωματικοῦ κατὰ προτίμησιν κληρικοῦ, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου,

δ) Πέντε (5) μέλη μετὰ τῶν ἀντιστοίχων ἀναπληρωτῶν, ὀριζόμενα δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἢ τοῦ Δ.Σ., τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ»,

ε) Ἐν (1) τακτικὸν μέλος ὀριζόμενον μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου κοινότητος Δ.Δ. Καταναίας, ὡς ἐκπρόσωπον τοῦ Δήμου Βεροίας.

3. Διὰ λόγους ἠθικῆς συμπαραστάσεως πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καὶ ὅσον ἔνεστι, εὐρυτέρας ἐκπροσωπήσεως αὐτοῦ, δημιουργεῖται συμβουλευτικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Τὸ Κοινὸν τῶν Ποντίων». Ἀποτελεῖ συλλογικὸν ὄργανον, εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν:

α) Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης,

β) οἱ ποντιακῆς καταγωγῆς Ἀρχιερεῖς, καὶ πρῶν ὑπουργοὶ καὶ βουλευταί,

γ) οἱ ἱερεῖς τοῦ Προσκυνήματος,

δ) δέκα (10) προσωπικότητες προτεινόμεναι ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Προσκυνήματος,

ε) οἱ Πρόεδροι καὶ οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς ὄλων τῶν ἀγνωρισμένων καὶ ἐνεργῶν ἀμιγῶς ποντιακῶν ἐκ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν σωματείων τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου,

τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς δὲν ἀντιτίθεται ἐμμέσως ἢ ἀμέσως πρὸς τὸ ἐθνικὸν καὶ ὀρθόδοξον πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων, τὴν λειτουργίαν, τοὺς σκοποὺς καὶ τὸν τρόπον διοικήσεως τοῦ ὡς ἄνω Προσκυνήματος, ὅπως περιγράφονται εἰς τὰ ἀνάλογα ἄρθρα τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ,

στ) Τὰ μέλη τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Προσκυνήματος καὶ

ζ) Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ».

4. «Τὸ Κοινὸν τῶν Ποντίων» συνέρχεται ἀνά τριετίαν εἴτε εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἱ. Προσκυνήματος εἴτε εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ὡς ἄνω Προσκυνήματος ἐν Θεσσαλονικῇ ἢ ὅπου ἡ Δ.Ε. ἀποφασίσῃ καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης ἢ τῆς Διοικήσεως τοῦ ἱ. Προσκυνήματος καὶ ἐν συνελεύσει ἐκλέγει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ δικαίωμα ἐνὸς μόνου σταυροῦ, δύο (2) μέλη μὲ ἰσάριθμα ἀναπληρωματικά, τὰ ὁποῖα ἀκοιούτως καθίστανται μέλη τῆς ἑνδεκαμελοῦς Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ὑποβάλλει δὲ προτάσεις σχετικὰς πρὸς τὴν εὐδόωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος κατόπιν ἐνημερώσεως του ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως.

5. Ἀπαρτία τῆς συνελεύσεως τοῦ «Κοινοῦ τῶν Ποντίων» ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρόντων εἰς ἐκάστην συνέλευσιν, τηροῦνται δὲ καὶ σχετικὰ πρακτικά. Εἰς τὴν συνέλευσιν αὐτὴν προεδρεύει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης καὶ εἰς περιπτώσιν ἀπουσίας αὐτοῦ, ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ», ὡς μέλος τῆς Δ.Ε. τοῦ ὡς ἄνω Ν.Π.Δ.Δ..

ἄρθρον 7

1. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος προεδρεύει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης καὶ εἰς περιπτώσιν ἀπουσίας αὐτοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ».

2. Τὰ μέλη τῆς Δ.Ε. συνέρχονται κατόπιν προσκλήσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, τὴν πρῶτην Κυριακὴν μετὰ τὸν διορισμὸν των καὶ ἐκλέγουν μεταξύ των τὸν Εἰδικὸν Γραμματέα, τὸν Ταμίαν, τὸν Ἐφορον Δημοσίων Σχέσεων καὶ ἐπικοινωνίας καὶ τὸν ὑπεύθυνον νεολαίας. Ἡ Δ.Ε. συνεδριάζει, ἐὰν παρίστανται ἑπτὰ (7) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν. Εἰς περιπτώσιν ματαιώσεως τῆς συνεδριάσεως λόγῳ μὴ ἀπαρτίας ἢ Δ.Ε. συνεδριάζει τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα, τὴν ἀντίστοιχον ἡμέραν καὶ ὥραν, ὅποτε θεωρεῖται ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ ἐὰν ἀκόμη παρίστανται μόνον πέντε (5) ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς.

3. Τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς Δ.Ε. κατόπιν τῆς συγκροτήσεώς των εἰς Σῶμα, ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης ἢ τοῦ Πρωτοσυγκλήτου τῆς ἱ.

Μητροπόλεως ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ πρὸ τῆς Ἀγίας Εἰκόνας τῆς Παναγίας Σουμελά.

4. Ἡ Δ.Ε. τοῦ Ἰδρύματος συνεδριάζει τακτικῶς ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις κρίνεται ἀναγκαῖον, ἢ ὅταν ζητηθῇ ἐγγράφως ὑπὸ πέντε (5) μελῶν τῆς. Εἰς ἐκάστην συνεδρίασιν τῆς Δ.Ε. τηροῦνται σχετικὰ πρακτικά. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἰσχύει ἡ γνώμη τῆς μερίδος, πρὸς ἣν συμφωνεῖ ἡ ψῆφος τοῦ προέδρου τῆς συνεδρίασεως τῆς Δ.Ε. ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Ἐπὶ προσωπικῶν ζητημάτων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. γίνεται μυστικὴ ψηφοφορία διὰ ψηφοδεητίων.

5. Τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη ἀναλαμβάνουν καθήκοντα πρὸς ἀναπλήρωσιν τυχόν κωλυομένων τακτικῶν μελῶν ἢ λόγῳ παραιτήσεως ἢ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποχωρήσεως τακτικῶν μελῶν.

ἄρθρον 8

1. Μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς δύναται νὰ προταθῇ καὶ νὰ διορισθῇ ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ εἶναι πομπιακῆς καταγωγῆς, Ἑλλήν πολίτης καὶ Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὸ φιλοκοινωνικὸν καὶ φιλοθρησκευτικὸν πνεῦμα του, διὰ τὴν φιλοπομπιακὴν δρᾶσιν του καὶ διὰ τὴν ἔμπρακτον συμπάρασίν του πρὸς τὸ συντελούμενον ἔργον τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος τῆς Παναγίας Σουμελά.

2. Δὲν δύναται νὰ διορισθῇ μέλος τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ἄτομον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς δικαστικὴν διαμάχην μετὰ τοῦ Προσκυνήματος, ἐπίσης δὲν δύναται νὰ διορισθῇ μέλος τῆς Δ.Ε. ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ διὰ κακουργηματικὴν πρᾶξιν ἢ ὅστις ἀντιτίθεται εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ὅπως ὀρίζονται διὰ τοῦ παρόντος.

3. Μέλος τῆς Δ.Ε. ἀπουσιάζον ἀδικαιολογητῶς ἐπὶ τρεῖς (3) συνεχεῖς συνεδριάσεις μετὰ τὸν διορισμὸν του, ἐκπίπτει τοῦ ἀξιώματος τοῦ μέλους κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.

ἄρθρον 9

1. Ἡ Δ.Ε. διοικεῖ τὸ ὡς ἄνω ΝΠΔΔ καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν, οἱ ὁποῖοι καθορίζονται διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος. Εἰδικότερον ἡ Δ.Ε. εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς προβαίνει εἰς τὰς ἀκόλουθους ἐνεργείας καὶ εἰς τὴν λήψιν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων καὶ ἀποφάσεων:

α) Ἡ Δ.Ε. εἰσπεῖται πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βεροίας καὶ Ναούσης διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τῶν κληρικῶν τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος, προτείνουσα καὶ τὰ κατάλληλα πρόσωπα πρὸς διορισμὸν.

β) Ἡ Δ.Ε. εἰσπεῖται πρὸς τὸν ἐν λόγῳ Σεβ. Μητροπολίτην πρὸς διορισμὸν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὰς

ἀνάγκας καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ οὐδεμίαν διαχειριστικὴν ἀρμοδιότητα ἔχει, τὰ δὲ πάσης φύσεως ἔσοδα τοῦ Ἱ. Ναοῦ παραδίδονται εἰς τὸν ταμίαν τῆς Δ.Ε. καὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Προσκυνήματος. Ἡ καταμέτρησις τῶν παγκαρίων διενεργεῖται ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τοῦ Ταμίου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, τοῦ μέλους τῆς Δ.Ε.- ἐκπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, ἐνὸς ἐκπροσώπου τῆς ἀστυνομίας, ἐνὸς ἱερέως τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐνὸς ἐκπροσώπου τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ Ἱ. Προσκύνημα.

2. Ἡ Δ.Ε. ἀποφασίζει διὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐπενδύσεως ἢ τῆς τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων καὶ προσόδων τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος καὶ τῶν τιμητῶν ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν ἢ ὑποθήκευσιν ἀκινήτων, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ δωρεῶν, κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν ἢ καθολικοῦ καταπιστεύματος.

3. Ἡ Δ.Ε. ἀποδέχεται ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος πᾶσαν δωρεάν, κληρονομίαν ἢ κληροδοσίαν ἢ καθολικὸν καταπίστευμα, τὸ προερχόμενον ἐκ διαφόρων δωρητῶν. Συντάσσει κτηματολόγιον τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος, ἀντίγραφον τοῦ ὁποῖου ὑποβάλλει εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπόλιν Βεροίας καὶ Ναούσης.

4. Ἡ Δ.Ε. δύναται νὰ ἀνακηρύσῃ μὲ ἀπόφασίν της Εὐεργέτας ἢ Δωρητὰς τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος κατὰ τὴν κρίσιν της, ὡς καὶ ἐπίτιμα καὶ ἀρωγὰ μέλη, ἀπονέμουσα τὰ ἀνάλογα διάσημα.

5. Ἡ Δ.Ε. ἀποφασίζει καὶ ἐνεργεῖ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος τὰς ἀπαραίτητους κατὰ τὴν κρίσιν της ἐκάστην φορὰν προμηθείας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἱερῶν Ναῶν πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Προσκυνήματος, διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ προσωπικοῦ του ἐν γένει ἢ τῶν διερχομένων προσκυνητῶν ἢ ὧν διαμένουν προσωρινῶς εἰς τοῦτο. Ἀποφασίζει περὶ τοῦ τρόπου διαθέσεως πάντων τῶν πόρων συμφώνως πάντοτε πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἐν συνδυασμῷ ἐκάστην φορὰν πρὸς τὰς οἰασδήποτε ἐμφανιζομένας ἀνάγκας καὶ ἐπιδιώξεις κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος, ἔστω καὶ ἂν δὲν προβλέπονται σχετικῶς εἰς τὸ παρόν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀποφασίζει καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὁποιοῦδήποτε ἔργου.

6. Ἡ Δ.Ε. ἀποφασίζει περὶ τοῦ τρόπου διαθέσεως τῶν πάσης φύσεως πόρων πρὸς συντήρησιν τοῦ ὄλου κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ προσκυνήματος, τῶν ξενῶνων, τῶν δρόμων, τοῦ πρασίνου, διὰ τὴν καθαριότητα, τὰς δεξιώσεις, τὴν φιλοξενίαν ἐπισήμων καὶ μὴ, ἐπισκεπτῶν, δωρητῶν, ἐθελοντῶν, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς πανηγύρεως, καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων διὰ τὴν διατήρησιν καὶ προαγωγὴν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν κοινωφελῶν ἔργων, διὰ τὴν συμπάρασιν κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων ἢ Σχολῶν ἢ Κατασκηνώσεων ἢ

ἄλλων νομικῶν προσώπων ἢ ἀδελφῶν Ποντιακῶν Σωματείων, Ὁργανώσεων καὶ Ὁμοσπονδιῶν, διὰ τὴν συμπαράστασιν καὶ οικονομικὴν βοήθειαν οικογενειῶν, σπουδαστῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ, ὡς καὶ διὰ τὴν χορήγησιν ὑποτροφιῶν. Ἐπίσης ἡ Δ.Ε. ἀποφασίζει διὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν διάθεσιν τῶν πάσης φύσεως πόρων αὐτῆς πρὸς ὑλοποίησιν τῶν σκοπῶν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος, ὡς καὶ διὰ οἰονδήποτε ἄλλων συναφῆ σκοπῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Προσκυνήματος.

7. Ἡ Δ.Ε. προβαίνει εἰς τὰς ἀπαιτούμενας μελέτας καὶ λαμβάνει μέτρα διὰ τὴν ἀρτίαν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ἰ. Προσκυνήματος, ὡς ἐπίσης διὰ τὴν αὔξησιν τῶν πόρων καὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀσκοῦσα κατὰ πλήρη ἀρμοδιότητα πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν, μὲ βᾶσιν πάντοτε ὅσα περιγράφονται καὶ ὀρίζονται διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου.

8. Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις δύναται ἡ Δ.Ε. νὰ διορίζει καὶ εἰδικὰς ἐκάστοτε ἐπιτροπὰς ὀρίζουσα ἐγγράφως τὸν κύκλον τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν καὶ τὸν τρόπον λειτουργίας τῶν, ὡς καὶ νὰ προσλαμβάνη εἰδικούς συμβούλους, μετακλήτους ὑπαλλήλους καὶ εἰδικούς συνεργάτας.

9. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης ἢ ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ» ὡς μέλη τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἐκπροσωποῦν τὸ ὡς ἄνω ΝΠΔΔ ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς, ὡς καὶ ἐνώπιον παντὸς νομικοῦ ἢ φυσικοῦ προσώπου.

10. Ἡ Δ.Ε. καταρτίζει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους καὶ ὑποβάλλει τοῦτον πρὸς ἔγκρισιν διὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πρὸς τὴν Διарκῆ Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οικονομικοῦ ἔτους καταρτίζεται καὶ ὑποβάλλεται ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ προηγουμένου ἔτους διὰ τῆς Μητροπόλεως εἰς τὴν Διарκῆ Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς ἔγκρισιν. Ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον δικαιούται νὰ διατυπώσῃ παρατηρήσεις.

11. Οἱ πόροι τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Προσκυνήματος κατατίθενται εἰς οἰονδήποτε ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωρισμένην Τράπεζαν. Ἡ Δ.Ε. δι' ἀποφάσεως αὐτῆς καθορίζει ἐν ποσόν, τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ Ταμίας διὰ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας ὑπὸ μορφήν παγίας προκαταβολῆς.

12. Ἡ Δ.Ε. δι' ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, τὸν ὅποιον θὰ καταρτίξῃ δι' ἀποφάσεώς της δύναται νὰ καθορίσῃ καὶ ἐξειδικεύσῃ θέματα ὅσον ἀφορᾶ τὴν διαχείρισιν τοῦ ὑλικοῦ, τὴν ἀπογραφὴν, τὸν τρόπον εἰσπράξεως καὶ τὸν τρόπον πληρωμῆς καὶ πᾶσαν λεπτομέρειαν ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν διοίκησιν καὶ λειτουργίαν τοῦ παρόντος Ἰ. Προσκυνήματος.

13. Ἡ Δ.Ε. ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα προκύπτων καὶ ἀφορῶν εἰς τὸ ἄνω Ἰ. Προσκύνημα, ἔστω καὶ ἂν δὲν προβλέπεται σχετικῶς διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 10

1. Παρὰ τῆ Δ.Ε. τοῦ ὡς ἄνω Ἐκκλησιαστικοῦ Προσκυνήματος συνιστᾶται Ἐκτελεστικὴ Γραμματεία. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ» καὶ ὁ Εἰδικὸς Γραμματεὺς ἀπαρτίζουν τὴν Ἐκτελεστικὴν Γραμματεία τῆς Δ.Ε..

2. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελᾶ» ὡς μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Γραμματείας:

α) καταρτίζουν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς Δ.Ε. κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέως καὶ συγκαλοῦν τὴν Δ.Ε. ἐκτάκτως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ ἀνάγκη, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω.

β) φροντίζουν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ.Ε.

γ) ὑπογράφουν μετὰ τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέως τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον σχετικὸν ἔγγραφο, τὸ ὅποιον ἀφορᾶ εἰς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα τοῦ Προσκυνήματος.

δ) ἀποφασίζουν διὰ ἐπείγοντα θέματα καὶ διὰ ἀντιστοίχους δαπάνας καὶ φέρουν τὸ θέμα εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην συνεδρίασιν τῆς Δ.Ε. Ἐὰν ἡ Δ.Ε. δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, τὸ θέμα παραπέμπεται πρὸς τὴν Διарκῆ Ἱερὰν Σύνοδον, ἢ ὅποια καὶ ἀποφαίνεται ὀριστικῶς.

ἄρθρον 11

1. Τὰ εἰδικότερα καθήκοντα τοῦ Εἰδικοῦ Γραμματέως τῆς Δ.Ε., τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἐφόρου Δημοσίων Σχέσεων καὶ ἐπικοινωνίας καὶ τοῦ ὑπευθύνου Νεολαίας ὀρίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.

2. Ὁ Εἰδικὸς Γραμματεὺς ἐπιβλέπει τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἰ. Προσκυνήματος, ὁ δὲ Ταμίας τηρεῖ ἅπαντα τὰ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενα βιβλία.

3. Ὁ Εἰδικὸς Γραμματεὺς μετὰ τοῦ Ταμίου εἰσηγοῦνται πρὸς τὴν Δ.Ε. τὴν διαχείρισιν καὶ ἀξιοποίησιν τῶν τιμημάτων καὶ τῶν λοιπῶν ἀφιερωμάτων. Τὰ τιμητὰ εἴτε ἐκποιεῦνται ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ὀριζομένης ὑπὸ τῆς Δ.Ε. εἴτε, ἐφ' ὅσον χαρακτηρισθοῦν ὅτι ἔχουν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἢ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, καταγράφονται καὶ φυλάσσονται ἢ προβάλλονται ἀναλόγως.

ἄρθρον 12

Τὸ ἐν λόγῳ Ἰ. Προσκύνημα ὡς ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, θρησκευτικοῦ καὶ κοινωφελοῦς σκοποῦ, μὴ ἐπιχορηγούμενον ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐξαιρεῖται τῶν διατάξεων περὶ λογιστικοῦ τῶν ΝΠΔΔ (ν.δ. 496/1974) κατὰ τὸ ἄρθρον 57 τοῦ Ν. 1591/1986 (Α' 50). Τὸ ὡς ἄνω ΝΠΔΔ

ἀπολαύει τῶν εὐεργετημάτων, ἀτελειῶν, διευκολύνσεων, ἀπαλλοτριῶν ποῦ ἰσχύουν κάθε φορὰ διὰ τοὺς Ὁργανισμοὺς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τὰ ΝΠΔΔ.

ἄρθρον 13

Α) Αἱ θέσεις διακονίας, ὑπηρεσίας καὶ ἐργασίας εἰς τὸ Ἱ. Προσκύνημα εἶναι:

1. Μία (1) θέσις Ἑγουμένου.
2. Δύο (2) θέσεις Ἱερέων.
3. Μία (1) θέσις Ἱεροδιακόνου.

Β) Προσωπικὸ μὲ σύμβασιν:

1. Μία (1) θέσις Διευθυντοῦ.
2. Τρεῖς (3) θέσεις ὑπαλλήλων Γραφείου - Γραμματείας Λογιστηρίου.
3. Τρεῖς (3) θέσεις Ἱεροψαλτῶν.
4. Τρεῖς (3) θέσεις ἐργατοτεχνιτῶν.
5. Τρεῖς (3) θέσεις Νεωκόρων - καθαριστῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
6. Τρεῖς (3) θέσεις καθαριστριῶν.
7. Δύο (2) θέσεις φυλάκων.

Γ) Τὸ ὡς ἄνω ΝΠΔΔ δύναται νὰ προσλαμβάνῃ προσωπικὸν μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου πρὸς κάλυψιν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν κυρίως κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ἕως 15 Νοεμβρίου δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε..

Δ) Διὰ τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας, τὸν ὁποῖον θὰ ἀποφασίσῃ ἡ Δ.Ε., θὰ καθορισθοῦν ἐιδικότερον αἱ ἀρμοδιότητες, τὰ καθήκοντα καὶ αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ τοῦ προσωπικοῦ, εἰς τὸ πλαῖσιον τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος. Εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος δύναται νὰ δημιουργηθῇ καὶ νὰ ὑπάρξῃ διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μικρὰ Συνοδεία ἕως πέντε (5) Ἱερομονάχων. Ἡ παρουσία αὐτῶν εἰς τὸ Προσκύνημα ἀναστέλλεται ἢ διακόπτεται ἐὰν ἡ Δ.Ε. τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος ἀποφασίσῃ ἀναλόγως δι' ἐπτὰ (7) ψήφων τουλάχιστον.

ἄρθρον 14

1. Εἰς τοὺς χώρους τῶν ὑφισταμένων ξενῶνων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παραμονὴ προσκυνητῶν πέραν τῶν ἐπτὰ (7) ἡμερῶν, ἐκτὸς τῶν κληρικῶν.

2. Ἀπαγορεύεται ἀπὸ οἰονδήποτε ἡ πώλησις πάσης φύσεως ἀντικείμενων μὲ παραστάσεις, εἰκόνας καὶ τοπίων τῆς «Παναγίας Σουμελᾶ» ἢ μὲ ἔνδειξιν «Παναγία

Σουμελᾶ», ἢ μὲ ἔνδειξιν «Σουμελιώτισσα», ἄνευ ἀδείας τῆς Δ.Ε. τοῦ ὡς ἄνω ΝΠΔΔ.

3. Ἀπαγορεύεται ὁ ἐνταφιασμὸς εἰς τὸν χώρον τοῦ Προσκυνήματος οἰουδήποτε, πλὴν τῶν εὐεργετῶν, μεγάλων δωρητῶν ἢ μελῶν τῆς Δ.Ε. οἱ ὁποῖοι προσέφεραν σοβαρὰς ὑπηρεσίας.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ μετακίνησις καὶ ἡ ἐξοδος τῶν κειμηλίων τῆς Σεπτικῆς Εἰκόνας τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐκ τοῦ Κουβουκλίου Φυλάξεως αὐτῶν ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.

5. Ἀπαγορεύεται ἡ μετακίνησις καὶ ἡ ἐξοδος ἐκ τοῦ Προσκυνήματος τῶν ἀνωτέρω κειμηλίων ἄνευ κοινῆς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης.

ἄρθρον 15

Ἡ θτεία τοῦ παρόντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος «Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας Σουμελᾶ» θεωρεῖται ὅτι ἔληξε μὲ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, ἐξακολουθεῖ ὅμως ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἕως τοῦ διορισμοῦ τῆς νέας Δ.Ε. ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 16

Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

1. Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσίευσέως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Ἡ Κανονιστικὴ Διάταξις 47/1973 παύει νὰ ἰσχύῃ, καθ' ὃ μέρος εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἢ ρυθμίζει ἄλλως ζητήματα ρυθμιζόμενα διὰ τοῦ παρόντος.

ἄρθρον 17

Κάλυψις δαπάνων

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ ἢ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Προσκυνήματος.

Ἐν Ἀθήναις 8.10.2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 216/2010
«Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος
“Παναγία ἡ Περπατοῦσα” τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 4 καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
2. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 33/30.7.2010 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.
3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 15/27.7.2010 Πράξιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 560/13.8.2010 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου.
4. Τὴν ἀπὸ 25.8.2010 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
5. Τὴν ἀπὸ 2.9.2010 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ
6. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 216/2010 Κανονισμὸν ἔχοντα οὕτω:

«Περὶ Συστάσεως καὶ Λειτουργίας
 τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος “Παναγία ἡ Περπατοῦσα
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ»

ἄρθρον 1

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς “Γενέσιον τῆς Θεοτόκου” εἰς τὸ χωρίον Ἡράκλειον Λαγκαδᾶ, περιβεβλημένος ἔκπαλαι μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν κατοίκων τῆς Ἐπαρχίας Λαγκαδᾶ, ἔχει καταστεί ἱερὸς χώρος τελέσεως Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ Ἀγιαστικῶν Πράξεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἀναδεικνυόμενος καθ' ἡμέραν εἰς προσκυνηματικὸν κέντρον, μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ, ἀνακηρύσσεται νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου. Προσκυνηματικὸν κέντρον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας τῆς Περπατούσας».

ἄρθρον 2

Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα φέρουσαν γύρωθεν τὰς φράσεις: «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗ-

ΜΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΣ», καὶ εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

ἄρθρον 3

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

- α) Ἡ καλλιέργεια καὶ προαγωγή τοῦ λειτουργικοῦ, θεολογικοῦ, ἐποικοδομητικοῦ, ἐπικοινωνιακοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ πολιτιστικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας Λαγκαδᾶ καὶ ἡ προβολὴ καὶ διάδοσή του πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς.
- β) Ἡ φιλάνθρωπικὴ διακονία μὲ τὴν προαγωγή καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ, φιλάνθρωπικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.
- γ) Ἡ λειτουργία Κέντρου Μελέτης καὶ Ἐρευνας Ἐκφυλιστικῶν Νόσων τοῦ ἐγκεφάλου καὶ συναφῶν διαταραχῶν (Ἀλτσχάιμερ, Πάρκινσον) ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ καθηγητοῦ κ. Σταύρου Μπαλογιάννη, Προέδρου τῆς Διεθοῦς Ἐταιρείας.
- δ) Ἡ ἀνάδειξις, συντήρησις, ἐπισκευὴ καὶ προβολὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.
- ε) Ἡ λειτουργία ξενῶνος φιλοξενίας προσκυνητῶν.

ἄρθρον 4

1. Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

- α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηρίου, δίσκων, κυτίων, ἱεροτελεστιῶν, εἰσφορῶν καὶ ἀφιερωμάτων.
 - β) Δωρεαί, προσφοραί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ λοιπαὶ πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καὶ εἰσφοραὶ πιστῶν.
 - γ) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας του καὶ αἱ τυχόν ἐπιχορηγήσεις ἐξ οἰουδήποτε φορέως.
2. Αἱ εἰσπράξεις τῶν πόρων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐνεργοῦνται διὰ διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ αἱ πληρωμαὶ δι' εἰδικῶν Ἐνταλήματων εἰς τὰ ὁποῖα ἐπισυνάπτονται ἅπαντα τὰ δικαιολογητικά.
3. Ἡ διαχείρισις γίνεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἰσχύουσιν διὰ τοὺς Ἐνοριακοὺς Ἱερούς Ναοὺς.

ἄρθρον 5

1. Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπο-

πτεϊάν και τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ καὶ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς (5/μελοῦς) Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς (ἐφεξῆς Δ.Δ.Ε.) ἀποτελουμένης:

α) Ἐκ τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ ὡς Προέδρου, ἀναπληρωμένου ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

β) Ἐξ ἑνὸς Κληρικοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

γ) Ἐκ τριῶν λαϊκῶν ἐπιλεγόμενων ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐπὶ τριετῆ θητεία δυναμένη νὰ ἀνανεοῦται. Καὶ τὰ πέντε (5) μέλη της ὡς ἄνω Δ.Δ.Ε. ἐπιλέγονται καὶ διορίζονται διὰ Πράξεως ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ.

2. Ἡ Δ.Δ.Ε. κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν, συγκαλουμένη εἰς σῶμα, ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμίαν. Ἡ Δ.Δ.Ε. συνεδριάζει συγκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀναφουόμενας ἀνάγκας. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Δ.Δ.Ε. εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

3. Ἡ Δ.Δ.Ε. εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων ἀπαιτήτως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ δύο (2) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν της. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων, ὑπερσχευομένη ἐν ἰσοψηφίᾳ τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

4. Αἱ Ἀποφάσεις τῆς Δ.Δ.Ε. ἐπὶ σοβαρῶν θεμάτων, ὡς ἐκποίησης ἀκινήτων, τιμητῶν στοιχείων, ἀποδοχῆς ἢ ἀποποιήσεως δωρεῶν - κληρονομιῶν ἢ κληροδοσιῶν, ὡς καὶ ἡ ἄσκηση ἐνδίκων μέσων, ὑποβάλλονται πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ οἰκεῖον Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ ἐνεργούμενων ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Δ.Ε. κατόπιν ἀποφάσεως αὐτῆς.

ἄρθρον 6

1. Ἡ Διοικητικὴ καὶ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τηρεῖ καὶ ἐποπτεύει διὰ τοῦ Ταμίου καὶ τοῦ Γραμματέως τὰ ὡς κάτωθι βιβλία:

α. Βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένης καὶ ἐξερχομένης Ἀλληλογραφίας.

β. Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς (Δ.Δ.Ε.).

γ. Βιβλίον Ταμείου (στοιχείων ἐσόδων καὶ ἐξόδων).

δ. Στέλεχος διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως.

ε. Στέλεχος διπλοτύπων Ἐνταλμάτων Πληρωμῶν. (Εἰς ἕκαστον ἔνταλμα πληρωμῆς προσαρτᾶται ἀποδεικτικὸν καὶ παραστατικὸν στοιχεῖον τῆς πληρωμῆς).

στ. Βιβλίον τιμητῶν καὶ λοιπῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων.

ζ. Βιβλίον Κτηματολογίου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφο-

νται ἅπαντα τὰ ἀκίνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα, ποῦ ἔχουν διατεθεῖ ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ὡς ὀρίζεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

η. Βιβλία τῶν τελουμένων ἐν τῷ Ναῶ Ἱερῶν Μυστηρίων.

2. Τὰ λογιστικὰ καὶ ταμειακὰ βιβλία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ὡς καὶ τὰ βιβλία πρακτικῶν, ἀριθμοῦνται κατὰ φύληλον καὶ θεωροῦνται, εἰς τὸ τέλος καὶ πρὸ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ.

3. Διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὴν ἐν γένει περιουσίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

4. Καταρτίζει καὶ ψηφίζει τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

5. Μεριμᾶ διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν αὐτοῦ.

6. Ἀποφασίζει διὰ τὴν πρόσληψιν καὶ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος λαϊκοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ.

7. Φροντίζει διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτης περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

8. Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς ἐτέρου προκύπτοντος ζητήματος, τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

9. Μεριμᾶ διὰ τὴν ἐπακριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

10. Ἐνεργεῖ τὰ δέοντα διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ἄρθρον 7

1. Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκπροσωπεῖται νομίμως εἰς πᾶσαν σχέσιν μετὰ παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, ὀργανισμῶν, ἰδρυμάτων, τραπεζῶν κ.λπ., ὡς καὶ ἐνώπιον πάσης διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Δ.Ε. ἢ εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος τούτου, ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἢ ἐκ τινος μέλους αὐτῆς ὀριζομένου ὑπὸ τῆς Δ.Δ.Ε. Ὡς πρὸς δὲ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου ὑφ' ἑνὸς τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Δ.Δ.Ε. ὀριζομένου εἰδικῶς διὰ πράξεως τῆς Δ.Δ.Ε.

2. Ὁ Πρόεδρος ὑπογράφει ὅλας τὰς Πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὸ προσωπικόν, τὰ χρηματικὰ ἐντάλματα, τὰς πάσης φύσεως συμβάσεις, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον ἔγγραφόν του Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

3. Διὰ συμβάσεις συνεπαγομένης τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκποίησην κινήτων ἢ ἀκινήτων, τὴν ἀνάληψιν ἐμπραγμάτου βάρους καὶ ἐγγυητικῆς εὐθύνης, ἀπαιτεῖται εἰδικὴ Ἀπόφασις τῆς Δ.Δ.Ε. ἐγκρινομένη ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

4. Τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ

νόμιμος αναπληρωτής αυτού μόνον κατά τὰς μὴ ἐχούσας οικονομικὸν ἢ συναλλακτικὸν χαρακτῆρα πράξεις. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἀναπληρωτὴς ἐπίσης κωλύεται ἢ ἀπουσιάζει, τὸν Πρόεδρον ἀναπληροῖ, μόνον κατά τὰς μὴ ἐχούσας οικονομικὸν ἢ συναλλακτικὸν χαρακτῆρα πράξεις, μέλος τῆς Δ.Δ.Ε. δι' ἀποφάσεως αὐτῆς. Διὰ τὴν διενέργειαν πράξεων οικονομικοῦ ἢ συναλλακτικοῦ χαρακτῆρος, ἐκ μέρους τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ τοῦ Προέδρου ἢ μέλους τῆς Δ.Δ.Ε., ἀπαιτεῖται εἰδικὴ Ἀπόφασις αὐτῆς καὶ εἰδικὸν Συμβουλευτικὸν πηρεξούσιον τοῦ Προέδρου.

5. Ὁ Γραμματεὺς τηρεῖ τὸ Βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν, καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου τὰ Πρακτικὰ τῆς Δ.Δ.Ε.

6. Ὁ Ταμίας τηρεῖ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διαχειριστικὰ βιβλία.

7. Ὁ ἐκάστοτε Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων τηρεῖ τὰ Βιβλία τῶν τελουμένων εἰς τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα Μυστηρίων.

ἄρθρον 8

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν, τὸν ἐξωραϊσμὸν καὶ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος προσωπικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων, ἦτοι: τῶν Ἱεροψαλτῶν, τῶν Νεωκόρων καὶ τοῦ λοιποῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ.

γ) Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων αὐτοῦ.

δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ ἐν γένει κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.

ε) Διὰ τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν καὶ συντήρησιν, ἀποπεράτωσιν, εὐπρεπισμὸν καὶ ἀνακαίνισιν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.

στ) Διὰ τὸ Συνοδικὸν Μέγαρον ποσοστὸν πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ (5%) ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων αὐτοῦ (Κανονισμὸς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' ἀριθμ. 102/1998, Φ.Ε.Κ. 260/τχ.Α'/20.11.1998).

ζ) Αἱ δαπάναι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων προβλέπονται δι' ἀναγραφῆς κονδυλίων εἰς τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν, ἢ ἀναθεώρησις τοῦ ὁποῦ ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους, κατόπιν ἡτιολογημένης Ἀποφάσεως τῆς Δ.Δ.Ε. καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 9

Διὰ τὴν εὐρυθμὸν καὶ ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων συνιστῶνται αἱ κάτωθι θέσεις:

α) Μία (1) θέσις Ἐφημερίου, διοριζομένου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ Νόμου. Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων δύναται νὰ ἀποσπασθεῖ ὡς Ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω Προσκυνημάτων Κληρικὸς ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῆ Ἱερᾶ Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, ἢ νὰ ὀρίζεται ἐκ περιτροπῆς ἐφημερία τῶν ὑπηρετούντων εἰς γειτονικὰς Ἐνορίας Ἱερέων, διὰ Πράξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

β) Δύο (2) θέσεις Ἱεροψαλτῶν καὶ μία (1) θέσις Νεωκόρου.

γ) Θέσεις βοηθητικοῦ ἢ καὶ ἐξειδικευμένου προσωπικοῦ διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένας ὑπηρεσίας.

ἄρθρον 10

Εἰς περίπτωσιν καταργήσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων, ἅπανα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἐν γένει ὑποχρεώσεων τούτου, περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.

ἄρθρον 11

Κατάργησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων ἢ τροποποιήσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ γίνεται δι' Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Δ.Δ.Ε., ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Συνοδικῆς ταύτης Ἀποφάσεως δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 12

Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 13

Κάλυψις δαπάνων

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη μόνον εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 8ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 217/2010
«Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀνακηρυχθέντος Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ
“Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος Νέας Λεύκης
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας”
καὶ τοῦ υπ' αριθμ. 130/1999 Κανονισμοῦ
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτοῦ»

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα υπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
2. Τὰς διατάξεις τοῦ υπ' αριθμ. 130/1999 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ «Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος Νέας Λεύκης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας» (Φ.Ε.Κ. 228/Α'/3.11.1999).
3. Τὴν υπ' αριθμ. 2/29.8.2010 Πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Προσκυνηματος.
4. Τὴν υπ' αριθμ. 2/666/2010 Πρᾶξιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας.
5. Τὴν υπ' αριθμ. 28/30.8.2010 Πρᾶξιν καὶ τὴν υπ' αριθμ. 396/31.8.2010 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.
6. Τὴν ἀπὸ 2.9.2010 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.
7. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν υπ' αριθμ. 217/2010 Κανονισμὸν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμὸς υπ' Ἀριθμ. 217/2010
«Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀνακηρυχθέντος Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ “Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος Νέας Λεύκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας” καὶ τοῦ υπ' αριθμ. 130/1999 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτοῦ».

Ἄρθρον 1

Ὁ διὰ τῆς ἀπὸ 7.10.1999 Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακηρυχθεὶς Ἱερὸς Προσκυνηματικὸς Ναὸς «Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος Νέας Λεύκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας» καὶ ὁ ψηφισθεὶς υπ' Αὐτῆς υπ' αριθμ. 130/1999 Κανονισμὸς (Φ.Ε.Κ. 228/Α'/3.11.1999) περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτοῦ καταργεῖται.

Ἄρθρον 2

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος Νέας Λεύκης, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὑπάγεται εἰς τὸ Εὐαγὲς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας» (Φ.Ε.Κ. 550/Β'/25.4.2005), ὡς Ἰδρυματικὸς Ναὸς αὐτοῦ.

Ἄρθρον 3

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 4

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ οὐδεμία προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 2010
† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 218/2010
«Περί τροποποίησης του υπ' αριθμ. 195/2009 Κανονισμού
Περί λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως
του Ίερού Προσκυνηματος “Αγίας Θεοδώρας Βάστα
της Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως”»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

« Άρθρον 7

Έχουσα υπ' όψει:

1. Τας διατάξεις του άρθρου 59 του Ν. 590/1977 «Περί του Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος».
2. Τας διατάξεις του άρθρου 11 του υπ' αριθμ. 195/2009 Κανονισμού “Περί τροποποίησης, συμπλήρωσης και αντικατάστασης των υπ' αριθμ. 36/1986 και 157/2003 Κανονισμών Περί Λειτουργίας, Διοικήσεως και Διαχειρίσεως του Ίερού Προσκυνηματος “Αγίας Θεοδώρας Βάστα” της Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως (Φ.Ε.Κ. 220/τ. Α΄/5.11.2009).
3. Την υπ' αριθμ. 17/24.8.2010 Πράξιν της Διοικητικής και Διαχειριστικής Επιτροπής του Ίερού Προσκυνηματος «Αγίας Θεοδώρας Βάστα».
4. Την υπ' αριθμ. 31/25.8.2010 Απόφασιν του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.
5. Την υπ' αριθμ. 806/25.8.2010 Πρότασιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ίερεμίου.
6. Την από 26.8.2010 Έγκριτικὴν Απόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ίερας Συνόδου και
7. Την από 8.10.2010 Απόφασιν Αὐτῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν υπ' αριθμ. 218/2010 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 218/2010
 «Περί τροποποίησης του υπ' αριθμ. 195/2009
 Κανονισμού “Περί λειτουργίας, διοικήσεως
 και διαχειρίσεως του Ίερού Προσκυνηματος
 ‘Αγίας Θεοδώρας Βάστα’, της Ίερας Μητροπόλεως
 Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως».

Άρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ υπ' αριθμ. 195/2009 Κανονισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

1. Τὰ ἔσοδα τοῦ Ίερού Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Θεοδώρας Βάστα Μεγαλοπόλεως διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν και τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ Ίερού Προσκυνηματος και τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ χώρου, ὡς και διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου Ίερού Ναοῦ.

β) Διὰ τὰς δαπάνας λειτουργίας τοῦ Ίερού Προσκυνηματος, τὴν ἀμοιβὴν ἱεροψαλτῶν, ὑπαλλήλων, ὀριζόμενων ὑπὸ τῆς Δ.Δ.Ε. κ.λπ. ὑποκειμένων εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὡς ἄνω δαπανῶν τὰ ὑπόλοιπα εἰσοδήματα διατίθενται ὡς ἐξῆς:

γ) Ποσοστὸν εἴκοσι ἐπὶ τοῖς ἑκατό (20%) πρὸς τὴν Ίεράν Μητρόπολιν Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.

δ) Ποσοστὸν εἴκοσι ἐπὶ τοῖς ἑκατό (20%) πρὸς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.

ε) Ποσοστὸν δεκαπέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατό (15%) ὑπὲρ ἀνεγέρσεως και λειτουργίας τοῦ Γηροκομείου τῆς Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.

στ) Ποσοστὸν πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατό (5%) πρὸς τὴν Κοινότητα Βάστας.

ζ) Ποσοστὸν πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατό (5%) εἰς τὴν Διαχειριστικὴν Επιτροπὴν τοῦ Ίερού Προσκυνηματος προκειμένου νὰ χορηγηθῆ εἰς χρήζοντας βοήθειαν ἀπόρους, ἀσθενεῖς, φοιτητῆς κ.λπ.

η) Ποσοστὸν δεκαπέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατό (15%) πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Κέντρον τῆς Ίερας Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.

θ) Τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τῶν Νόμων και τῶν Ἀποφάσεων τῆς Ίερας Συνόδου ποσοστὰ ὑπὲρ TAKE, Ἀποστολικῆς Διακονίας, Συνοδικοῦ Μεγάρου. Τὰ ἀνωτέρω ποσοστὰ (ὑπὸ στοιχεῖα γ, δ, ε, στ, η και θ) δύνανται νὰ προσαυξηθοῦν, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς και Διαχειριστικῆς Επιτροπῆς (Δ.Δ.Ε.) τοῦ Ίερού Προσκυνηματος και ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Ἐπιπροσθέτως δέ, δύναται δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Δ.Ε. και ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου νὰ προσφερθῆ οἰαδήποτε οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις

πρὸς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ἢ διὰ οἰονδήποτε ἐκκλησιαστικὸν φιλάνθρωπικὸν σκοπὸν (π.χ. ἀνέγερσις καὶ λειτουργία Γηροκομείου κ.λπ.) ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου τοῦ ἰδρύματος αὐτοῦ».

ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 3

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 219/2010
«Περὶ τροποποιήσεως καὶ ἀντικαταστάσεως διὰ νέου Κανονισμοῦ
τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας Πνευματικοῦ καὶ Πολιτιστικοῦ Κέντρου
Ἁγίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 29 παρ. 2 καὶ 45 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
2. Τὰς διατάξεις τῆς ἀπὸ 22.10.1990 Ἀποφάσεως τοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος Χριστοδοῦλου περὶ συστάσεως Εἰδικῆς Πνευματικῆς Ὀργανώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Πνευματικὸν καὶ Πολιτιστικὸν Κέντρον Ἁγίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος» (Φ.Ε.Κ. 795/τ. Β' / 18.10.1990).
3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1/2010 Πράξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πνευματικοῦ καὶ Πολιτιστικοῦ Κέντρου Ἁγίας.
4. Τὴν ἀπὸ 21.6.2010 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ.
5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 212/3.8.2010 Πράξιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1109/4.8.2010 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου.
6. Τὴν ἀπὸ 2.9.2010 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ
7. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 219/2010 Κανονισμόν «Περὶ τροποποιήσεως καὶ ἀντικαταστάσεως διὰ νέου Κανονισμοῦ τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας Πνευματικοῦ καὶ Πολιτιστικοῦ Κέντρου Ἁγίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ», ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 219/2010

«Περὶ λειτουργίας Πνευματικοῦ - Πολιτιστικοῦ Κέντρου καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου Ἁγίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ»

Ἄρθρον 1

Ἔδρα- Τίτλος- Σφραγὶς

1. Στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Ἁγίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ ἱδρύεται Ἐκ-

κλησιαστικὸν Ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῇ σὲ κτίριο ποῦ ἔχει ἀνεγερθῆ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, μὲ τὴν ἐπωνυμία «Πνευματικὸ - Πολιτιστικὸ Κέντρο καὶ Ἐκκλησιαστικὸ Μουσεῖο Ἁγίας».

2. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζονται τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ εἰς Βόλον.

3. Τὸ Κέντρον φέρει ἰδίαν σφραγίδα, στρογγύλην, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται *«Ἱερὰ Μητροπολις Δημητριάδος Πνευματικὸν - Πολιτιστικὸν Κέντρον καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον Ἁγίας»*. Εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς ἐξεικονίζεται ἡ Ἱερὰ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ποηιοῦχοῦ Ἁγίας.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ

Σκοποὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου εἶναι ἡ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀνάπτυξις δραστηριοτήτων διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαίτερα:

- α) Ἡ κατανόησις ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, καὶ δὴ καὶ τῶν νέων, τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κοινωνίαν.
- β) Ἡ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν καλλιέργεια Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ φρονήματος καὶ αὐξήσις αὐτῆς τῆς συνειδήσεως.

- γ) Ἡ προσέγγισις τῶν νέων εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας ὑπὸ τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοσιν καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ προαγωγή αὐτῶν.

- δ) Ἡ ψυχαγωγία τῶν νέων καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν κατοίκων ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν Χριστιανικῶν ἰδεωδῶν,

- ε) Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ποῦ ἀνάγουν τὸ πνεῦμα καὶ δημιουργοῦν πολιτισμένην κοινωνίαν καὶ

- στ) Ἡ ἀξιοποίησις τοῦ πολιτιστικοῦ πλοῦτου (εἰκόνων κειμηλίων, παλαιτύπων) τῆς περιοχῆς Ἁγίας διὰ τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν Μουσείου πρὸς προστασίαν καὶ ἀσφάλειάν του.

Ἄρθρον 3

Μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν.

Τοιαῦτα εἶναι:

- α) Λειτουργία Κατηχητικῶν Σχολεῖων καὶ Κύκλων Μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς δι' ὅλους τὰς ἡλικίας.

β) Ὁργάνωσις φιλανθρωπικῶν, ψυχαγωγικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐκθέσεων.

γ) Διοργάνωσις ὁμιλιῶν, διαλέξεων, προβολῶν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καὶ ἠθικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

δ) Λειτουργία Βιβλιοθήκης.

ε) Λειτουργία Σχοῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

στ) Κάθε ἄλλο μέσον τὸ ὁποῖον θὰ ἀποφασίζει κάθε φορά τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

ἄρθρον 4

Κεντρικὴ Ὁργάνωσις- Διοίκησις

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον διοικεῖται ἀπὸ 7 (ἑπτὰ) μέλη καὶ ἀπαρτίζεται ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος, ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀγίας καὶ Μέλη, α) ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου Ἀγίας, β) δύο (2) μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ γ) τρία (3) μέλη λαϊκά, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ διακρίνονται διὰ τὴν πνευματικὴν των κατάρτισιν καὶ ὠριμότητα, ἓνα ἀπὸ κάθε ἐνορία τῆς Ἀγίας, δηλαδὴ ἓνα ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἓνα ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ ἓνα ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω διορίζονται διὰ μίαν τριετίαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ, ὕστερα ἀπὸ ἐγγραφον πρότασιν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀγίας. Οἱ διορισθέντες ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπαναδιορισμοῦ. Τὸ Δ.Σ. τοῦ Κέντρου συγκροτεῖται εἰς σῶμα ἐκλέγον Ἀντιπρόεδρον, Ταμίαν, Γραμματέα καὶ μέλη. Οἱ μετέχοντες εἰς τὸ Δ.Σ. προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των ἀμισθί.

ἄρθρον 5

Ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Οἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι:

1ον) α. Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα ἀφορῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν.

β. Συνεργάζεται μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων ὄλων τῶν ἐνοριῶν τῆς ἐπαρχίας Ἀγίας, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τῶν τοπικῶν φορέων διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του.

γ. Καταρτίζει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τοῦ Κέντρου καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

δ. Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν οικονομικῶν πόρων καὶ τὴν καλὴν καὶ σωστὴν λειτουργίαν τοῦ Κέντρου.

2ον) α. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

β. Συνέρχεται ἀνὰ τρίμηνον ἢ ἐκτάκτως, μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν τοῦ Προέδρου.

γ. Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς ἐτέρου θέματος, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

3ον) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἀσκεῖ ἔλεγχον ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. ἐγκρίνουσα ἢ ἀπορρίπτουσα ἢ τροποποιούσα αὐτάς.

ἄρθρον 6

Δι' Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καθορίζονται λεπτομερῶς τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου εἰς τὸν χώρον τοῦ Πνευματικοῦ - Πολιτιστικοῦ Κέντρου Ἀγίας.

ἄρθρον 7

Τὸ Πνευματικὸν - Πολιτιστικὸν Κέντρον διατηρεῖ διαχειριστικὰ βιβλία (βιβλίον Πρακτικῶν Δ.Σ., Πρωτοκόλλου, Ταμείου, Κτηματολογίου Κινητῶν καὶ Ἀκινήτων ἀντικειμένων, Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ Ἐντάληματα Πληρωμῆς). Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ.

ἄρθρον 8

Πόροι τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου εἶναι:

α) Ἐτῆσια ἐπιχορήγησις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

β) Πάσα παροχὴ τοῦ Κράτους ἢ ἄλλῃ νόμιμος ἐπιχορήγησις ὑπὸ Φυσικῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων.

γ) Δωρεαὶ καὶ κληρονομίαι ὑπὲρ τοῦ Κέντρου.

δ) Τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὰς δεξιώσεις μνημοσύνων καὶ κηδειῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κέντρου.

ε) Πᾶν ἕτερον ἔσοδον μὴ προβλεπόμενον ἀνωτέρω καὶ προερχόμενον ἐκ χρηστῆς πηγῆς.

ἄρθρον 9

Διάθεσις τῶν πόρων

Οἱ ἀνωτέρω πόροι μὲ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. διατίθενται:

α) Διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Ἰδρύματος.

β) Διὰ τὴν προμήθειαν βιβλίων καὶ διοργανῶσιν ἐορτῶν καὶ ἐκδηλώσεων.

γ) Διὰ δαπάνας λειτουργίας καὶ συντηρήσεως τοῦ ὄλου συγκροτήματος.

δ) Διὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τυχόν προσληφθησομένου προσωπικοῦ.

ε) Διὰ τὴν ἐπίτευξιν οἰοῦδήποτε ἐκ τῶν ἐξονομασθέντων σκοπῶν.

Τὸ τυχόν χρηματικὸν πλεόνασμα τῆς διαχειρίσεως κατατίθεται εἰς Λογαριασμὸν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, μὲ τὴν ἔνδειξιν "Πνευματικὸν - Πολιτιστικὸν Κέντρον καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον Ἀγίας".

ἄρθρον 10
Δωρηταί - Εὐεργέται

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κέντρου δύναται νὰ ἀνακηρύξη Δωρητὰς καὶ Εὐεργέτας εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε μετὰ θάνατον, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 11

Ἐπὶ παντὸς θέματος μὴ διαλαμβανομένου εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν, ἀποφασίζει τὸ Δ.Σ. τοῦ Κέντρου, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 12

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τροποποιεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 13

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον καταργεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ., ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ, ὅταν δὲν ἐκπλη-

ρῶνῃ τὰς ἐκκλησιολογικὰς προϋποθέσεις του, ἢ ὅταν παρεκκλίνει τοῦ σκοποῦ του, ἢ αὐτοὶ καταστοῦν ἀνέφικτοι. Κάθε κινητὸν καὶ ἀκίνητον περιουσιακὸν στοιχεῖον, ἀκόμη καὶ οἰκονομικόν, μεταβιβάζεται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀντωνίου Ἀγιάς.

ἄρθρον 14

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ἄρθρον 15

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Πνευματικοῦ Πολιτιστικοῦ Κέντρου Ἀγιάς του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου Ἀγιάς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 2010

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης

Κανονισμός περί Ίδρύσεως και Λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν Ἐπωνυμίαν: «Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμαντορίας Ἐκκλησίας τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τὰς ὑφισταμένας Κοινωνικὰς, Ποιμαντικὰς καὶ Πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ ἴδια τὴν μέριμναν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν βρεφῶν καὶ τῶν Νηπίων.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 34/23.9.2010 Πρᾶξιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 18/23.9.2010 Πρᾶξιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 706/27.9.2010 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου.

6. Τὴν ἀπὸ 29.9.2010 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ἱηρησίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

7. Τὴν ἀπὸ 12.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Συνιστᾶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «*Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ*», τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῆ ὡς ἐξηρητημένη Ἱηρησία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὸν Δῆμον Λαγκαδᾶ. Ἡ ὀργάνωσις, διοικήσις διαχειρίσις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος τούτου θὰ διέπεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ.

Κανονισμὸς

περὶ Ἰδρύσεως καὶ Λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν Ἐπωνυμίαν: «*Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ*».

Ἄρθρον 1

Σύστασις - Ἔδρα - Σφραγίς

1. Ἰδρύεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ ἐκκλη-

σιασικὸν ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «*Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ*», ὡς ἐξηρητημένη Ἱηρησία τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος.

2. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζεται ἡ πόλις τοῦ Λαγκαδᾶ, τελεῖ δὲ ὑπὸ τὸν ἐλεγχον καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ.

3. Τὸ Ἰδρυμα ἔχει ἴδιαν κυκλικὴν σφραγίδα, ἀναγράφουσαν ἐξωθεν: «*ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΓΚΑΔΑ*» καὶ ἐσωθεν: «*ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ*».

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ φιλοξενία τέκνων ἡλικίας μέχρι 5 ἐτῶν τῶν ὁποίων ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ἐργάζονται. Ἡ φιλοξενία διαρκεῖ καθ' ὅλην τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἀπουσιάζουν ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ἐκ τῆς οἰκίας λόγῳ τῆς ἐργασίας των καὶ ἀφοῦ οἱ γονεῖς ὑποβάλλουν ὑπεύθυνον δῆλῳσιν περὶ τῆς ἐργασίας των καὶ τῶν ὡρῶν ἀπουσίας των ἐκ τῆς οἰκίας των.

Ἄρθρον 3

Ὅροι καὶ διάρκεια φιλοξενίας

1. Ἡ φιλοξενία περιλαμβάνει διαμονὴν τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸν χώρον τοῦ Σταθμοῦ καὶ παροχὴν εἰς αὐτὸ ἀναψυκτικῶν καὶ φαγητοῦ, μεσημβρινοῦ καὶ βραδυνοῦ, ἐὰν ἡ φιλοξενία παρατείνεται καὶ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἢ παρέχεται μόνον τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας. Διατίθεται ἐπίσης χώρος δι' ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον.

2. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς φιλοξενίας τὰ παιδιά τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ παρακολούθησιν ἐιδικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Σταθμοῦ, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἔχουν ἐιδίκευσιν εἰς τὰ σχετικὰ ζητήματα καὶ οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ ἀπασχολοῦν τὰ παιδιά μὲ κατάλληλον τρόπον.

3. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φιλοξενίας ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸν Σταθμὸν καὶ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὰ παιδιά τρίτων προσώπων μὴ ἐχόντων σχέσιν μὲ τὸν Σταθμὸν.

4. Ἡ μεταφορὰ τῶν παιδιῶν πρὸς καὶ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν γίνεται μὲ δαπάνην τῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι καὶ πρέπει νὰ ἐφοδιάζουν τὰ παιδιά τους μὲ τὸν κατάλληλον ρουχισμόν.

5. Ἡ παροχὴ φιλοξενίας καὶ ἐν γένει ὑηρησιῶν εἰς τὰ παιδιά γίνεται δωρεὰν καὶ οἱ γονεῖς δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ δίδουν οἰονδήποτε χρηματικὸν ἢ ἄλλο ἀντάλλαγμα, οὔ-

τε δικαιούται τὸ προσωπικὸν τοῦ Σταθμοῦ νὰ ἀξιώνει τοιοῦτον ἀντάλλαγμα.

ἄρθρον 4

Διὰ τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τοῦ Σταθμοῦ καὶ ἐφόσον τηρηθῆ ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη διαδικασία, δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, ἐγκρινομένης ἀπὸ τὸ οἰκείον Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον νὰ ἰδρύωνται θέσεις ἐργασίας ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, ἀνάλογαι μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰδρύματος. Εἶναι ἐπίσης ἐπιτρεπτή, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, ἐγκρινομένης ἀπὸ τὸ οἰκείον Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἡ πρόσληψις ἀτόμων διὰ ἀνάθεσιν ἔργου κατ' ἀποκοπὴν, ἢ καὶ μὲ σύμβασιν ἐξηρητημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μὲ πλήρη ἀπασχόλησιν ἢ μὲ ἡμιπασχόλησιν.

ἄρθρον 5

Ἐποπτεία - Διοίκησις

1. Τὸ ἴδρυμα τελεῖ ὑπὸ τὴν κανονικὴν ἐποπτείαν, τὴν αἰγίδα καὶ πρόνοιαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ καὶ ὑπὸ τὴν διαχειριστικὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρμοδίου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς (5/μελοῦς) Διοικητικοῦ Συμβουλίου (ἐφεξῆς Δ.Σ.) ἀποτελουμένου: α) Ἐκ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ, ὡς προέδρου, καὶ β) Ἐκ τεσσάρων (4) μελῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀνεξαρτήτως φύλου μετὰ ἀντίστοιχων ἀναπληρωτῶν.

3. Διὰ πᾶν θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται ρητῶς εἰς τὸν παρόντα κανονισμὸν ἐπιλαμβάνεται καὶ ἀποφασίζει τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος, μὲ τὴν σύμφωνον ψήφον τοῦ Μητροπολίτου. Ἡ ἀπόφασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεώς της ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 6

Ὅρισμός μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ θτεία αὐτῶν

1. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος προτείνονται καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος καὶ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ. Ἡ θτεία αὐτῶν εἶναι τριετὴς δυναμένη νὰ ἀνανεωθῆ, τὸ δὲ ἀξίωμα τῶν εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος ἐκλέγεται μεταξὺ τῶν μελῶν ὁ Ἀντιπρόεδρος, ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίας.

2. Μέλη τοῦ Δ.Σ. τὰ ὁποῖα παραιτοῦνται ἢ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ καθήκοντά τους ἢ δὲν συμμετέχουν ἀδικαιοδογῆτως εἰς περισσοτέρας ἀπὸ τέσσερας συνεχεῖς συνεδριάσεις ἢ προβαίνουν εἰς ἐνεργείας ποὺ ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἰδρύματος, παύονται καὶ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη κατόπιν ἠτιολογημένης προτάσεως τοῦ Προέδρου.

3. Τὸ Δ.Σ. ἠογίζεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίσταται ὁπωσ-

δήποτε ὁ Πρόεδρος ἢ εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος αὐτοῦ, ὁ Ἀντιπρόεδρος, καὶ (2) ἀπὸ τὰ μέλη αὐτοῦ. Αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

4. Τὸ Δ.Σ. συνέρχεται τακτικῶς μίαν φορὰν τὸ μῆνα καὶ ἐκτάκτως ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου.

5. Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ.Σ. τηροῦνται πρακτικὰ εἰς τὰ ὁποῖα καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ. Τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ἀπὸ ἅπαντα τὰ παρόντα μέλη.

ἄρθρον 7

Ἄρμοδιότητες τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. ἔχει τὰς ἐξῆς ἀρμοδιότητας:

1. Ἐποπτεῖ ἐπὶ ὀργανώσεως, διοικήσεως, λειτουργίας, διαχειρίσεως καὶ διαθέσεως τῶν πόρων τοῦ Ἰδρύματος, καὶ συντονίζει τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. διὰ τὴν ὑλοποίησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἰδρύματος.

2. Λαμβάνει γνῶσιν ὄλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων καὶ ὑπογράφει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ οικονομικῆς φύσεως ἐγγράφα.

3. Συγκαλεῖ τὸ Δ.Σ. εἰς τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συνεδριάσεις καὶ διευθύνει τὰς συζητήσεις.

ἄρθρον 8

Ἄρμοδιότητες τοῦ Γραμματέως καὶ τοῦ Ταμίου.

A. Ἄρμοδιότητες τοῦ Γραμματέως:

1. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δ.Σ. τηρεῖ τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Σταθμοῦ.

2. Συντάσσει τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ. καὶ φυλάσσει τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν, ἐκδίδει δὲ ἀντίγραφα ἐξ αὐτῶν, φέροντα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Προέδρου.

3. Τηρεῖ τὸ Βιβλίον Μητρώου τῶν νηπίων τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ, φυλάσσει τὴν σφραγίδα καὶ τὸ ἀρχεῖον αὐτοῦ.

B. Ἄρμοδιότητες τοῦ Ταμίου:

1. Ὁ Ταμίας εἰσπράττει τὰ ἔσοδα τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἐκδίδει Γραμμάτιον εἰσπράξεως, ὑπογραφομένον ἀπὸ τὸν Πρόεδρο καὶ τὸν Ταμία.

2. Διὰ πᾶσαν εἰσφορὰν εἰς εἶδος ἐκδίδεται ἀπόδειξις παραληβῆς καὶ γίνεται καταχώρησις εἰς τὰ οἰκεία βιβλία τοῦ Ἰδρύματος.

3. Ἐνεργεῖ τὰς πληρωμὰς, ἀφοῦ ἐκδοθῆ τὸ χρηματικὸ ἔνταλμα πληρωμῆς, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Πρόεδρον καὶ τὸν Ταμίαν.

4. Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ, τὰ ὁποῖα φυλάσσει, ὡς καὶ τὰ παραστατικὰ στοιχεῖα τῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

5. Τηρεῖ τὸ Βιβλίον Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐκάστου οικονομικοῦ ἔτους.

Άρθρον 9 Τηρούμενα Βιβλία

Τὸ Δ.Σ. τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ αὐτοῦ βιβλία συμφώνως μὲ τὸ σύστημα τηρήσεως τῶν λογιστικῶν βιβλίων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, θεωρημένα διὰ πᾶσαν νόμιμον χρῆσιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, ἥτοι:

- α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
- β) Βιβλίον Πράξεων τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ.
- γ) Βιβλίον Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωροῦνται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν καὶ μὲ λογιστικὴν τάξιν ἅπαντα τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ Ἰδρύματος, καθὼς καὶ τὰ ἀριθμημένα κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸ τριπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ Ἐντάλματα Πληρωμῶν.
- δ) Γραμμάτια Ἀποδείξεων Εἰσπράξεων.
- ε) Ἐντάλματα Πληρωμῶν.
- στ) Βιβλίον Κτηματολογίου.
- ζ) Βιβλίον Ὑλικοῦ (οἰκοσκευῆς καὶ ἐξοπλισμοῦ).
- η) Βιβλίον Ἀποθήκης Τροφίμων.

Τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ Πληρωμῶν εἶναι ἐκτελεστέα, ἐφόσον φέρουν ἀπαραίτητως τὴν Θεώρησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κατὰ τὰ ἰσχύοντα, καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου.

Άρθρον 10 Πόροι

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι: α) Οἱ ἐκάστοτε ἐπιχορηγήσεις ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων, τοῦ Δημοσίου, ἢ ἄλλων φορέων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ Δικαίου στὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ ἐξωτερικόν, β) Προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ, εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα, φίλων καὶ γονέων τῶν τέκνων τοῦ Σταθμοῦ, γ) Πᾶν ἕτερον ἔσοδον προερχόμενον ἐκ νομίμου καὶ χρηστῆς ἠθικῶς πηγῆς καὶ δ) Δωρεαὶ φιλοφρονημάτων, Συλλόγων ἢ Ὄργανισμῶν.

Άρθρον 11 Διάθεσις τῶν πόρων

Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος διατίθενται: α) διὰ τὴν ἀγορὰν ἀναλωσίμων ειδῶν, β) διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἀπαιτουμένων οἰκοσκευῶν, γ) διὰ τὴν ἀντιμέτωπισιν τῶν δαπανῶν συντηρήσεως, ἐπισκευῆς καὶ λειτουργίας τοῦ κτιρίου, ε) διὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ προσληφθησομένου προσωπικοῦ καὶ στ) διὰ πᾶσαν ἑτέραν δαπάνην κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ.

Άρθρον 12 Προϋπολογισμὸς καὶ Ἀπολογισμὸς

Ὁ Προϋπολογισμὸς καὶ Ἀπολογισμὸς τοῦ Ἰδρύματος συντάσσονται ὑπὸ τοῦ Ταμίου καὶ ψηφίζονται ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ, ὑποβάλλονται δὲ ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον πρὸς ἔγκρισιν.

Τὸ οικονομικὸν ἔτος ἄρχεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

Άρθρον 13 Κατάργησις τοῦ Ἰδρύματος

Τὸ Ἰδρυμα καταργεῖται, ὅταν καθίσταται ἀδύνατος ἢ περαιτέρω λειτουργία του, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατόπιν Πράξεως - Προτάσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ὁποῖα θὰ ἐγκρίνη σχετικὴν ὁμόφωνον αἰτιολογημένην ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἄπασα ἡ περιουσία αὐτοῦ ὡς σύνολον κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων, δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ἀπαιτήσεων καὶ χρεῶν, περιέρχεται εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, ἢ ὁποῖα θὰ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀποπληρωμῆς τυχόν χρεῶν, ἅτινα θὰ προκύψουν ἐκ τοῦ διαλυθέντος Ἰδρύματος, ἐν περιπτώσει δὲ πλεονάσματος, διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ, φιλοφρονητικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου αὐτῆς. Ἡ κατάργησις τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἡ ἐναρξίς τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς περιουσίας του ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 14 Τροποποίησις Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τροποποιεῖται, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατόπιν Πράξεως - Προτάσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ὁποῖα θὰ ἐγκρίνη σχετικὴν αἰτιολογημένην ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Άρθρον 15 Ἑορτὴ τοῦ Ἰδρύματος

Τὸ Ἰδρυμα ἑορτάζει πανδήμως τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου.

Άρθρον 16 Ἐναρξίς ἰσχύος Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καθὼς καὶ κάθε τροποποίησις αὐτοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 17 Κάλυψις Δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη μόνον εἰς βᾶρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἀθῆναι 12.10.2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

**«Σύστασις καὶ Λειτουργία τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Κληρικῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου
(ΤΑΚ ΙΜΓΑΠ)»**

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29 παρ. 2, ἐδάφ. 2, Ν. 590/1977 (Α' 146).
2. Τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ιβ' τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, ἠθ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, κε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ια' Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας.
3. Τὶς ἀπὸ 8.2.2010 καὶ 18.9.2010 ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου.
4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 531/21.9.2010 ἀπόφασιν - πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου.
5. Τὴν ἀπὸ 8.10.2010 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
6. Τὴν ἀπὸ 13.10.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Συνιστᾷ στὴν Ἱερά Μητρόπολη Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου Ἐκκλησιαστικὴ Ὑπηρεσία ὑπὸ τὸν τίτλον: «Σύστασις καὶ Λειτουργία Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου», ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτοτελοῦς διαχείρισης καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα καὶ θὰ λειτουργήσῃ μὲ τὸν ἀκόλουθο Κανονισμό.

Κανονισμός

«Συστάσεως καὶ Λειτουργίας Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου (ΤΑΚ-ΙΜΓΑΠ)»

Ἄρθρον 1

Συνιστᾶται Ταμεῖο μὲ τὴν ἐπωνυμία Ταμεῖο Ἀλληλοβοηθείας Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου (συντετμημένα: ΤΑΚ - ΙΜΓΑΠ). Σκοπὸς τοῦ Ταμείου εἶναι ἡ μέσῳ ἄτοκου

δανεισμοῦ ἐξυπηρέτησις ἐκτάκτων οικονομικῶν ἀναγκῶν τῶν Κληρικῶν, καθὼς καὶ τῶν λαϊκῶν Ὑπαλλήλων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τους.

Ἄρθρον 2

Τὸ χρηματικὸ κεφάλαιο τοῦ Ταμείου θὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν μηνιαία παρακράτησις ποσοῦ δέκα (10) € ἀπὸ τὸν μισθὸ ἐκάστου τῶν οἰκειοθελῶς συμμετεχόντων Κληρικῶν καὶ ὑπαλλήλων.

Ἄρθρον 3

Ἡ διαχείρισις τοῦ κεφαλαίου θὰ πραγματοποιεῖται ἀπὸ πενταμελῆ Ἐπιτροπὴ Κληρικῶν μὲ τριετὴ θτεία. Ἄπαντες θὰ διορίζονται μὲ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολίτη. Ἡ σύναξις τῶν Κληρικῶν μπορεῖ νὰ προτείνει πρὸς τὸν Μητροπολίτη τὸν ὄρισμὸ ἕως τεσσάρων μελῶν αὐτῆς. Οἱ ἀποφάσεις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς θὰ λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία.

Ἄρθρον 4

1. Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀναλαμβάνει ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὰ πρεσβεία χειροτονίας Κληρικὸς καὶ Ταμίας ὁ νεώτερος, ἐκτὸς ἀν συμμετέχει στὴν ἐπιτροπὴ ἱεροδιάκονος, ὅποτε ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὰ καθήκοντα τοῦ Ταμία. Καθήκοντα Γραμματέα θὰ ἐκτελεῖ ἓνας ἀπὸ τὰ πέντε μέλη πού θὰ ὀρίζεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη. Τὴν ἐκπροσώπησις τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ἐνώπιον ὁποιασδήποτε Ἀρχῆς θὰ ἔχει ὁ Μητροπολίτης.

2. Ἡ ἐπιτροπὴ διαχειρίσεως θὰ διατηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία:

- α) Βιβλίον Μητρώου συνδρομητῶν.
- β) Βιβλίον Ταμείου.
- γ) Βιβλίον Πρωτοκόλλου καὶ
- δ) Βιβλίον Πρακτικῶν.

Ἄρθρον 5

1. Δικαίωμα στὴν λήψην δανείου θὰ ἔχουν οἱ Κληρικοὶ πού συνεισφέρουν μηνιαίως τὸ ὡς ἄνω ποσό. Προτεραιότητα θὰ δίδεται στὰ θέματα ὑγείας καὶ στοὺς Κληρι-

κούς που δὲν δανειοδοτήθηκαν στὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸ Ταμεῖο. Ἡ ἀνοπληρωμὴ τῶν δανείων θὰ διενεργεῖται σταδιακὰ μὲ μηνιαῖα παρακράτηση ποσοῦ ἀπὸ τὸν μισθὸ τῶν Κληρικῶν. Ὁ κάθε ἐνδιαφερόμενος θὰ κάνει αἴτηση στὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ αἴτηση θὰ πρωτοκολλῆται.

2. Θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα χορήγησης δωρεὰν ἐφάπαξ οικονομικῆς ἐνίσχυσης σὲ ὅλους ἑκτακτες περιπτώσεις, κατὰ τὴν κρίση τοῦ Μητροπολίτη. Εἰδικότερα στὶς παρακάτω περιπτώσεις ὀρίζεται νὰ χορηγοῦνται δωρεὰν ἐφάπαξ χρηματικὰ ποσὰ ὡς ἑξῆς:

- σὲ περίπτωση γέννησης τέκνου Κληρικοῦ: 1000 €
- σὲ περίπτωση γέννησης τέκνου 3ου, 4ου κ.ο.κ. Κληρικοῦ: 1000 €
- σὲ περίπτωση γάμου τέκνου Κληρικοῦ: 500 €
- σὲ περίπτωση χηρείας Κληρικοῦ ἢ Πρεσβυτέρας: 1000 €

ἄρθρον 6

Ἐὰν κάποιος Κληρικὸς ποὺ δὲν θέλησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ συμμετάσχει στὸ Ταμεῖο ἀλληλοβοηθείας θελήσει νὰ συμμετάσχει ἀργότερα μὲ σκοπὸ νὰ λῆβει δάνειο, τότε πρέπει νὰ καταβάλλει ὅλες τὶς συνδρομὲς ἀπὸ τότε ποὺ ἰδρύθηκε τὸ Ταμεῖο ἢ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ διορισμοῦ του (ἂν ἔχει χειροτονηθεῖ ἀργότερα) ἢ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μεταθέσεώς του στὴν Μητρόπολή μας (ἂν προέρχεται ἀπὸ ἄλληλη Μητρόπολη). Ἐπίσης ὁ Κληρικὸς δεσμεύεται ὅτι θὰ παραμείνει συνδρομητὴς τοῦ Ταμεῖου γιὰ πέντε ἔτη τουλάχιστον.

ἄρθρον 7

Κατ' ἔτος καὶ κατὰ τὴν σύναξη τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἱακουαρίου θὰ δημοσιεύεται ὁ Κατάλογος τῶν γενομένων οικονομικῶν παροχῶν (δανείων καὶ δωρεὰν οικονομικῶν ἐνισχύσεων).

ἄρθρον 8

Τὰ ἄρθρα τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δύνανται νὰ τροποποιηθοῦν μὲ εἰσήγηση τῆς Συνάξεως τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολλυκάστρου πρὸς τὸν Μητροπολίτη καὶ ἔγκριση τῆς Δ.Ι.Σ.

ἄρθρον 9

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 10

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολλυκάστρου.

Ἀθῆναι 13.10.2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς
τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς
Προφήτου Ἰωὴλ Καλαμάτας
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΙΩΗΛ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ
Ἀδιαίρετου Τριάδος.
Ἀμήν.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς «Γυναικείας Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Προφήτου Ἰωὴλ Καλαμάτας» προβαίνει εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 4 τοῦ Ν.590/1977 «Περὶ καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ρυθμιζοῦσα οὕτως τὰ τῆς ὀργανώσεως, διοικήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῆς.

Ὁ Ἐσωτερικὸς αὐτὸς Κανονισμὸς, συνταχθεὶς ἐπὶ τῆ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν μοναστικῶν κανονικῶν διατάξεων, τῆς διδασκαλίας τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τῶν ἁλλῶν Ἁγίων Πατέρων, κατόπιν ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, θὰ ἀποσταθεῖ μερίμνη Αὐτοῦ, πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν λόγῳ δελτίον ἄρχειται καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Ἄρθρον 1
Ἱδρυσις

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Προφήτου Ἰωὴλ ὑπαγόμενη εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας, ἰδρύθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1962 ὡς «Σωματεῖον» μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὸν Ἰουσαστῆριον ὁ Προφήτης Ἰωὴλ» προνοία καὶ φροντίδι τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου († 23.12.1966) τῆ συνεργασίᾳ τῆς, μακαριστῆς ὡσαύτως, Δοκίμου τότε Μοναχῆς Πελαγίας (κατὰ κόσμον Πηνελόπης Κοτσώνη 2 Μαρτίου 2007) καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν ἰκανοῦ ἀριθμοῦ πνευματικῶν τέκνων τοῦ Ἀρ-

χιμανδρίτου Ἰωὴλ εἰς τὴν Καλαμάτα. Τὸ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἰδρυθὲν «Ἱερὸν Ἰουσαστῆριον» κατεγράφη εἰς τὸ «Βιβλίον Καταχωρήσεως Σωματείων» τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμάτας ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 287 τὴν 22αν Μαΐου 1980, τὸ δὲ «Καταστατικόν» του ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 6/1980 ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Καλαμάτας,

Ἄμα τῆ ἀνόδῳ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Μεσσηνίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου Γ' (κατὰ κόσμον Γεωργίου Σαββάτου), ἐκ τῶν πρῶτων μελημάτων αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ τακτοποίησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς σχέσεως τοῦ Σωματείου «Ἱερὸν Ἰουσαστῆριον ὁ Προφήτης Ἰωὴλ» μετὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας. Οὕτω, κατόπιν συζητήσεων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου μετὰ τῶν ἐν τῷ Ἰουσαστηρίῳ ἐνασκουμένων Μοναζουσῶν, τῆς Ἡγουμένης Χριστονύμφης καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ καὶ τὴν μετὰ χαρᾶς συγκατάθεσιν αὐτῶν, ὁ Σεβασμιώτατος ἐνήργησεν διὰ τὴν Κανονικὴν καὶ νόμιμον μετατροπὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἰουσαστηρίου εἰς Ἱερὰν Μονὴν (Ν.Π.Δ.Δ.) ὑπαγομένην εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας.

Διαβιβασθέντων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πάντων τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγράφων διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Χρυσοστόμου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνέκρινε κατὰ τὴν Ἀ' Συνεδρίαν Αὐτῆς τὴν 25ην Αὐγούστου 2009 (152α Συνοδικὴ περίοδος) τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν «Γυναικεία Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ Προφήτου Ἰωὴλ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, μερίμνη δὲ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Διὰ Βίου Μάθησης καὶ Ἐργασίας, ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα ὑπ' ἀριθμ. 22/24 Μαρτίου 2010 (Φ.Ε.Κ., Ἄρ. φύλλου 54, Τεύχος Πρῶτο, 1 Ἀπριλίου 2010, σελ. 1177), μετὰ τὸ ὁποῖο ἰδρύθη ἡ «Γυναικεία Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ Προφήτου Ἰωὴλ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, στὴν περιοχὴ Γιαννιτσάνικα ἢ Φαραὶ τοῦ Δήμου Καλαμάτας τοῦ Νομοῦ Μεσσηνίας».

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἰδρυθεῖσα Γυναικεία Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ Προφήτου Ἰωήλ, λειτουργεῖ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς Ἱεροὺς Μοναχικοὺς θεσμοὺς καὶ κοινοβιακὰς παραδόσεις καὶ κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ὡς Ν.Π.Δ.Δ.

ἄρθρον 2 Σκοπὸς

Ἡ Ἀδελφότης σκοπὸν ἔχει τὴν ἀκατάπαυστην ἡταρεία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, μὲ τὴν καθημερινὴν τέλεση ὄλων τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θ. Εὐχαριστίας καὶ τὴν ἀδιάλειπτην προσφορὰ τῆς μονολογίστου εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν καὶ σωτηρίαν τῶν μελῶν καὶ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἐνότητός τους διὰ τῆς ἐγκαταβίωσης μὲ πνεῦμα χριστομιμῆτου ἀγάπης, ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς.

ἄρθρον 3 Πνευματικὸς Πατέρας

Ὅλῃς οἱ ἀδελφῆς πρέπει νὰ προσέρχονται συχνὰ ἐνώπιόν του πνευματικοῦ τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν λογισμῶν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν.

ἄρθρον 4 Ἱερὰ Ἀκολουθία

Α) Στὴν ὀρθρινὴν Σύναξιν τελοῦνται συναπτῶς τὸ Μεσονυκτικόν, ὁ Ὁρθρος, ἡ Πρῶτη, Τρίτη καὶ Ἑκτὴ Ὥρα. Τὴν μεσημβρία ἡ Παράκλησις καὶ τὸ Θεοτοκάριο. Τὸ ἑσπέρας ἡ Ἐνάτη Ὥρα, ὁ Ἑσπερινὸς καὶ τέλος τὸ Ἀπόδειπνο μὲ τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου.

Β) Οἱ ἀδελφῆς συμμετέχουν στὶς Ἀκολουθίες μὲ ἀπόλυτη σιωπὴ, προσοχὴ καὶ κατάνυξιν.

Γ) Οἱ Ἀκολουθίες τελοῦνται κατὰ τὴν τάξιν τοῦ μοναστικοῦ τυπικοῦ. Ἡ συμμετοχὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ. Δικαιολογοῦνται οἱ ἀπουσιάζουσες λόγῳ ἀσθενείας ἢ διατεταγμένης ἀποστολῆς, κατόπιν εὐλογίας τῆς ἡγουμένης. Κἀθε ἀδικαιολόγητη ἀπουσία ἐπιτιμᾶται ἀπὸ τὴν ἡγουμένην.

ἄρθρον 5 Πανηγύρεις, Ἀγρυπνίαι, Ἱεροπραξίαι

α. Ἡ Μονὴ πανηγυρίζει τὴ μνήμην τοῦ Προφήτου Ἰωήλ καὶ τῆς μεγαλομάρτυρος Ἀγίας Εἰρήνης.

β. Ἡ τέλεση ἀγρυπνιῶν ὀρίζεται μὲ ἀπόφασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

γ. Στὴ Μονὴ δὲν τελοῦνται Μυστήρια καὶ Ἱεροπραξίαι τελούμενα στοὺς ἐνοριακοὺς Ναοὺς. Ἐξαιροῦνται τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Εὐχελαίου καὶ οἱ Ἀκολουθίες τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ καὶ τῶν παρακλητικῶν Κανόνων, ἐφόσον δὲν παρακωλύεται ἡ ἡγιαστικὴ ζωὴ τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 6

Κανονικαὶ δικαιοδοσίαι οἰκείου Μητροπολίτου

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ διέπεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὸν παρόντα Ἐσωτερικὸν Κανονισμόν.

Ἐποπεύεται δὲ πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας. Διὰ τοῦτο ὁ Μητροπολίτης:

α) Μνημονεύεται εἰς πάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐκάστοτε Ἠγουμένης καὶ ἐγκαθιδρύει αὐτὴν δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

γ) Ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

δ) Παρέχει τὴν εὐλογίαν τοῦ διὰ τὴν κουρὰν τῶν προτεινομένων ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης ἀδελφῶν καὶ τελειοῦσάν.

ε) Ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καὶ ἐπικυρώνει τὸν ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων αὐτῆς καὶ ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στ) Διορίζει τὴν ἐκλογὴν καὶ προτάσει τῆς Ἀδελφότητος τὸν πνευματικὸν τῆς Μονῆς καὶ τὸν Ἐφημέριον. Εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐφημέριος δὲν καλύπτει τὰς ἡγιαστικὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, ὁ Μητροπολίτης φροντίζει διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος.

ζ) Χορηγεῖ ἔγγραφον ἄδεια εἰς τὴν Ἠγουμένην προκειμένου νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Μονῆς πέραν τῶν 15 ἡμερῶν καὶ προφορικὴ ἄδεια πέραν τῶν 5 ἡμερῶν.

η) Παρέχει ἔγγραφον ἄδειαν εἰς τὰς ἀδελφὰς προκειμένου νὰ ἐξέλθουν τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους διὰ χρονικὸν διάστημα μεγαλύτερον τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν.

θ) Φροντίζει διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱερότητος τῶν ἐπικειμένων χώρων τῆς Μονῆς ἀπὸ θορύβου, διασκεδάσεις καὶ τοιαύτας ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἀντιτίθενται εἰς τὸν ἡσυχαστικὸν χαρακτῆρα τῆς Μοναχικῆς πολιτείας.

ι) Τὴν προτάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον εἰς τὰς τυχὸν παρεκτροπόμενας ἀδελφὰς.

Ἐπαγωγὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπὸ ἐτέραν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, εἰς οἰασδήποτε περιπτώσεις καὶ καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀποκλείεται.

ἄρθρον 7

Διοικήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὄργανα αὐτῆς

Τὰ ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ Ἠγουμένη, τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, καὶ ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

β) Ἐὰν ἡ δύναμις τῆς ἀδελφότητος μειωθεῖ μέχρι τριῶν ἢ καὶ ὀλιγοτέρων ἀδελφῶν, ὅλαι αἱ διοικητικαὶ

άρμοδιότητες μεταβιβάζονται στις έναπομένουσες μοναχές της Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Εἰς περίπτωσιν πού δὲν ἀπομείνει καμία ἐγγεγραμμένη ἀδελφή, ἡ Μονὴ λογίζεται ὅτι τελεῖ «ἐν διακοπαῖς» καὶ ἡ διοίκισις τῆς μεταβιβάζεται, αὐτοδικαίως, εἰς τὴν οἰκεία Μητροπολιτικὴ ἀρχὴ μέχρι τῆς ἐκ νέου ἐπανδρώσεως τῆς, ἀποκλειομένης τῆς διαλύσεως τῆς, διατηροῦσα πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Αὐτήν, ἥτοι ὅλην τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς, τὰ Ἅγια Λείψανα, τὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐν γένει ὅλην τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν κληρονομίαν αὐτῆς.

Ἄρθρον 8 Ἡ Ἡγουμένη

Ἡ Ἡγουμένη εἶναι ἡ πνευματικὴ Μητέρα τῆς Ἀδελφότητος, ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τοῦ Κοινοβίου. Ἡ Ἡγουμένη ἐκφράζει τὸ ὀρθόδοξον ἥθος καὶ δόγμα καὶ τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὰ μοναχικὰ θέσμις καὶ Παραδόσεις, θυσιάζουσα δι' αὐτὰς ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴ τῆς. Ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθικόντων τῆς, ἐφαρμόζει τὴν προτροπὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου « Ἔλεγχον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον».

Ὁφείλει νὰ εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν Ἀδελφῶν, νὰ συγκεντρώνει τὰς θεμελιώδεις ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς πραότητος, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς Χριστομιμῆτου ταπεινώσεως, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ δυνηθῆ νὰ ἀναπαύσῃ τὰς καρδίας τῶν ὑποτακτικῶν τῆς ὡς καὶ νὰ βαστάξῃ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων. Τὸ ἔργον τῆς, εἶναι ἴλιαν ἐπίπονον καὶ εὐθυνοφόρον. «Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα, πάντων γὰρ ἐπιπυνώτερον τὸ ἄρχειν ψυχῶν...» (Ἀγ. Νείλιου Λ. Ἀσκητικοῦ).

Ἄρθρον 9 Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσία τῆς Ἡγουμένης

α) Ἐχουσα βαθυτάτην συναίσθησιν ὅτι εὐρίσκειται ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ «ἐν ἐπιμελείᾳ Ψυχῶν αἵματι Χριστοῦ ἐξηγορασμένων» ἐργάζεται ἀόκνως διὰ τὴν μὀρφωσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν ὅλης τῆς Ἀδελφότητος, προΐσταται τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

β) Προΐσταται τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς τραπέζης.

γ) Κατανέμει τὰ διακονήματα τῶν ἀδελφῶν ἀναλόγως τῆς κλίσεως καὶ ἰκανότητός των.

δ) Ὁρίζει τὴν ἀναγνώστρια καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς Τραπέζης.

ε) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων καὶ τὴν ρασοφορίαν ἢ κουρὰν εἰς Μεγαλοσχήμεους τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο, ὡσαύτως καὶ τὴν ἀποπομπὴν δοκίμου τινὸς οὔσης ἀκαταλήθηλου διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν.

στ) Ὁρίζει τὸν Κανόνα ἐκάστης ἀδελφῆς καὶ καθορίζει

τὰ πρὸς ἀνάγνωσιν ἱερὰ βιβλία καὶ τὰς λοιπὰς κατ' ἰδίαν ἀσχολίᾳς αὐτῆς, καθὼς καὶ τὴν ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῶν.

ζ) Ἐπισκέπτεται εἰς ὥραν ἣν ἠθέλη ἐκλέξει τὰ κελλία τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἐποπτεῖαν.

η) Ἡ Ἡγουμένη καλεῖται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν διὰ τῆς ὀσιακῆς προσωνυμίας «Γερόντισσα», αἱ δὲ ἀδελφαὶ μεταξὺ των «Ἀδελφῆ» μετὰ τοῦ ὀνόματός τῆς.

θ) Κατὰ τὰς Κυριακάς, Ἑορτὰς ἢ ἄλλῃς ἡμέρας καθ' ὅσας σχολιάζουν αἱ μοναχαί, καλεῖ τὰς ἀδελφὰς εἰς σύναξιν καὶ ποιεῖται θρησκευτικὴν διδασκαλίαν ἐκ τῶν βίων τῶν Ἀγίων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμένων κ.λπ. διὰ τὴν μὀρφωσιν καὶ τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν ἀδελφῶν.

ι) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον παντὸς ἐν γένει φυσικοῦ καὶ νομικοῦ Προσώπου, Ὁργανισμοῦ (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΙΚΑ...) Τραπεζῶν, Ταχ. Ταμιευτηρίου κ.λπ.

ια) Ὑπογράφει τὸ Πρακτικὸν καὶ πᾶν ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Μονῆς ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

ιβ) Καταρτίζει μετὰ τῆς Ταμίου τὰ σχέδια προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ καὶ ἐλέγχει τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῶν πληρωμῶν, καθὼς καὶ τὸ διακόνημα αὐτῆς.

ιγ) Καθορίζει τὰς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πανηγύρεις, ἐορτὰς, ἀγρυπνίας κατὰ τὸ Μοναστικὸν Τυπικόν, πρωτοστατοῦσα εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας.

ιδ) Εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας τῆς, ὀρίζει κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν διὰ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ὡς πρὸς τὴν διοίκισιν τῆς Μονῆς.

ιε) Ἐν κατακλιεῖδι, ὡς ἀπὸ θεοῦ λαβοῦσα τὴν διακονίαν ταύτην ἔχει τὴν ἀπόλυτον πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν ἐπὶ τῆς Ἀδελφότητος ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀναμφίλεκτον ἀπαιτεῖ τὴν ὑπακοὴν τῶν μοναζουσῶν, ὑποδεικνύουσα μετὰ πραότητος, ἀλλὰ καὶ ἐλέγχουσα μετὰ κύρους καὶ ἀκριβείας πρὸς διόρθωσιν καὶ πνευματικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν.

Ἄρθρον 10 Ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης

α) Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης ὡς Τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἀρχαιοτέρα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Εἰς περίπτωσιν σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς Τοποτηρητρίας τὴν θέσιν αὐτῆς καταλαμβάνει ἡ ἐπομένη.

β) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον σὲ 20 ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως, ὅποτε προαναγγέλλεται ἕξ ἡμέρας ἐνωρίτερον.

γ) Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῆς τοποτηρητρίας καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ νεωτέρας τῇ τάξει, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ καὶ χρέη γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἀπασαι αἱ μεγαλόσχημοι ἀδελφαὶ καὶ αἱ ρασοφόροι.

ε) Διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἠγουμένης ἐκλέγεται ἀδελφὴ ἔχουσα μόνιμον ἐγκαταβίωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, διακρινομένη διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῆς κατάστασιν, διὰ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὴν προσήλωσιν εἰς τοὺς μοναχικοὺς κανόνas, τὸ γνήσιον ὀρθόδοξον καὶ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τὰς πνευματικὰς καὶ ἀσκητικὰς ἐμπειρίας, τὰς διοικητικὰς ἰκανότητας τοῦ ποιμαίνειν καὶ ἰατροῦειν πάθη. Ὡs καὶ τῆς διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῆς Μοναστικῆς πειθαρχίας καὶ τάξεως ἐν τῷ κοινοβίῳ (ἴδε Π. Παναγιωτάκου, Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχὺν αὐτοῦ, τόμος 4ος. Τὸ Δίκαιον τῶν Μοναχῶν, τυπογρ. Μυρτίδη, 1957, σελ. 354, 357-358).

στ) Ἡ Ὁλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἠγουμένης εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν της. Μὴ ἐπιτευχθεῖσης ταύτης, ἡ ἐκλογή διεξάγεται μετὰ τριήμερον, παρουσῶν τοῦ ἡμίσεος, σὺν μίας τῶν ἀδελφῶν.

ζ) Ἡ ἐκλογή διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρασ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσθείσης θείας Λειτουργίας, προηγείται δὲ ἀγρυπνία καὶ τριήμερος νηστεία. Ἐν τῷ Ναῶ παραμένουν μόνον αἱ ἔχουσαι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀδελφαί, κλείονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία, βάσει τοῦ Μοναχολογίου.

η) Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἀθουρῶς, σεμνῶς καὶ ἱεροπρεπῶς. Ἐκάστη ψηφοφόρος μονάζουσα λαμβάνει ἐν ψηφοδέλτιον δακτυλογραφημένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Μονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Ἐκάστη ψηφοφόρος δύναται νὰ ἐπιλέξῃ διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ μίαν μόνον ὑποψηφίαν. Τὰ ψηφοδέλτια τοποθετοῦνται ἐντὸς ὁμοιομόρφων ἐσφραγισμένων φακέλων καὶ ρίπτονται ἐντὸς ψηφοδόχου. Αἱ ἀδελφαὶ ὑπογράφουν ἐν ταυτῷ καὶ εἰδικὸν πρωτόκολλον ψηφοφορίας.

θ) Ἐὰν μοναχὴ εἶναι ἀσθενὴς ἢ καθ' οἷονδῆποτε λόγον ἀνίκανος νὰ μετακινηθεῖ διὰ νὰ ψηφίσει, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς καταμετρήσεως τῶν ψηφοδελτίων μεταβαίνει εἰς τὸ κελλῖον της καὶ ἐκεῖ ἀσκεῖ τὸ ἐκλογικὸν της δικαίωμα ἢ ἡ ἴδια, ἢ διὰ τῆς Προέδρου τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

ι) Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ἀνοίγεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται τὰ ψηφοδέλτια ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

ια) Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὸ ἡμισυ σὺν ἓνα τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων. Ἐφ' ὅσον οὐδεμία τῶν ὑποψηφίων συνεκέντρωσε τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς.

Εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν συμμετέχουν αἱ δύο λαβοῦσαι τὰς περισσοτέρας ψήφους κατὰ τὴν πρώτῃν

ψηφοφορίαν, ἐκλέγεται δὲ ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ πλειονοψηφῆσει τῆς ἐτέρας ἔστω καὶ κατὰ μίαν ψήφον. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεία.

ιβ) Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα Ἠγουμένη, ἀσκεῖ τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἰσοβίως τηρουμένων τῶν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Διατάξεων.

ιγ) Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ὑπογράφεται τὸ πρακτικὸν ὑπὸ πασῶν τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν καὶ ἡ Ἠγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

ιδ) Ἐπὶ παντὸς ἀπροβλέπτου κατὰ τὴν ὀλιγὴν διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας ἀποφασίζει κατὰ πλειονοψηφίαν ἀμέσως καὶ τελεσιδικῶς ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ιε) Ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλεται εἰς τὸν Μητροπολίτην τὸ Πρακτικὸν πρὸς ἐπικύρωσιν. Ὁ Ἐπίσκοπος προβαίνει περαιτέρω δι' εἰδικῆς τελετῆς ἐν ἡμέρᾳ ὀριζόμενῃ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς νέας Ἠγουμένης καὶ πάντως ὄχι πέραν τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς.

ἄρθρον 11

Χρεια θέσεως Ἠγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἠγουμένης χρεῖται:

α) Ἐνεκα θανάτου

β) Ἐνεκα παραιτήσεως, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειονοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Μετὰ τὴν ἀμετάκλητον καταδίκην αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡs αἰρετικῆς ἢ διὰ τὴν διάπραξιν βαρῶν ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων.

δ) Ἐνεκα παύσεως, ἤτοι: Ἐὰν συμβεῖ ποτὲ ἡ Ἠγουμένη νὰ παραχαράτῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Μοναχικοῦ βίου ἢ ἐὰν ἀθετῇ τινὰs ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, δὲν θὰ ἐξανίστανται πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, ἀλλὰ αἱ πρεσβύτεραι τῆς τάξεως θὰ ἐπισημαίνουν ἠπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὸ σφάλμα καὶ θὰ ὑποβουθήσιν αὐτὴν εἰς διόρθωσιν οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ πολλὰκις. Ἐὰν τελικῶs ἐμμένει εἰς τὸ σφάλμα της, τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καὶ συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκειᾶς τῆς Ἠγουμένης εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων της ἔνεκα βαρείας ἀσθενείας προκαλοῦσας ἀνικανότητα ἢ ἐξ οἰουδῆποτε ἄλλου σοβαροῦ λόγου.

ἄρθρον 12

Συγκρότησις Ἠγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελὲs μετὰ τῆς Ἠγουμένης, ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμεῖ ἀπὸ 5 μέχρι 20 ἀδελφῶν καὶ πενταμελὲs πέραν τῶν 20 ἀδελφῶν.

β) Τα μέλη εκλέγονται ανά πενταετίαν και είναι επανεκλέξιμα.

γ) Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητας, τὰ ἔχοντα ἐνιαύσιον μοναχικὸν βίον μετὰ κανονικὴν κουράν. Δέον νὰ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἦθος, τὴν διοικητικὴν ικανότητα καὶ πνεῦμα συνεργασίας.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, Ἐπὶ ἰσοψηφίας ἢ δικαιολογημένης ἀπουσίας μέλους τινός, βαρύνει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

ε) Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τὰ δύο μέλη αὐτοῦ ἐπὶ τριῶν καὶ τὰ τρία ἐπὶ πέντε.

στ) Συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ αἰτήσῃ τὴν σύγκλησίν του δύο ἐκ τῶν τριῶν μελῶν αὐτοῦ.

ζ) Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὄν τρόπον καὶ τῆς Ἡγουμένης. Σὲ διάστημα πέντε ἡμερῶν ἀνακοινούνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη καὶ παρέχεται γραπτὴ ἐπικύρωση.

η) Ἡ ἀντικατάστασις μέλους λόγῳ θανάτου ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλῳ λόγον γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητας.

θ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διαχειρίζεται τὴν περιουσία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἰασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ τηροῦν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ τοὺς κανόνas τῆς Ἐκκλησίας.

ι) Ὑπογράφει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν καὶ ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην.

ια) Ἐκλέγει ἐν μέλος αὐτοῦ ὡς Ταμίαν καὶ ἕτερον ὡς Γραμματέα.

ιβ) Ἀποφαίνεται περὶ μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

ἄρθρον 13

Ἐκλογή Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θτείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μετὰ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θτεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης.

β) Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἐβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θτείας του.

γ) Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἐκ τῆς Ἡγουμένης καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ τῆς νεωτέρας τῆ τάξει, ἧτις καὶ ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαναι αἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μοναχολόγιον ἀδελφαί.

ε) Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς συνταχθέντος ψηφοδελτίου ἀναγράφοντος τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, σημειοῦνται δύο σταυροὶ προτιμήσεως ἐπὶ τριμελοῦς Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τέσσερις σταυροὶ ἐπὶ πενταμελοῦς.

Ἐὰν τεθοῦν περισσότεροι σταυροὶ τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

στ) Ἐπὶ πάσης ἰσοψηφίας προκρίνεται ἡ ἀρχαιοτέρα τῆ τάξει ἀδελφή.

ζ) Αἱ δύο πρῶται ἐπιλαχοῦσαι ὀρίζονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν διάρκεια θτείας.

η) Καθήκοντα ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θτείας τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 14

Κένωσις θέσεως Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Ἐνεκα θανάτου, παραιτήσεως ἢ παύσεως.

β) Παῦσις λόγῳ ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Συνάξεις.

Ἡ παῦσις ἢ ἡ ἀποδοχὴ τῆς παραιτήσεως κρίνονται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητας τῆ εἰσηγήσει κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 15

Τηρούμενα Βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται μερίμνη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὰ κάτωθι βιβλία:

α) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου

β) Πρωτόκολλον

γ) Μοναχολόγιον

δ) Δοκιμολόγιον

ε) Κτηματολόγιον

στ) Βιβλίον Ταμείου

ζ) Κατάλογος Ἀγίων Λειψάνων καὶ Ἱερῶν Κειμηλίων

η) Κατάλογος βιβλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

θ) Βιβλίον Δωρητῶν καὶ Εὐεργετῶν.

ἄρθρον 16

Σύναξις τῆς Ἀδελφότητας

Ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητας συγκαλεῖται τῆ προτάσει τῆς Ἡγουμένης καὶ ἀπαρτίζεται ἐξ ἁπασῶν τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἀδελφῶν, ἧτοι ρασσοφόρων καὶ Μεγαλοσχημῶν ἀδελφῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν δοκίμων ἄνευ ψήφου κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης. Θεωρεῖται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν ἐχόντων ψήφον μελῶν τῆς Ἀδελφότητας. Συγκαλεῖται δέ:

α) Πρὸς συζήτησιν θέματος προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

β) Πρὸς ἐκλογήν τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυσμβουλίου.

γ) Πρὸς ἐκλογήν τῆς Ἑγουμένης.

δ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὰ ἀνατιθέμενα διακονήματα.

ε) Διὰ τὴν τροποποιήσιν τῶν μὴ βασικῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

στ) Ὅταν κρίνεται σκόπιμον διὰ τὴν ἀναγκαίαν συμβουλευτικῶς ἢ γνώμῃ τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ οἰουδήποτε ζητήματος.

ζ) Ὅσακις ἀνακύπτει θέμα ἀπαλλοτριώσεως ἢ κτήσεως δι' ἀγορᾶς περιουσιακοῦ στοιχείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Αἱ συνεδριάσεις διεξάγονται ἐν ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς γνώμης ἐν εὐλαβείᾳ δὲ καὶ σεβασμῷ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑγουμένης καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν. Οὐδεμία δικαιούται νὰ ὀμιλήσῃ, ἐὰν δὲν ζητήσῃ καὶ τῆς δοθῇ ὁ λόγος παρὰ τῆς Ἑγουμένης. Ἀδελφὴ παρεκτρεπόμενη καὶ δημιουργοῦσα σκάνδαλο ἀποβάλλεται ἀπὸ τὴν αἴθουσα συνεδριάσεων

Ζ) Τῶν Γενικῶν Συνάξεων τηροῦνται πρακτικά.

Ἄρθρον 17 Δόκιμοι Ἀδελφαί

Ἡ συγκαταρίθμησις τῶν προσερχομένων μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας. Ἐὰν ἡ ὑποψηφία ὡς δόκιμος δὲν εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν Ἀδελφότητα δὲν γίνεται εὐκόλως καὶ ἀμέσως δεκτὴ. Εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν Μονὴν καὶ νὰ παραμένει εἰς αὐτήν, νὰ εὐρίσκειται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τῆς Γεροντίσσης ἐνημερώνουσα αὐτὴν σχετικῶς περὶ τῆς ζωῆς της. Ὡς κατώτατον ὄριον εἰσόδου ὀρίζεται τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας, μὴ ὑπερβαῖνον κατὰ κανόνα τὸ 40όν ἔτος, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχει ἰδιάζουσα περίπτωσις, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀποφαίνεται τὸ Ἑγουμενοσυσμβούλιον.

Ἐὰν ἡ προσερχομένη ἔχει ἡλικίαν μικροτέραν τῆς νομίμου, ἀπαιτεῖται ἔγγραφος συγκατάθεσις τῶν γονέων.

Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις κληρῶν ἢ ἐγγάμων ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ μονάσουν ἀποφαίνεται ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος κατόπιν ἐμπεριστατωμένης ἐξετάσεως καὶ εἰσηγήσεως Ἑγουμένης, συμφώνως πρὸς τὰ διατασσόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39/1972 Καταστατικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἡ πρόσληψις καὶ ἀποβολὴ τῶν δοκίμων τῆ εἰσηγήσει τῆς Ἑγουμένης, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα καὶ κρίσιν τοῦ Ἑγουμενοσυσμβουλίου.

Ὁ χρόνος δοκιμασίας διαρκεῖ τρία ἔτη δυνάμενος νὰ συντμηθῇ ἢ νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ὀριμότητος τῆς δοκίμου ἢ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἡ ὑποψηφία δόκιμος ὀφείλει νὰ διαθέτει

διανοητικὴν, ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὑγιάν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς Μοναχικῆς προσωπικότητός της καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τυχόν προβλημάτων εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφότητος. Ὑφισταμένως δὲ σωματικῆς ἀναπηρίας εἰς τινα, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀποδοχὴ καθίσταται προβληματικὴ ἀλλὰ ἀναγκαία, ἀπαιτεῖται λήψις ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ γνώμης τοῦ Πνευματικοῦ της Μονῆς.

Ἡ ὑποψηφία λαμβάνει γνώσιν τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἀποδέχεται τοῦτον καὶ μένει σταθερὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της εἰσέρχεται εἰς τὴν Μονὴν διὰ τὴν δοκιμασίαν ἐπὶ τριετίαν, ὡς ὀρίζουν οἱ ἱεροὶ κανόνες, εἰς πᾶν εἶδος διακονήματος, εἰς τὰς νηστείας καὶ τὰς στερήσεις καὶ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας ἡ δόκιμος ὀφείλει ἀπαραιτήτως νὰ ἐγκαταβιοῖ συνεχῶς ἐν τῇ Μονῇ.

Ἡ ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ Δοκιμολόγιον παραδίδει ἅπασαν τὴν κινήσιν περιουσίαν της εἰς τὴν Ἑγουμένην διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ὑπαρχόντων της ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος. Ἐὰν πρὸ τῆς ρασοφορίας της ἀπέληθῃ ἢ ἀποβιηθῇ τῆς Μονῆς δὲν ἔχει οὐδεμίαν οἰκονομικὴν ἀξίωσιν, πέραν ὅσων ἐκείνη κατέθεσε εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑγουμένης κατὰ τὴν προσέλευσίν της. Διὰ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν, ἐὰν διαθέτῃ τοιαύτην μέχρι τῆς κούρας της, διαχειρίζεται αὐτὴν ἐν συνεργασίᾳ καὶ ὑποταγῇ μετὰ τῆς Ἑγουμένης.

Δόκιμος μοναχὴ, ἐὰν ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἱ. Μονὴν γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ, ἐφ' ὅσον τὸ ἀποφασίσει ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἀπόηλθῃ ὁμως τὴν σειρὰν τῶν πρεσβείων, εἶναι δὲ ὡς νὰ ἄρχεται ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπανόδου τὴν δοκιμήν.

Αἱ δόκιμοι μοναχαὶ ὡς μὴ μέλη τῆς Ἀδελφότητος δὲν παρίστανται εἰς τὰς συνάξεις αὐτῆς ἢ καὶ ἂν ἀδείξῃ τῆς Ἑγουμένης παρασῶσι, δὲν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου παρὰ μόνον δικαίωμα ἀκροάσεως. Ἡ δόκιμος ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ ἐπιμελεῖται μετ' ἰδιαίτερου ζήλου καὶ ἀγρύπνου προσοχῆς τὴν ψυχικὴν καλλιέργειαν, τὴν ὑπακοήν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπεινώσιν ἐκτελοῦσα ἄνευ διαμαρτυρίας καὶ γογγυσμοῦ ὡς βοηθὸς τῶν διακονητριῶν ἀδελφῶν. Ἡ δόκιμος κατὰ τὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας φέρει τὴν ἐνδυμασίαν τῆς δοκίμου μοναχῆς.

Ἡ ὑποψηφία ἐὰν ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιός, κατήγορος καὶ μὴ δυνάμενη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ οὕσα ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως, ἀποβάλλεται ἐκ τῆς Μονῆς. Ἡ δόκιμος ὀφείλει νὰ ἐξαγορεύει τακτικῶς καὶ εἰλικρινῶς τοὺς λογισμοὺς της εἰς τὴν Ἑγουμένην.

Ἡ ἀπροθυμία εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὰς Ἱερὰς ἀκολουθίας κατ' ἐξακολούθησιν δύνανται νὰ ἀποβάλλουν τὴν δόκιμον ἐκ τῆς Μονῆς. Μοναχὴ προερχομένη ἐξ ἐτέρας Μονῆς δὲν γίνεται δεκτὴ ἐκτὸς σπανιωτάτης ἐξαιρέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἀποφαίνεται τὸ Ἑγουμενοσυσμβούλιον.

Μετά την κανονικὴν δοκιμασίαν ἡ δόκιμος μοναχὴ προτάσει τῆς Ἡγουμένης ἐγκρίσει δὲ τοῦ οικείου Ἐπισκόπου, προχειρίζεται εἰς ρασοφόρον. Ἐὰν ἡ δόκιμος μοναχὴ ἀσθενοῦσα θανασίμως ζητήσει, ὡς τελευταίαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν, νὰ καρεῖ μοναχὴ, εἶναι δυνατὸν ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οικείου Μητροπολίτου, νὰ λάβει τὸ σχῆμα ἐὰν διακρίνεται διὰ τὴν πνευματικὴν τῆς πρόοδον, εἰ δ' ἄλλως γίνεται ρασοφόρος.

Ἄρθρον 18

Ρασοφόροι - Μεγαλόσχημοι

Ὅριστικὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος καθίστανται αἱ δόκιμοι μοναχαὶ διὰ τῆς κουρᾶς αὐτῶν. Μόλις ἐκπνεύσει ὁ χρόνος τῆς κανονικῆς δοκιμασίας καὶ προετοιμασίας τῆς ἡ δόκιμος, προτάσει τῆς Ἡγουμένης καὶ συγκαταθέσει τοῦ Πνευματικοῦ, ἐγκρίσει δὲ καὶ εὐλογία τοῦ οικείου Μητροπολίτου, ρασοφορεῖται ἢ κείρεται εἰς Μεγαλόσχημον. Ἡ προαγωγή τῶν δοκίμων εἰς ρασοφόρους καὶ τῶν ρασοφόρων εἰς Μεγαλόσχημους δὲν γίνεται κατὰ σειρὰν προσελεύσεως ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς. Ρασοφόροι καὶ Μεγαλόσχημοι μοναχαὶ ἐξ ἄλλης Μονῆς δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν Ἀδελφότητα, παρεκτὸς τῆς ὑπάρξεως ἀποχωρήσαντος λόγου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος. Αὗται αἱ μοναχαὶ ὀφείλουσι νὰ εἶναι κάτοχοι κανονικοῦ Ἀπολυτηρίου ἐκ τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ ἐκεῖσε κυριάρχου Μητροπολίτου.

Μοναχὴ ἀπελήθοῦσα οικειοθελῶς ἐκ τῆς Μονῆς ζητήσει τὴν ἐπανένταξιν τῆς εἰς αὐτὴν γίνεται δεκτὴ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος. Τὰ στοιχεῖα τῶν ρασοφόρων καὶ Μεγαλόσχημων καταγράφονται εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Δεδομένου ὅτι ἡ περιουσία τῶν κεκαρμένων μοναχῶν περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Μονήν, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει ὅπως, τουλάχιστον 3 μῆνας πρὸ τῆς κουρᾶς ἀδελφῆς τινὸς εἰς Μεγαλόσχημον γνωστοποιεῖ αὐτῇ δι' ἐγγράφου, καταχωριζομένου ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ ὅτι μετὰ τὴν κουρὰν τῆς πᾶσα τυχὸν περιουσία αὐτῆς θὰ ἀνήκει εἰς τὴν Μονήν. Ὡσαύτως καὶ πᾶν κτηθισόμενον, μετὰ τὴν κουρὰν τῆς ἀδελφῆς περιουσιακὸν στοιχεῖον ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας περιέρχεται εἰς τὴν Μονήν, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει.

Ἡ κεκαρμένη Ἀδελφὴ, συμφώνως πρὸς τὸν 21ον κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τὸν 4ο κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀφείλει νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Μονήν ἕως τὸ τέλος τοῦ βίου αὐτῆς, διότι διὰ τῆς κουρᾶς δημιουργεῖται δεσμὸς αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος. Κατ' ἐξαιρέσειν δύναται νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Μονῆς ἐὰν ἡ Ἡγουμένη εἶναι αἰρετικὴ.

Ἐὰν παρὰ ταῦτα ἡ ἀδελφὴ θελήσῃ νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀδελφότητος δύναται νὰ αἰτήσῃται κανονικὸν Ἀπολυτήριον ἐκ τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖον χορηγεῖται αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ἐὰν ὑφίστανται ἀποχωρῶντες λόγοι καὶ ἀφοῦ ἐξασφαλισθῇ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ νέα Μονή, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀδελφὴ ἐπιθυμεῖ ἐφεξῆς νὰ μονάσῃ.

Αὕτη κατὰ τὴν ὀριστικὴν ἀποχώρησιν ἐκ τῆς Μονῆς δύναται νὰ λάβῃ τὰ αὐστηρῶς προσωπικῆς αὐτῆς χρήσεως εἶδη καὶ μόνον τῆ εὐλογίᾳ τῆς Ἡγουμένης.

Ἄρθρον 19

Ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Ἀδελφότης ἀπαρτιζομένη ἐξ ὄλων τῶν Μοναχῶν Μεγαλοσχήμων, Ρασοφόρων καὶ Δοκίμων ἀποτελεῖ πνευματικὴν οικογένειαν, με κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπέρτατον δὲ νόμον πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμμορφοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς, τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τὰς αὐθεντικὰς καὶ ἱερὰς μοναχικὰς παραδόσεις. Ἐκάστη ἀδελφὴ δέον νὰ θεωρεῖ τόσον τὴν Μονὴν ὅσον καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος, ὡς στοιχεῖα συνδεδεμένα μετ' αὐτῆς διὰ δεσμῶν ἰσοβίων, ἀθραύστων καὶ ἀδιαρρήκτων.

Ἡ κοινοβίασις τῶν Ἀδελφῶν, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν ἐκάστου μέλους αὐτῆς διὰ τῆς βιώσεως τῆς αὐστηρᾶς μοναχικῆς ζωῆς ὡς τὴν ἐθέπισαν οἱ θεοὶ καὶ ἅγιοι ἡμῶν πατέρες καὶ ἐπιδίδκει λειτουργοῦσα μετὰ τοιαύτην ἀκρίβειαν τὴν εἰς ἐν συναρμογὴν τῆς ὥστε νὰ θεωρεῖται μία ψυχὴ εἰς πολλὰ σώματα καὶ τὰ πολλὰ σώματα νὰ φαίνονται ὄργανα μίας γνώμης.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὡς ἄνω, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τυγχάνει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μακαρίας ὑπακοῆς, ὑπακοῆς ἐσωτερικῆς, βαθείας καὶ ἀναντιρρήτου, μετὰ πηγαιῶν σεβασμοῦ, ὅλης ἀνεξαιρέτως τῆς Ἀδελφότητος εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἡγουμένης.

β) Ἡ ἐντολὴ τῆς Ἡγουμένης νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς δοθεῖσα παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουσι νὰ μὴ ἀντιτίθενται πρὸς τὴν γνώμην τῆς, ὅταν ὀρίζει τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα συμβάλλουσι εἰς τὴν κοσμιότητα καὶ ἀκρίβειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουσι νὰ ἀπονέμουν τὸν προσήκοντα πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἡγουμένης σεβασμὸν καὶ διὰ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς αὐτῶν νὰ ἀποβαίνουν «χαρὰ καὶ στέφανός τῆς».

Εἰς τὸ Κοινόβιον πάντα τὰ θελήματα τῶν Μοναχῶν ἐλευθέρως καὶ αὐτοβούλως προσαρμόζονται πρὸς τὴν εὐλογίαν τῆς Ἡγουμένης.

γ) Ἡ λεπτομερὴς ἐξαγόρευσις πρὸς τὴν Ἡγουμένην πάντων τῶν κρυφίων τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ἐκάστης ἀδελφῆς εἶναι ἀρραγὲς θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως. Γνωρίζουσα ἡ Μοναχὴ ὅτι «κακία σιωπηθεῖσα νό-

σος ὑποῦλος ἔστιν ἐν τῇ ψυχῇ» σπεύδει καὶ διὰ «τῆς τοῦ πάθους φανερώσεως εὐγνωστον ὑπάρξει τὸν τρόπον τῆς θεραπείας»

δ) Αἱ ἀδελφαὶ δὲν περιεργάζονται οὐδὲ σχολιάζονται μετὰ περιεργείας τὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ἠγουμένης.

ε) Αἱ ἀδελφαὶ πρέπει νὰ ἔχουν τελείαν ἀποταγὴν καὶ νὰ ἐκρίζουν ἐκ τῆς καρδίας των πᾶν ἴχνος προσκολληθείσεως εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐκ τοῦ κόσμου. Χρῶνται δὲ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Μονῇ ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα ἐν συνέσει, ἀκριβείᾳ καὶ οἰκονομίᾳ ὡς λόγον ἀποδώσουσαι καὶ διὰ τὴν παραμικρὴν ζημίαν καὶ ἀταξίαν.

στ) Αἱ ἀδελφαὶ εἰς τὰς μετὰ συγγενῶν των σχέσεις, δεόν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὸ «Πόθος Θεοῦ ἀπέσβεσε πόθον γονέων».

ζ) Οὐδὲν ὑπάρχει ἴδιον ἐν τῇ Μονῇ καθότι εἶναι ἅπαντα κοινά.

η) Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ τηροῦν μετὰ ἀκριβείας τὴν ἱεραρχίαν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης. Αἱ νεώτεροι ἀπονέμουσι τὸν προσήκοντα σεβασμὸν καὶ ὑπακούουσι εἰς τὰς πρεσβυτέρας, αἱ δὲ πρεσβύτεροι θεραπεύουσι διὰ συμβουλευτικῶν παρακλητικῶν λόγων τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καὶ συμπαρίστανται διαπύρῳ διαθέσει εἰς τὴν πρόοδον καὶ πνευματικὴν προκοπὴν τῶν νεωτέρων.

θ) Ἐν τῇ ἀναστροφῇ τῶν ἀδελφῶν «ὀργῆς ἢ μνησικακίας ἢ φθόνου ἢ φιλονικίας σημεῖον ἐν αὐταῖς ἔστω μηδὲν ἢ σχῆμα ἢ κίνημα, μὴ ρῆμα μὴ βλήματος ἔνστασις ἢ προσώπου διάθεσις ἢ εἰ τι ἄλλο ὑποκινεῖν πέφυκε πρὸς ὀργὴν τὸν συζῶντα». Ὁμιλίαι κοσμικαὶ ἢ γέλιωτες καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, ἡ κρίσις καὶ ἡ κατάκρισις, ἡ αὐθάδεια καὶ ἡ παρησία καὶ ὅ,τι τὸ διαταράσσον τὴν Κοινοβιακὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν «πάντα ταῦτα ἀπόβλητα ἔστω».

ι) Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῇ Ἀδελφότητι νὰ ἐπιτιμᾷ τὴν ἐτέραν ἀδελφὴν μὲ ἔντονον καὶ ἐπιτακτικὸν ὕφος οὔτε «μείζονι καὶ καταπληκτικωτέρα τῇ φωνῇ» διότι αὐτὸ εἶναι ὑβριστικόν. Ἐν Πνεύματι ἀγάπης καὶ διαθέσει εὐσπλαχνῶ, ὡς γίνεται πᾶσα διόρθωσις ἵνα συναρμολογεῖται ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἢ Ἀδελφότης εἰς Σῶμα Χριστοῦ.

ια) Γενικῶς αἱ ἀδελφαὶ πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὴν συχνὴν χρῆσιν τῶν ἐκφράσεων «συγχώρησον, εὐλόγησον, εὐλογεῖτε, νὰ εἶναι εὐλογημένον».

Οἱ ἀσκητικοὶ Πατέρες γράφουν ὅτι τὸ εὐλόγησον, εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν Μοναχῶν. Ἐπίσης νὰ ζητοῦν εὐλογίαν καὶ διὰ τὰ πλεον μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα. Μέγα τὸ ἐκ τούτου κέρδος, διότι αὐτὸ δεικνύει ταπεινώσιν, ἡ δὲ ταπεινώσις ἐφελεῖ πλούσιον τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου.

ιβ) Ἡ ἐνδυμασία τῶν ἀδελφῶν καθὼς καὶ ἡ υπόδησις αὐτῶν, εἶναι ὁμοίομορφος καὶ ἀπλή, ἀποκλειομένης τῆς χρήσεως πολυτελεῶν ειδῶν. Ἡ μοναχὴ πρέπει νὰ εἶναι

ἀπέριτος καὶ ταπεινὴ εἰς τὴν ὀλὴν ἐμφάνισιν, διότι «εὐκόσμησις σώματος, ψυχῆς ἔστι καταστροφή».

ιγ) Τὰ κελήγια τῶν μοναχῶν, δεόν νὰ εἶναι ἀπέριτα, διότι τὴν εἰκόνα Ἱεροῦ Ναοῦ πάντοτε καθαρὰ καὶ τακτικὰ διότι ἀποτελοῦν τὸν ἰδιαιτερόν χώρον προσευχῆς, ἀσκήσεως, περισυλλογῆς καὶ πνευματικῆς μελέτης.

ιδ) Ὁ χώρος ὅπου εὐρίσκονται τὰ κελήγια τῶν Μοναχῶν, θεωρεῖται ἱερός καὶ ὡς ἐκ τούτου παραμένει ἄβατος, ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς προσεγγίσεως κοσμηκῶν.

ιε) Εἰς τὰς ἀδελφὰς ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέρχονται ἢ μία εἰς τὸ κελήγιον τῆς ἄλλης, καθὼς καὶ εἰς τὸ τῆς Ἠγουμένης κελήγιον, παρεκτὸς ἀσθενείας πρὸς περιποίησην τῆς ἀδελφῆς καὶ κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἠγουμένης.

ισ) Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἀδελφὰς νὰ δέχονται ἀπὸ κανένα προσωπικὰ δῶρα ἄνευ εὐλογίας τῆς Ἠγουμένης. Ὅλα τὰ προσφερόμενα παραδίδονται στοὺς ὑπευθύνους γιὰ κοινὴ χρῆσιν.

ιζ) Αἱ μοναχαὶ δὲν παρευρίσκονται εἰς χαρούμενα γεγονότα τῶν οἰκείων των, δὲν ἀποκαλύπτουν τίποτε εἰς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀδελφότητα, οὔτε μεταδίδουν εἰς τὴν Ἀδελφότητα οὔτε μεταδίδουν εἰς τὰς ἀδελφὰς ιδέας ἢ γεγονότα τοῦ ἔξω κόσμου παρὰ μόνον κατόπιν εὐλογίας.

ισν) Τηλεφωνικαὶ καὶ ραδιοφωνικαὶ συσκευαὶ ἀπαγορεύονται ἐντὸς τῶν κεληθίων, ἡ δὲ ἀλληλογραφία καὶ τὰ τηλεφωνήματα τῶν μοναχῶν πραγματοποιοῦνται μὲ γνώσιν τοῦ περιεχομένου εἰς τὴν Ἠγουμένην.

ισθ) Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν δεόν ὅπως ἐπικρατεῖ σιωπὴ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακονημάτων καὶ κατὰ τὸν ἐλεύθερον χρόνον των, πρὸς καλλιέργειαν τῆς νοερᾶς προσευχῆς.

ισς) Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον ἢ ἀναπόσπαστον. Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν διακονήματος σημαίνει ἀνυπακοήν. Ἡ ἐπιμονὴ δὲ εἰς τὴν ἄρνησιν συνεπάγεται ἐπιτίμιον.

ιστ) Ἐκαστὸν διακόνημα καθίσταται ὄντως «σαγήνη τῶν ἀρετῶν» καὶ «βασιλείας οὐρανῶν πρόξενος» ἐφ' ὅσον ἐπιτελεῖται ἐν ταπεινῷ φρονήματι, ἐπάρσεως χωρὶς ὀργῆς τε καὶ γογγυσμοῦ».

ισζ) Εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Ἱ. Μονῆς ἀναγκαίως ἐξόδους ἀποστέλλονται ἀδελφαὶ ἐκ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ὠρίμων ὥστε ἡ διακονία νὰ μὴ γίνεται ἀφορμὴ πνευματικῶν δυσκολιῶν. Εἰ δυνατόν δὲ νὰ ἐξέρχονται ἀνὰ δύο. Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ των ὀφείλουσι νὰ ἀναφέρωσι εἰς τὴν Ἠγουμένην «τίνας αἱ πράξεις, ποταπαὶ αἱ συντυχίαι, οἱ λόγοι τίνες, ποῖα τὰ τῆς ψυχῆς διανοήματα» διὰ τὴν πνευματικὴν ἀσφάλειαν.

ιση) Διὰ πᾶν πρόβλημα ὑγείας αἱ ἀδελφαὶ ἀπευθύνονται εἰς τὴν ἀδελφὴν Νοσοκόμον, ἥτις ἀναφερόμενη εἰς τὴν Ἠγουμένην, ἐνεργεῖ τὰ δεόντα.

κδ) Ἐκάστη μοναχὴ ὀφείλει πρωτίστως –ἐκτὸς ἀσθενείας– ὅπως συμμετέχει εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καὶ φροντίζει κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγινωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυναθῇ διὰ τῆς πολυχρονίου ἐντρυφήσεως αὐτῆς εἰς αὐτά, ὅπως ἀποκτήσῃ νοῦν Χριστοῦ, καὶ βιοτὴ Ἁγίων. Ὁ Ναὸς εἶναι διὰ τὴν μοναχὴν «πύλη τοῦ Οὐρανοῦ», διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν ὡς «ἡγορασμένη ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῶ Θεῶ καὶ τῶ Ἀρνίῳ».

κε) Εἰς πάσας τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ φέρουν ράσον καὶ κάλλιμα (αἱ μεγαλόσχημοι καὶ ρασοφόροι ἀδελφαί) ἐκτὸς τῶν ἱατρειτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν καθιερωμένων ὑπὸ τῆς Μοναχικῆς Παραδόσεως, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ μεγαλόσχημοι φέρουν τὸ Μέγα Σχήμα.

κστ) Ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει, ὅπως ἐκτελεῖ καθημερινῶς τὸν ἀτομικὸν αὐτῆς κανόνα, κατὰ τὴν διατεταγμένην ὥραν «ἐν νυκτὶ βαθεῖα, βαθυτάτης ἡσυχίας οὔσης, μηδενὸς ἐνοχλοῦντος, μηδενὸς ἐκρούοντος τῆς δεήσεως», «τὸν νοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ συνάγουσα».

κζ) Ρασοφόρος ἢ Μεγαλόσχημος Μοναχὴ ἐξ ἑτέρας Μονῆς δὲν γίνεται δεκτὴ, εἰ μὴ μόνον εἰς ὄλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 20 Διακονήματα

Τὸ διακόνημα ἔχει ἀποκλειστικὸν καὶ μόνον σκοπὸν τὴν μοναχικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν, τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν. Εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης τὰ διακονήματα ἀλλήλασιν κάθε 1η τοῦ μηνός. Εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἢ ἀδυναμίας δύναται ἢ Ἡγουμένη νὰ ἀλλάξῃ τὸ διακόνημα τῆς ἀδερφῆς.

Ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ ἐπιτελεῖ τὸ εἰς αὐτὴν ἀνατιθέμενον διακόνημα μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ προθυμίας ὡς ὑπηρετοῦσα τὸν Κύριον. Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον καὶ ἀναπόσπαστον. Ἡ ἄσκησις τοῦ διακονήματος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται ἀφορμὴ ὥστε αἱ ἀδελφαὶ νὰ ἀπουσιάζουν ἐκ τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν. Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν ἀνατιθεμένου διακονήματος, ἀδικαιολόγητος κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγουμένης σημαίνει ἀνυπακοήν.

Ἐὰν ἀδελφὴ τις παρατηρήσῃ ἀμέλειαν ἢ κακὴν λειτουργίαν εἰς ἓν διακόνημα, δὲν δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἢ ἰδία εἰς διόρθωσιν αὐτῆς, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ταύτην εἰς τὴν Ἡγουμένην ἢ τὴν ἀναπληρώτριαν αὐτῆς. Μοναχὴ παραβαίνουσα τὸν κανόνα τοῦτον καὶ δημιουργοῦσα ἔριδας ἢ παρατηρήσεις κανονίζεται δι' ἐπιτιμίου. Ἡ ὑπεύθυνος διακονήματος ἐπεμβαίνει μόνον εἰς ὅ,τι εἶναι σχετικὸν μὲ τὸ διακόνημα. Διὰ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἡγουμένην, ἥτις ἐνεργεῖ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς.

Εἰς τὰς κοινὰς συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος συζητεῖται ἡ λειτουργία τῶν διακονημάτων καὶ ἐὰν ἐκφραστοῦν παράπονα, δύναται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον νὰ ἀλλάξῃ τὸν ρυθμὸν, τὸ πρόγραμμα ἢ καὶ τὰς ὑπευθύνους τῶν διακονημάτων. Τὰ διακονήματα εἶναι:

α) *Τῆς Γραμματέως.* Ἡ Γραμματεὺς διευθύνει τὸ Γραφεῖον μόνη ἢ μετὰ βοηθοῦ διοριζομένης καὶ ταύτης ὑπὸ τῆς Συνάξεως. Ἐνεργεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἀναγινώσκει πᾶν εἰς τὴν Μονὴν εἰσερχόμενον ἔγγραφο, ἐνώπιον τῆς Ἡγουμένης καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ κατόπιν εἰς τὸ Γραφεῖον ὑπὸ ἰδίας εὐθύνης. Συντάσσει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων, παρακαθμένη εἰς αὐτὰ μετὰ δικαιώματος ψήφου ἐὰν εἶναι προϊσταμένη, εἰσηγείται τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν, κρατεῖ ἐπιμελῶς καὶ ὑπὸ ἰδίας εὐθύνης τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Μοναχολόγιον καὶ τὸ Δοκιμολόγιον, τὸ βιβλίον ἀπογραφῆς τῆς κινητῆς περιουσίας καὶ κτηματολογίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὸ βιβλίον δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν. Διατρεφεῖ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Γραφείου, τοὺς κώδικας τῶν πρακτικῶν, συντάσσει τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα καὶ ἐν γένει ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν τοῦ Γραφείου. Ἐὰν δὲν εἶναι προϊσταμένη παρακάθεται εἰς τὰς Συνάξεις χωρὶς δικαίωμα ψήφου καὶ συμμετοχῆς εἰς τὰς συζητήσεις. Δέον ὅπως τὴν διακρίνει ἡ ἐχεμύθεια καὶ ἡ ὑπευθυνότης.

β) *Τῆς Οἰκονόμου.* Ἡ Οἰκονόμος τῆς Ἱ. Μονῆς ἐπιλαμβάνεται τῶν θεμάτων τῶν ἀφορῶντων εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητος, ἐπιβλέπει τὰς ἐργασίας τοῦ κοινοβίου καὶ φροντίζει διὰ τὴν προμήθειαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

γ) *Τῆς Ἐκκλησιάρχου.* Ἡ Ἐκκλησιάρχισσα ἐπιμελεῖται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, προετοιμάζει τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, διακονεῖ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τὸν Λειτουργὸν μὲ σεβασμὸν, φόβον Θεοῦ καὶ χερουβικὸν δέος σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας συνεννοουμένη μετὰ τῆς τυπικαρίσσης. Ὄφείλει νὰ εἶναι ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν εὐθυνομένη διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν αὐτῶν. Τρεφεῖ τὸ βιβλίον Ἁγίων Λειψάνων καὶ Ἱερῶν Κειμηλίων τῆς Μονῆς.

δ) *Τῆς Ἀρχονταρίσσης.* Εἰς τὸ ἀρχονταρῖκιον πρέπει νὰ ὑπηρετῇ ἀδελφὴ διακρινομένη ἐπ' ἀρετῇ καὶ σταθερότητι βίου. Ἡ Ἀρχονταρίσση μετ' εὐγενείας, καλωσύνης, συνέσεως, σοβαρότητος καὶ ἀγάπης ὀφείλει νὰ δέχεται καὶ νὰ διακονεῖ πάντα ξένον ξενιζόμενον ἐν τῇ Μονῇ, μιμουμένη τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, ὅστις πάντα διερχόμενον τῆς σκηνῆς του προσεκύει καὶ παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

ε) *Τῆς Μαγειρίσσης.* Ἡ Μαγειρίσση ὀφείλει νὰ παρασκευάζει τὰ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ὀριζόμενα φαγητὰ, πεποιθὴς, ὅτι παρασκευάζει ταῦτα δι' ἀδελφὰς κοπιώσας καὶ ἐργαζόμενας νυκθημέρον.

στ) *Τῆς Τραπεζαρίας*. Ἡ Τραπεζάρισσα ὑπηρετεῖ εὐσυνειδήτως εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐτοιμάζει τὴν τράπεζαν κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν τοῦ φαγητοῦ καὶ ἐπιμελεῖται τῆς τραπέζης μετὰ τὸ φαγητόν. Βοηθεῖ τὴν μαγειρίσσαν ὡς αὐτὴ τὴν καλέσει.

ζ) *Τῆς Τυπικαρίας*. Ἡ Τυπικάρισσα ὑποχρεοῦται νὰ ἀποθεύνη καὶ καθορίζη τὰς καθ' ἡμέραν Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας, μὴ παρεκκλίνουσα τῶν τυπικῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, μὴτε ἀφαιροῦσα, μὴτε προσθέτουσα μηδὲ ἐν ἰώτα.

Κανονίζει τὸ τῶν ἀναγνώσεων τῆς Ἀκολουθίας καὶ τὰς πρὸς ἀνάγνωσιν ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσιν ἀπροφασίστως νὰ ἀποδέχονται τὴν πρόσκλησιν. Διὰ πᾶσαν παράτυπον διαταγὴν τῆς, θὰ δίδῃ λόγον πρῶτον εἰς τὴν Ἱγουμενὴν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Σύναξιν. Αἱ τυχὸν ἀταξίαι ὑπὸ τῆς τυπικαρίας μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν συνεπάγονται τὴν παῦσιν ἐκ τοῦ διακονήματος. Εἰς πᾶσαν ἀπορίαν τῆς θὰ ἐρωτᾷ τὴν Ἱγουμενὴν.

η) *Τῆς Βιβλιοφύλακος*. Ἡ Βιβλιοφύλαξ ἐκλεγομένη μετὰ τῶν πλογιωτέρων ἀδελφῶν, ὀφείλει νὰ διατηρῇ ἐν καλῇ καταστάσει καὶ ἐν ἀπολύτῳ καθαριότητι τὰ βιβλία ἅπαντα. Εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνη διὰ τυχὸν ἀπώλειαν τῶν βιβλίων.

θ) *Τῆς Νοσοκόμου καὶ Γηροκόμου*. Ἡ Νοσοκόμος ὑποχρεοῦται νὰ περιποιεῖται τὰς ἐκάστοτε ἀσθενούσας ἀδελφὰς κατὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ὑποδείξεις τοῦ ἱατροῦ. Νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐτυχῆ διότι τῆς ἐνεπιστεύθη ἡ Μονὴ τὸ μᾶλλον ψυχοσωτήριο διακόνημα καὶ νὰ φιλοτιμεῖται νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενῶν, ἔχουσα πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν τοῦ θεανθρώπου παραβολὴν τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ἰησάτας.

Οὐκὶ κατωτέρας εἰς ἱερότητα οὐσης καὶ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐν ὑπακοῇ γενηρακῶν ἀδελφῶν, ὀφείλει νὰ ἐπιμελεῖται αὐτῶν ὡς ἱερῶν προσώπων, διότι ὄντως ἱερὰν ἔχομεν ὑποχρέωσιν τοῦ τιμᾶν τοὺς γονεῖς ἡμῶν, γονεῖς δὲ ἡμῶν ἐν τῇ Μονῇ εἰσὶν αἱ πρεσβύτεραι ἀδελφαί, παρ' ὧν ἐγενόμεθα δεκταὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀδελφότητος, ἀνετράφημεν πνευματικῶς καὶ γενικῶς παρ' αὐτῶν ἐδιδάχθημεν τὸ εὖ ζῆν.

ι) *Τῆς Προσφοράρισσας*. Ἡ Προσφοράρισσα ὀφείλει μετὰ προθυμίας νὰ ἐπιμελεῖται τῆς ζύμης, νὰ διατηρῇ ἀμempton καθαριότητα εἰς τὸ Προσφορεῖον, καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ διὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν πρόσφορα.

Ἄλλα διακονήματα εἶναι τῆς *Ἱεροραπτικῆς, Ἀγιογραφίας, Κεντητικῆς, Κηροπλαστικῆς, Κηπουρικῆς, Θυμιάματος* κ.λπ.

Ἄρθρον 21

Ὁ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς - Ἐφημέριος

α) Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου ὑποδεικνύεται

ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Οὗτος παραμένει πάντοτε εἰς εἰδικὸν οἶκημα εὐρισκόμενον ἐκτός του χώρου διαμονῆς τῶν μοναχῶν καὶ οὐδεμίαν ἀνάμειξιν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου.

β) Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπιλέγεται ἐκ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Οὗτος ἠμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἐφημέριος τῆς Μονῆς ἢ ἄλλος ἱερεὺς ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἱερομονάχων, δέον νὰ εἶναι πρόσωπον σοβαρόν, ὠρίμου ἡλικίας, ἔχων τὴν μεγίστην ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, μορφωμένος πνευματικῶς, ἔμπειρος τῶν κανόνων τῆς Μοναχικῆς πολιτείας, μετὰ συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ἐπεικειάς καὶ αὐστηρότητας, μετὰ ζήλου δὲ νὰ ἀσχολεῖται εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸν κατάρτισμόν καὶ τὴν πνευματικὴν πρόοδον αὐτῆς, εἶναι δὲ ὁ αὐτὸς δι' ὅλην τὴν Ἀδελφότητα. Τὰ περὶ τῆς διαμονῆς καὶ ἀναμείξεως αὐτοῦ ἰσχύουσιν ὁμοίως μὲ τὰ τοῦ Ἐφημερίου.

γ) Ὁ Πνευματικὸς συνεργάζεται καὶ συνεννοεῖται μετὰ τῆς Ἱγουμενῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἐπιτιμῶν τῶν ἀδελφῶν, διὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ τυχὸν ἀλλοίωσις καὶ ἀθέτησις τῶν κοινῶν ἀρχῶν τῆς Μονῆς καὶ ἡ σύγκρουσις πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Ἱγουμενῆς.

Ἄρθρον 22

Πειθαρχικὸς Ἐλέγχος - Ἐπιτίμια

Διὰ τὴν προστασίαν τῆς Ἀδελφότητος, ἥτις ἀπειλεῖται ἐκ τῆς ἀνυπακοῆς καὶ ἀνταρσίας, ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ὀργανώσεως τοῦ μονήρους βίου τὰ ἐπιτίμια.

Αἱ συνήθεις προβλεπόμεναι ποινὰι ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Παρατήρησις καὶ νοουθεσία κατ' ἴδιαν.

β) Ἐπίπληξις ἐνώπιον τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

γ) Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

δ) Κανὼν διὰ κομβοσκοινίου ἢ γονυκλισίας, στέρησις Θεῖας Κοινωνίας μέχρι διαστήματος 10 ἡμερῶν. Διὰ μεγαλύτερον διάστημα ἀποφασίζει ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱ. Μονῆς κατόπιν ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἴδιον.

ε) Ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς κοινῆς τραπέζης ἐπὶ ὠρισμένης ἡμέρας.

Τὰ ἄνω ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἱγουμενῆς.

στ) Ὑποβιβασμὸς εἰς τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν προσωνιδὸς ἢ μόνιμος.

ζ) Παῦσις ἐκ τοῦ διακονήματος καὶ ἀνάθεσις ἄλλου κατωτέρου.

Αἱ στ' καὶ ζ' ποινὰι ἐπιβάλλονται μόνο ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

Τὰ ἀρμόδια διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου

ὄργανα τῆς Μονῆς δέον ἀπαραιτήτως νὰ συμβουλευό-
νται προηγουμένως τὸν Πνευματικὸν αὐτῆς, μὴ λησμο-
νοῦντα ὅτι ἐπιτελοῦν λειτουργήματα, τὸ ὁποῖον ἀποσκοπεῖ
εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀπροσκόπτου λειτουργίας τῆς
Μονῆς, κυρίως ὅμως εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νοσοῦσης
ἀδελφῆς. Διὰ τοῦτο ἐκ μέρους των, κατὰ τὰς συμβουλὰς
τοῦ Μ. Βασιλείου, δέον νὰ ἐπιδεικνύεται σύνεσις, ἀγάπη,
πραότης, δικαιοσύνη καὶ ἀντικειμενικὴ κρίσις. Ὡσαύτως,
τὰ ὄργανα αὐτὰ δέον νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των, διὰ
τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τρόπου τῆς ἐπιτιμήσεως, τὸν
ιδιάζοντα χαρακτῆρα, τὴν σωματικὴν ἀντοχὴν καὶ τὸ μέ-
γεθος τοῦ παραπτώματος τῆς νοσοῦσης ἀδελφῆς.

ἄρθρον 23 Φιλοξενία

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν μοναστικὴν παράδο-
σιν, παρέχει φιλοξενίαν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων
της, ὑπὸ τὰς ἀκολουθούσους προϋποθέσεις:

α) Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται κατὰλληλος ἀδελφὴ, ἡ
ἔχουσα τὴν διακονίαν τοῦ ἀρχονταρικίου μετὰ προσηνεΐ-
ας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

β) Συνομιλίαι ἐπισκεπτῶν μετὰ μοναχῆς πλὴν τῆς Ἀρ-
χονταρίσσης ἐπιτρέπονται μόνον ὅταν ὑπάρχη ἀνάγκη
καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἡγουμένης.

γ) Μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν καὶ συνο-
μιλίαν ἡ Ἡγουμένη, ὅπως ἐπίσης καὶ αἱ ἔχουσαι εἰδικὴν
εὐλογία ἀδελφαί.

δ) Οἱ ἐπισκέπται καὶ προσκυντῶντες δέον ὅπως προσέρ-
χονται εἰς τὴν Μονὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπιτρεπομένας ἡμέ-
ρας καὶ ὥρας, αἱ ὁποῖαι καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμε-
νοσυμβουλίου.

ε) Ἡ διάρκεια παραμονῆς παρέχεται κατόπιν συνεν-
νοήσεως μετὰ τὴν Ἡγουμένην. Δι' ἀγνώστους διαρκεῖ ἕνα
24ωρο. Ἡ παραμονὴ δωρητῶν, εὐεργετῶν ἢ ἁλλῶν
προσώπων μετὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα δύναται νὰ πα-
ραταθῇ τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἡγουμένης. Ἡ Μονὴ παραμένει
κλειστὴ κατὰ τὸ πρῶτον τριήμερον τῆς Μεγάλης Τεσσα-
ρακοστῆς.

στ) Οἱ φιλοξενούμενοι καθὼς καὶ κληρικοὶ ἢ λαϊκοὶ
ποῦ ἐπισκέπτονται τὴν Μονὴν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρ-
χονται εἰς τοὺς τόπους διαμονῆς καὶ διακονίας τῶν
ἀδελφῶν, ἐκτὸς ἐκτάκτων περιπτώσεων δι' ἃς ἀποφασί-
ζει ἡ Ἡγουμένη, καὶ μόνον συνοδείᾳ Μοναχῆς.

ζ) Εἰς τὴν τράπεζα τῶν μοναχῶν δὲν συντρώγουν κο-
σμικοὶ, πλὴν τῶν μεγάλων τῆς χριστιανοσύνης ἑορτῶν,
Χριστουγέννα, Πάσχα, ἑορτὴ τῆς Γεροντίσσης, πανηγυ-
ρεις Ἱ.Μ. καὶ Ἱερὰ Μνημόσυνα κτιτύρων.

η) Ἡ διανυκτέρευσις ἀρρένων πάσης ἡλικίας, θηλέων
κάτω τῶν δέκα ἐτῶν ἄνευ συνοδοῦ καὶ ἀτόμων πασχό-
ντων βαρέως ἐκ ψυχοδιανοητικῶν νοσημάτων δὲν ἐπι-
τρέπονται εἰς τὴν Μονήν.

ἄρθρον 24 Πόροι τῆς Μονῆς

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Αἱ ἐκ τοῦ κηροῦ τῆς ἐκκλησίας προερχόμεναι.

β) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐργοχειρῶν τῶν
ἀδελφῶν.

γ) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας
αὐτῆς (ἐνοικιάσεις - ἐκποιήσεις).

δ) Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραί, κληρονομίαι
φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων ὡς καὶ οἱ τυχόν ἐπιχορη-
γήσεις.

ε) Ἐκ τῶν συντάξεων τῶν ἀδελφῶν.

στ) Πᾶσα ἄλλη ἐκ νομίμου καὶ χρηστῆς πηγῆς πρόσο-
δος.

ἄρθρον 25 Διάθεσις Πόρων

Οἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α) Διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κοινοβίου δια-
τροφή, ἔνδυση, ἰατρ. περίθαλψη).

β) Διὰ τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τῆς Μονῆς,

γ) Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν - συντήρησιν τῶν κτισμά-
των.

δ) Διὰ τὴν φιλοξενίαν προσκυνητῶν.

ε) Διὰ φιλιανθρωπικούς σκοπούς.

στ) Διὰ πᾶσαν δαπάνην μὴ προβλεπόμενὴν ἀποφασί-
ζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ζ) Αἱ εἰσπράξεις ἐνεργοῦνται μόνον διὰ διπλοτύπων
ἀποδείξεων εἰσπράξεως, ἠριθμημένων καὶ ὑπογραφομέ-
νων ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ τῆς Ταμίου. Αἱ πληρωμαὶ
ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῆς Ταμίου τῇ ἐντολῇ τῆς Ἡγουμένης δι'
ἐνταλμάτων πληρωμῆς ὑπογραφομένων ὑπ' ἀμφοτέ-
ρων. Αἱ εἰσπράξεις καὶ αἱ πληρωμαὶ καταχωρίζονται εἰς
τὸ βιβλίον Ταμείου. Πᾶν ἔντυπον θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ
οἰκείου Μητροπολίτου, ἀριθμουμένου ἀνὰ σελίδα καὶ
σφραγιζομένου ἀνὰ φύλλον μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱ.Μ.
καὶ τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 26 Περὶ Μετοχίων

Τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον δύναται, προτάσει τοῦ Ἡγουμενο-
συμβουλίου καὶ ἀποφάσει τῶν 4/5 τῆς Γενικῆς Συνάξεως
τῆς Ἀδελφότητος, νὰ ἰδρύσῃ Μετόχια ἐν μὲν τῇ αὐτῇ
ἐκκλησιαστικῇ περιφερείᾳ μετὰ συγκατάθεσιν τοῦ οἰκεί-
ου Μητροπολίτου, ἀλλοῦ δὲ μετὰ τὴν ἀντίστοιχον τοῦ
ἐκεῖσε ἐπιχωρίου Μητροπολίτου πλὴν τῶν ἐκ χαριστικῆς
αἰτίας περιερχομένων εἰς τὴν Ἱ. Μονήν.

Οἰκήματα ἢ Ναοὶ ἢ κτήματα ὁπουδήποτε κείμενα, πε-
ριερχόμενα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν διὰ διαθήκης ἢ δωρεᾶς

ἡ κληρονομία ἢ κατ' ἄλλῳ τρόπῳ ἀποτελοῦν ἀναφαίρετα περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς μονῆς.

Τὰ μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς μὴ συνιστῶντα ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον, λειτουργοῦν ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 4 παρ. α' τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39/1972 Καταστατικοῦ Κανονισμοῦ καὶ τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 7 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ὡς ἐκ τούτου, πᾶν ὅ,τι ἴσχυει διὰ τὴν κυρίαρχον Ἱερὰν Μονήν, συμφῶνως πρὸς τὸν παρόντα Ἑσωτερικὸν Κανονισμόν, ἰσχύει ἀπαραλλήλως καὶ διὰ τὰ Μετόχια αὐτῆς.

Ἡ Μονὴ καθὼς καὶ τὰ Μετόχια αὐτῆς εἶναι ἀναπαλλοτρίωτα.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ καὶ τὰ Μετόχια ἀπαρτίζουσιν ἐν ἀδιαίρετον ὅλον καὶ ἔχουσιν ἀπολύτως ἐνιαίαν νομικὴν ὑπόστασιν. Τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, τὰ Μετόχια ῥηγίζονται ὡς ἕδαφος τῆς Μονῆς. Ἐκπροσωποῦνται ἔναντι πάντων ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ ἡ ἐπιμέλειά των ἀνατίθεται εἰς ἀδελφούς ἐκ περιτροπῆς μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 27

Ἡ Σφραγὶς

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει ἰδίαν σφραγίδα κυκλικήν, ἔχουσα ἐν μέσῳ τὴν εἰκόνα τοῦ προφήτου Ἰωήλ, κύκλῳ δὲ αὐτῆς ἔχει δύο κύκλους καὶ εἰς μὲν τὸν ἐξωτερικὸν ἀναγράφεται «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ» εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικὸν κύκλον ἀναγράφεται «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΙΩΗΛ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ».

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ἄρθρον 28

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δὲν τελοῦνται τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Βαπτίσεως καὶ τοῦ Γάμου.

ἄρθρον 29

Ὁ παρὼν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς ἐγένετο ὁμοφῶνως ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

β) Αἱ διατάξεις 1,2,3,4,5,6,7,8,9 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ θεωροῦνται θεμελιώδεις καὶ ἀπαγορεύεται ἡ τροποποιήσις αὐτῶν.

Αἱ λοιπαὶ διατάξεις δύναται νὰ τροποποιηθοῦν διὰ συμπληρώσεως ἢ καταργήσεως ἄρθρου ἢ ἄρθρων δι' ἀποφάσεως τῶν 4/5 τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐγκρίσει τοῦ οικείου Μητροπολίτου.

γ) Διὰ πᾶν μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ διὰ τυχόν λεπτομερείας ἀναφυσομένης κατὰ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, συμφῶνως πρὸς τὴν μοναστικὴν παράδοσιν καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας θεσπισθέντα.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ

Ἡ Ἡγουμένη

Χριστονύμφη Ζαλαχώρη

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Καλλιθινὴ Ἀθανασοπούλου

Φωτεινὴ Βέκκου

Τὰ μέλη

Κασσιανὴ Τζώρτζη

Εὐδοξία Βέκκου

Μάρθα Καστρισεᾶ

Εὐθαλία Κοζομπόλη

Μαρία Χοτζεᾶ

Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς
Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ
Ἀρδάσσης τοῦ δήμου Μουρικίου Ἑορδαίας
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ ΑΡΔΑΣΣΗΣ

Εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
τῆς Μιᾶς Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.
Ἀμήν.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ Ἀρδάσσης Ἑορδαίας, τοῦ δήμου Μουρικίου Νομοῦ Κοζάνης, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν Τάξιν καὶ παράδοσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Μοναχικοῦ βίου, ὡς αὕτη ἐκφράζεται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων νομοθετηθέντων καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ρυθμίση «εὐοσχημένως καὶ κατὰ τάξιν» τὰ τῆς ὀργανώσεως, διοικήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῆς, συμφώνως δὲ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», προβαίνει, σὺν Θεῷ Ἀγίῳ, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς.

Ἄρθρον 1
Ἰδρυσις τῆς Μονῆς

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ ἰδρύθη ἐξ ὑπαρχῆς κατόπιν αἰτήσεως, τὴ 9η Ἀπριλίου 2002 ἔτους, τῶν ἀρχιμανδριτῶν: Νικηφόρου παπαΧρήστου Μανάδη, ἱεροκήρυκος καὶ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἑορδαίας, Αὐγουστίνου Χρήστου Αὐξωνίδη, ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγίων Νεομαρτύρων Πτολεμαῖδος, Χριστοφόρου Ἀποστόλου Καλογήρου ἐφημερίου Ἀρδάσσης καὶ Γερβασίου Νικολάου Σπυροπούλου ἐφημερίου Κομνηνῶν, σεπτῇ δὲ εὐλογίᾳ καὶ ἐγκρίσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κυρίου Θεοκλήτου, ἰδρυτοῦ καὶ κτίτορος αὐτῆς, (ἅμα δὲ καὶ πατρικῇ εὐχῇ τοῦ σχολιάζοντος πλεόν Γέροντος ἐπισκόπου πρώην Φλωρίνης Αὐγουστίνου τοῦ χειροτονήσαντος τοὺς ἀνωτέρω ἱερομονάχους).

Ἰδρύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 219/2004 Προεδρικοῦ

Διατάγματος ἐκδοθέντος τὴν 14.10.2004 καὶ δημοσιευθέντος τὴν 19.10.2004 εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 198 ΦΕΚ τ. Α' ἔχοντος δὲ οὕτως:

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ἔχοντας ὑπόψη:

1. Τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 3. τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146).

2. Τὸ ἄρθρο 29Α τοῦ Ν. 1558/1985 (Α' 137), τὸ ὁποῖο προστέθηκε μὲ τὸ ἄρθρο 27 τοῦ Ν2081/1992 (Α' 154), καὶ τροποποιήθηκε μὲ τὸ ἄρθρο 1 παρ. 2α τοῦ Ν. 2469/1997 (Α' 38).

3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1107/2.9.2003 σύμφωνη γνώμη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας.

4. Τὴν ἐγκρίση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δόθηκε στὴ ΛΒ'/28.6.2004 συνεδρίαση τῆς 147ης Συνοδικῆς Περιόδου.

5. Τὶς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 37876/ΣΤ5/26.4.2004 ἀπόφασης τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τῆς Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων «Καθορισμὸς ἀρμοδιοτήτων Ὑφυπουργῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων» (Β' 608).

6. Τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ ἢ τοῦ Προϋπολογισμοῦ Ν.Π.Δ.Δ.

7. Τὴν 235/2004 γνωμοδότηση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, μὲ πρόταση τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων,

ἀποφασίζουμε:

Ἄρθρο 1

Ἰδρύεται ἡ Ἀνδρῶα Κοινοβιακὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Ἀρδάσσης τοῦ Δήμου Μουρικίου Ἑορδαίας τοῦ Νομοῦ Κοζάνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας.

ἄρθρο 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχειται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Στὸν Ὑφυπουργὸ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀναθέτουμε τὴ δημοσίευση καὶ ἐκτέλεση τοῦ παρόντος Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἀθήνα 14 Ὀκτωβρίου 2004

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ

Τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Ἀρδιάσσης ἐθεμελίωσεν τῷ Σαββάτῳ 17ην Σεπτεμβρίου 2005 ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κύριος κύριος Βαρθολομαῖος, παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κυρίου Θεοκλήτου ὡς καὶ δεκάδος Ἀρχιερέων τοῦ κλήματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀποτελεῖ ἐκ τοῦ Νόμου Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, τελεῖ δέ, κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 6 τοῦ Ν. 590/77, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν ἐξουσίαν καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας.

Ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὑφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ ἂν ἀκόμη ὑπολειφθῇ ἐν αὐτῇ ἔστω καὶ εἷς μόνον ἀδελφός. Εἰς τὸ πρόσωπόν του συγκεντρῶνται ἅσασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν, ἐκπροσωπεῖ δὲ τὴν Ἱερὰν Μονὴν εἰς ἀπάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγὰς, συνεργασίας, διαχειριστικὰς πράξεις, κ.τ.λ.

Προσέτι δέ, τούτου κοιμηθέντος, κατὰ τὴν ρητὴν βούλησιν τῆς Ἀδελφότητος, ἡ Ἱερὰ Μονὴ δὲν θεωρεῖται διαλελυμένη, ἀλλὰ ὅτι αὕτη τελεῖ ἐν διακοπαῖς καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλησιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39, παρ. 3 τοῦ Νόμου 590/1977 καὶ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν.Δ. 374/1947.

ἄρθρον 2
Σκοπὸς

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφῶνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Παραδόσεις τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἶναι:

α. Ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐάρεστος λατρεία καὶ δοξολογία τῆς Παναγίας Τριάδος.

β. Ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καὶ θέωσις τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιούντων καὶ ἀσκουμένων ἀδελφῶν.

γ. Ἡ ἀνάδειξις Κληρικῶν κατηρτισμένων πνευματικῶς καὶ θεολογικῶς διὰ τὸ Ποιμαντικὸν καὶ Πνευματικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

δ. Ἡ πνευματικὴ, ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προσφορὰ εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Ἱερὰν Μονήν, οὕτως ὥστε εἰσερχόμενοι οὗτοι ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Μονῆς νὰ αἰσθάνωνται καὶ νὰ προγεύωνται τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

ἄρθρον 3

Δικαιοδοσίαι τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου

Ὁ ἐπίσκοπος, τὸ ὄρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν, ἔχει, συμφῶνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι καὶ τῷ Καταστικῷ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

β. Ἀσκεῖ πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρακολουθεῖ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

γ. Ἐγκρίνει τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλογὴν τοῦ ἐκάστοτε Ἡγουμένου καὶ ἐγκαθιδρύει αὐτὸν δι' εἰδικῆς τελετῆς.

δ. Ἐγκρίνει τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλογὴν τῶν ἐκάστοτε Ἡγουμενοσυμβούλων.

ε. Ἐγκρίνει τὰς κούρας τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀδελφῶν, τὰς ὁποίας τελεῖ ὁ ἴδιος ἢ τῇ εὐλογίᾳ αὐτοῦ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς.

στ. Τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν ὑποψηφίων Κληρικῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου προτεινομένων.

ζ. Παρέχει ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὸν Ἡγούμενον πέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν καὶ ἐγκρίνει τὰς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διδομένας ἀδείας ἀπουσίας τῶν ἀδελφῶν, πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, καὶ τῶν ἀδειῶν ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

η. Ἀνακρίνει τὰ κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἀσκουμένων, ἐὰν δὲν θεραπεύωνται διὰ τῶν πνευματικῶν παρεμβάσεων τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, τηρουμένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος.

θ. Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ τὴν μετάπεμψιν ἀδελφοῦ τινος εἰς ἑτέραν Μονὴν τηρουμένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ παρόντος.

ι. Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγκρίνει τὸν Προϋπολογισμόν καὶ τὸν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων αὐτῆς ἐκάστου ἔτους.

ια. Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ιβ. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, τῇ συνδρομῇ καὶ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, προκειμένου νὰ διαφυλαχθῇ ἡ ἱερότης τῶν χώρων τῆς Μονῆς ἀπὸ ἀνευλαβεῖς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας δύνатаι νὰ ἀπαγορευθῇ τόσον ἐντὸς τῶν ἱερῶν χώρων αὐτῆς ὅσον καὶ πλησίον αὐτῶν.

ἄρθρον 4

Διοικήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὄργανα αὐτῆς

Ἄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

- α. Ὁ Ἠγούμενος
- β. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον καὶ
- γ. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 5

Ὁ Ἠγούμενος

Ὁ Ἠγούμενος, ὡς πνευματικὸς πατὴρ καὶ ἐξομολόγος τῆς Ἀδελφότητος, ἀγρυπνεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐμπεισιευμένων αὐτῷ τέκνων, «ὡς λόγον ἀποδώσων» ὑπὲρ αὐτῶν, ἐπιμελούμενος καὶ διακονῶν ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων καὶ φόβῳ Θεοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, ἐν διακρίσει καὶ εὐσπλαχνίᾳ, τὰ τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως, τῆς προκοπῆς καὶ τῆς σωτηρίας ἑνὸς ἐκάστου ἀδελφοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ὀφείλουσιν ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ τὴν κατὰ Θεὸν προσήκουσαν αὐτῷ ὑπακοήν. Τὸ ἔργον τοῦ Ἠγουμένου εἶναι ἴλιαν ἐπίπονον καὶ εὐθυνοφόρον. «Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα, πάντων γὰρ ἐπιπονώτερον τὸ ἄρχειν ψυχῶν» (Ἁγίου Νείλου, Λόγος Ἀσκητικός).

Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι αὐτοῦ.

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

β. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς τιθεμένου προγράμματος Ἀκολουθιῶν, διακονιῶν καὶ πάσης φύσεως ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Προτείνει εἰς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων, τὴν ρασοφορίαν καὶ τὴν κουρὰν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

δ. Ἀγρυπνεῖ πάντοτε διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τέλησιν τοῦ διωρισμένου παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων μοναχικοῦ κανόνος ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν καὶ οἰκονομεῖ τὰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις.

ε. Ἀναθέτει τὰ διακονήματα εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀδελφῶν.

στ. Παρέχει εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἕως τριάκοντα ἡμερῶν, ὡσάκις κρίνει τοῦτο ἐπιβεβλημένον, διὰ σοβαρὸν τινα λόγον.

ζ. Ἐπισκέπτεται εἰς οἰανδήποτε ὥραν τὰ κελλία τῶν Ἀδελφῶν καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν διατροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν νοσηλείαν καὶ διὰ πάντας ἐν γένει τοὺς ὄρους διαβιώσεως ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος.

η. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς συνάξεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

θ. Προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος καὶ εἴτε εἰσηγείται αὐτοπροσώπως, εἴτε ὀρίζει εἰδικοὺς εισηγητὰς τῶν πρὸς συζητήσιν θεμάτων.

ι. Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν καὶ τὴν Διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ια. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Δικαστικῆς Ἀρχῆς, ἐνώπιον Ὄργανισμῶν (ΟΤΕ, ΔΕΗ, κ.τ.λ.), Τραπεζῶν, Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ παντὸς ἐν γένει τρίτου.

Ἐάν, δι' οἰονδήποτε λόγον, κωλύεται ὁ Ἠγούμενος, ἢ Μονὴ ἐκπροσωπεῖται παρ' ἑνὸς μέλους τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, κατόπιν ἀποφάσεως αὐτοῦ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἠγουμένου. Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεως, ὁ Ἠγούμενος δύνатаι, ἀποφάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτῆς, ἢ καὶ νὰ προσλάβῃ εἰδικὸν νομικὸν σύμβουλον.

ιβ. Ὁ Ἠγούμενος ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τὰ διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ ἐντάλματα πληρωμῶν αὐτῆς, κατὰ τὸν τύπον: «Ὁ Καθηγούμενος δεῖνα Ἀρχιμανδρίτης», προσθέτων, ὅπου δεῖ: «καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί», σφραγίζει δὲ ταῦτα διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Μονῆς.

ιγ. Ὀρίζει κατὰ τὴν κρίσιν του ἓνα τῶν ἀδελφῶν, ἵνα ἀναπληροῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἢ ὡσάκις, λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλου τινὸς παροδικοῦ κωλύματος, ἀδυνατεῖ νὰ ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά του.

Ὁ ἀναπληρωτὴς ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις καὶ μόνον ἐπὶ τρεχούσης φύσεως ἢ κατεπειγόντων θεμάτων, περιορίζεται δέ, ἐν γένει, ἐντὸς τῶν πλαισίων, τὰ ὁποῖα καθορίζει ὁ ἀπουσιάζων Ἠγούμενος. Ὁ Ἀναπληρωτὴς προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, εἰς τὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις.

Ἐκλογή τοῦ Ἠγουμένου

Ὁ Ἠγούμενος καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐὰν ἢ Ἱερὰ Μονὴ ἔχῃ ἐγκαταβιοῦντας τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφοὺς, ἅπλως διορίζεται ὑπὸ τοῦ οικείου Μητροπολίτου. Συμπληρουμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5), συμπεριλημ-

βανομένου και του διορισθέντος Ἡγουμένου εἰς αὐτόν, γίνεται ἡ ἐκλογή Ἡγουμένου κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ὁ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεὶς Ἡγούμενος εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιούντων ἀδελφῶν μειωθῆ κάτω τῶν πέντε (5).

Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἡγουμένου γίνεται ὡς ἀκολουθῶς.

Χηρευσάσης τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου, ἀναλαμβάνει ὡς Τοποτηρητῆς ὁ Ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ.

Ὁ Τοποτηρητῆς συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀρίζει τὴν ἡμέραν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἡγουμένου.

Ἡ ἐκλογή διεξάγεται τὸ ἀργότερον δεκαπέντε (15) ἡμέρας μετὰ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως καὶ προαναγγέλλεται πέντε (5) ἡμέρας ἐνωρίτερον. Ἡ γνωστοποίησις γίνεται δι' ἀνακοινώσεως ἐν τῇ Τραπεζῇ καὶ διὰ τοιχοκολλησῆς ἐγγράφου εἰς τὴν κεντρικὴν θύραν αὐτῆς.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἔχουν ἅπαντες οἱ μεγαλόσχημοι, μικρόσχημοι καὶ ρασοφόροι ἀδελφοί, οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Μονῆς, ἐκτὸς τῶν δοκίμων.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ μεγαλόσχημοι, μικρόσχημοι καὶ ρασοφόροι ἀδελφοί τῆς Μονῆς. Τόσον διὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ὅσον καὶ διὰ τὸ τοῦ ἐκλέγεσθαι, πρέπει νὰ πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις νοτικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπάρκειας. Ἐὰν ἐκλεγῆ ρασοφόρος ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ πρὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτοῦ νὰ καρῆ εἰς μεγαλόσχημον.

Ὁ Ἡγούμενος ἐκλέγεται ἐκ τῶν διακρινόμενων διὰ τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ χαρίσματα ἀδελφῶν, τῶν ἐχόντων ἐμπειρίας πνευματικὰς, ἀρετῆν, ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, ἐγκύκλιον καὶ θεολογικὴν μόρφωσιν, ἐνθέρμον πόθον διὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τοῦ Κοινοβίου καὶ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχάς.

Ἡ προετοιμασία καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, κατὰ τὸ τυπικὸν καὶ τεχνικὸν μέρος καὶ μόνον, πραγματοποιοῦνται μερίμνη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ ψηφοφορία τελεῖται ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Τοποτηρητοῦ, ὅστις προεδρεύει, δύο μοναχῶν ὀριζομένων διὰ κλήρου καὶ ἐνὸς μοναχοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὡς γραμματέως.

Κατ' ἀρχὴν, συντάσσονται, βάσει τοῦ Μοναχολογίου, καὶ γνωστοποιοῦνται εἰς τὴν Ἀδελφότητα, ὀνομαστικοὶ κατάλογοι τόσον τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου, ὅσον καὶ τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ Ἀδελφότης συνέρχεται εἰς τὸ Καθολικὸν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας. Οἱ ἔχοντες δικαίωμα ψήφου ἀδελφοὶ παραμένουν ἐν τῷ Νάρθηκι αὐτοῦ καί, ἀφοῦ διαπιστωθῆ ἀπαρτία, ἥτοι παρουσία τουλάχιστον τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) αὐτῶν, ἄρχεται ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς, ἥτις γίνεται διὰ μυ-

στικῆς ψηφοφορίας. Εἰς περίπτωσιν μὴ ἀπαρτίας, ἡ ἐκλογή ἀναβάλλεται διὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅποτε ἡ Σύναξις θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρόντων ἀδελφῶν.

Ἐκαστος τῶν ἀδελφῶν καλοῦμενος κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τῶν νεωτέρων, προσέρχεται σεμνῶς καὶ ἀθουρῶς εἰς τὴν Τράπεζαν, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, καὶ λαμβάνει ἐντὸς φακέλλου ἐσφραγισμένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ψηφοδέλτιον ἐπίσης ἐσφραγισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι δακτυλογραφημένα τὰ ὀνόματα ἀπάντων τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Ἀποσυρόμενος δὲ ἐντὸς τοῦ κυρίως Ναοῦ θέτει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πρὸ ἐνὸς μόνον ὀνόματος, τοποθετεῖ τὸ ψηφοδέλτιον εἰς τὸν φάκελλον καὶ ρίπτει αὐτὸν ἐντὸς κιβωτίου (ψηφοδόχου) ἠλεγμένου ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐσφραγισμένου. Ἐὰν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τεθῆ εἰς πλησίον τοῦ ἐνὸς ὀνόματος, τὸ ψηφοδέλτιον θεωρεῖται ἄκυρον. Ἐπειτα ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τὸ κιβώτιον καὶ προβαίνει εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν ψήφων ἐνώπιον τῶν παρόντων ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παραμείνουν ἐντὸς τοῦ Νάρθηκος, μέχρι ἀποπερατώσεως τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας, ἀνακοινώσεως τοῦ ἀποτελέσματος καὶ δευθετήσεως ἐνδεχομένων ἐνστάσεων, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν.

Τὸ διακόνημα τοῦ Ἡγουμένου ἀνατίθεται εἰς τὸν λαβόντα, τουλάχιστον, τὸ ἡμισυ σὺν ἓνα τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων. Εἰς ἡν περίπτωσιν οὐδεὶς τῶν ὑποψηφίων συγκεντρώσῃ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν, καταρτίζεται νέον ψηφοδέλτιον μὲ τὰ ὀνόματα μόνον δύο ἢ, ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, τῶν τριῶν ἢ περισσοτέρων ἰσοψηφισάντων ἀδελφῶν, βάσει τοῦ ὁποίου διενεργεῖται νέα ψηφοφορία πάραυτα καὶ κατὰ τὸν ὡς ἄνω τρόπον. Ἐὰν καὶ πάλιν οὐδεὶς συγκεντρώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων, ἐκλέγεται ὁ σχετικῶς πλειοψηφισας. Ἐπὶ ἰσοψηφίας τίθεται κλήρος κατὰ τὸ ἀποστολικὸν πρότυπον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκλογῆς, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει τὸ Πρακτικὸν τῆς ψηφοφορίας, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν του, τὸ Πρακτικὸν ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὅστις καὶ παρακαλεῖται ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἐκλογὴν, ἀφ' ἐτέρου δέ, εἰς διάστημα δέκα (10) ἡμερῶν, νὰ προβῆ, δι' ἐιδικῆς τελετῆς, εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Ἡγουμένου.

Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύριου τῆς ἐκλογῆς δυνατὸν νὰ υποβληθοῦν μόνον ὑπὸ τῶν μετασχόντων τῆς ψηφοφορίας ἀδελφῶν, καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν. Αἱ ἐνστάσεις ἐξετάζονται ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἀποφαίνεται διὰ τὴν ἐγκυρότητα ἢ μὴ αὐτῶν, τὰ δὲ πορίσματα αὐτῆς μετὰ τῶν ἐνστάσεων, ἀποστέλλονται –εἰ δυνατὸν ἐντὸς 24ώρου ἀπὸ τῆς υποβολῆς τῶν ἐνστάσεων– παρὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἰς τὸν Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος ἀποφαίνεται ἠτιολογημένως ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἐφ' ὅσον δὲ ἀποδεχθῆ αὐτάς, ὀρίζει νέας ἐκλογὰς ἐντὸς 10ημέρου.

Ἄμα τῇ υποβολῇ ἐνστάσεως καὶ μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, ὁ νεοεκλεγείς ἀπέχει τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων του, τὴν δὲ διοίκησιν τῆς Μονῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσκῇ ὁ Τοποτηρητής.

Φατριαστικά - κομματικά προεκλογικά δραστηριότητες ἀπαγορεύονται καὶ θεωροῦνται ἀξίοινοι πράξεις, ἐπισύρουσαι δὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, διὰ μίαν πενταετίαν.

Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ὁ ἐκλεγείς Ἡγούμενος ἐγκαθίσταται ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου εἰς σχετικὴν τελετουργίαν, καὶ ἀκολουθῶς ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά του καὶ ἀσκεῖ ταῦτα ἰσοβίως ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ δικαστηρίων διατάξεων τοῦ Ν.590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ἄρθρο 59 παρ. 5.

Χρεια τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου

Ἡ θέσις τοῦ Ἡγουμένου χρεύει:

- α. Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.
 - β. Διὰ παραιτήσεώς του, ἥτις δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν δύο τρίτων (2/3) τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
 - γ. Δι' ἐκπτώσεως αὐτοῦ.
- Ὁ Ἡγούμενος ἐκπίπτει ἐκ τοῦ ἡγουμενικοῦ ἀξιώματος:

1. Ἐὰν ἠθελημένως ἢ ἐξ ἀμελείας παραβιάξῃ τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ δὲν θελήσῃ νὰ ἀνανήψῃ μετὰ ἀπὸ τρεῖς διαδοχικὰς ἐγγράφους ἐνστάσεις τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται κατόπιν ἐγκεκριμένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἀποφάσεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν τριῶν τετάρτων (3/4) τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς.

2. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκὴς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐμπειστευμένου λειτουργήματος, εἴτε λόγῳ γήρατος εἴτε λόγῳ πιστοποιουμένης ἰατρικῶς ἀνιάτου ἢ μακροχρονίου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας.

Ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται προτάσει τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης διὰ πλειοψηφίας τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ ἰατρικῶν γνωματεύσεων Β/θμίου

Ἡγουμονικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Περιφερείας εἰς ἣν ἀνήκει ἐδαφικῶς ἢ Ἱερὰ Μονή.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Β/θμίου Ἡγουμονικῆς Ἐπιτροπῆς δύναται ὁ Ἡγούμενος νὰ υποβάλλῃ ἔνστασιν διὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ νὰ αἰτῆται ἐξέτασιν ὑπὸ ἀνωτέρας Ἡγουμονικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κράτους, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου. Ἐὰν ὁ Ἡγούμενος δὲν υποβάλλῃ τὴν ὡς ἄνω ἔνστασιν ἐντὸς δέκα (10) ἡμερῶν, κηρύσσεται κενὴ ἡ θέσις τοῦ Ἡγουμένου.

3. Ἐὰν καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἰρετικὸς ἢ ἐπὶ διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ὅποτε ἢ ἐκπτώσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ τελεσιδικίᾳ καταδίκῃ αὐτοῦ.

Πᾶς Καθηγούμενος παραιτηθεὶς διὰ λόγους γήρατος, ὑγείας ἢ διὰ προσωπικοῦ πνευματικοῦ λόγους, καθίσταται Προηγούμενος, ἔχων τὰ δευτερεῖα μετὰ τὸν Καθηγούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ τραπέζῃ καὶ τῇ διοικήσει.

Ἄρθρον 6

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

α. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὡς διοικητικὸν σῶμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τριμελές, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀδελφῶν (Πασσοφόρων-Μεγαλοσχημῶν) δὲν ὑπερβαίῃ τοὺς δέκα (10), πενταμελὲς ἐὰν ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν ὑπερβαίῃ τοὺς δέκα πέντε (15) καὶ ἑπταμελὲς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἡγουμένου ὡς Προέδρου.

Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιούντων ἀριθμῆ κάτω τῶν πέντε (5) Ἀδελφῶν, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διορίζεται διὰ μίαν πενταετίαν, ἐκτὸς τοῦ μονίμου καὶ ἰσοβίου Ἡγουμένου, ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

β. Τὰ μέλη ἐκλέγονται ἀνὰ ἑπταετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

γ. Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος (Μεγαλόσχημοι-Πασσοφόροι).

δ. Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται πρόσωπα διακρινόμενα διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν συνέπειαν τῶν εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν, διὰ τὰ διοικητικὰ τῶν προσόντα καὶ τὴν ἐνθερμον δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, πρὸ πάντων δέ, πρόσωπα δυνάμενα νὰ συνεργασθοῦν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ μετὰ τοῦ Ἡγουμένου καὶ νὰ συμβάλουν εἰς τὴν εὐρυθυμότεραν λειτουργίαν καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ὀφείλεται δὲ αὐτοῖς ὁ προσήκων ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος σεβασμὸς.

ε. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ὁ Ἡγούμενος νὰ διακαιπρακτῇ ἄνευ τῶν Συμβούλων οὔτε καὶ οἱ Σύμβουλοι ἄνευ τοῦ Ἡγουμένου.

στ. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συνεδριάζει τακτικῶς ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δέ, ὡσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου, ἢ αἰτήσουν τὴν σύγκλησίν του τὰ δύο ἕτερα μέλη αὐτοῦ.

ζ. Εύρσκεται εν άπαρτίq όταν παρίστανται ό 'Ηγούμενος και ένας τουλάχιστον 'Ηγουμενοσύμβουλος επί τριμελοῦς 'Ηγουμενοσυμβουλίου και επί περισσοτέρων Συμβούλων κατά πλειοψηφίαν παρόντος και του 'Ηγουμένου.

η. 'Εν ή περιπτώσει τού 'Ηγουμενοσυμβούλιον πρόκειται να άποφασίση δια προσωπικόν υπόθεσιν μέλους αυτού (π.χ. δια την κουράν αυτού ή δια την κίνησιν πειθαρχικής διαδικασίας κατ' αυτού κ.τ.λ.), τότε τού μέλος δια τού όποιον θα ήληφθῆ ή άπόφασις δέν μετέχει τῆς συνεδριάσεως κατά τού άναφερόμενον εις την υπόθεσιν αυτού μέρος.

θ. Αί άποφάσεις ήλμβάνονται κατά πλειοψηφίαν. 'Επί ίσοψηφίας ύπερισχύει ή γνώμη του 'Ηγουμένου.

ι. Κατά τās συνεδριάσεις του 'Ηγουμενοσυμβουλίου άπαντα τὰ μέλη αυτού εκφράζουσι έλευθέρως τās άπόψεις των, συμπεριφέρονται δέ έναντι άλλήλων μετ' άπολήτου σεβασμού και σεμνοπρεπείας. 'Επί διαφωνίας, δύνανται να αιτήσων όπως έγγραφῆ ή γνώμη των εις τὰ Πρακτικά.

ια. 'Αντικατάστασις μέλους του 'Ηγουμενοσυμβουλίου χωρεῖ ένεκεν θανάτου, παραιτήσεως ή παύσεως αυτού, άναπηλήρωσις δέ, ένεκεν μακράς άπουσίας.

Μέλος του 'Ηγουμενοσυμβουλίου παύεται, έάν καταδικασθῆ ως αίρετικόν ή επί διαπράξει βαρέων ήθικων ή κανονικών παραπτωμάτων, έάν άπουσιάσῃ άδικαιολογήτως επί τρεῖς συνεχείς συνεδριάσεις του 'Ηγουμενοσυμβουλίου ή παρακωλύσῃ, καθ' οιονδήποτε τρόπον, την λειτουργίαν αυτού ή έάν, λόγω σωματικής ή πνευματικής άσθενείας, άδυνατῆ να άσκήσῃ τὰ καθήκοντά του.

'Η παῦσις ένεκεν άδικαιολογήτου άπουσίας εκ των συνεδριάσεων ή παρακωλύσεως αυτών ή λόγω σωματικής ή πνευματικής άσθενείας και ή άποδοχή τῆς παραιτήσεως κρίνονται υπό τῆς Συνάξεως τῆς 'Αδελφότητος, δι' άποφάσεως ήλμβανομένης κατά πλειοψηφίαν των τριών τετάρτων (3/4) των μελών αυτής, τῆ εισηγήσει του 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

Μέλος παραιτηθῆν ή παυθῆν δύναται να επανεκληγῆ, έφ' όσον εξέλιπον οι λόγοι, οἷτινες επέφερον την παραιτήσιν αυτού, οἷχι όμως εις την άμέσως έπομένην θητείαν του 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

ιβ. 'Η εκλογή η πρόσ ανάδειξιν μελών νέου 'Ηγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται έντος τῆς τελευταίας έβδομάδος πρὸ τῆς ήήξεως τῆς θητείας του προηγουμένου.

Εις περίπτωσιν καθ' ήν ή ήήξις τῆς θητείας του 'Ηγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ με την χρείαν τῆς θέσεως του 'Ηγουμένου, τότε παρατείνεται ή θητεία του μέχρι τῆς εκλογῆς νέου 'Ηγουμένου.

ιγ. Μετά τὸν θάνατον ή παραίτησιν ή την εκπτώσιν 'Ηγουμένου διατηρεῖται τὸ παλαιὸν 'Ηγουμενοσυμβούλιον, εκλέγεται δέ νέον άμα τῆ εκλογῆς νέου 'Ηγουμένου.

'Εκλογή 'Ηγουμενοσυμβούλων:

'Η εκλογή πρόσ ανάδειξιν 'Ηγουμενοσυμβούλων διεξάγεται καθ' όν τρόπον και ή του 'Ηγουμένου, με τās εξῆς διαφορās:

α. Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται δια προσδιορισμὸν ήμέρας εκλογῆς, υπό του 'Ηγουμένου.

β. Τῆς 'Εφορευτικῆς 'Επιτροπῆς προεδρεύει ό 'Ηγούμενος.

γ. Εις τὸ ψηφοδέητιον τίθεται τὸ σημεῖον του σταυροῦ έμπροσθεν δύο (2) ύποχρεωτικῶς όνομάτων, οἷος και ό αριθμὸς των 'Ηγουμενοσυμβούλων, άλλως πως τὸ ψηφοδέητιον εῖναι άκυρον.

δ. Οι 'Ηγουμενοσύμβουλοι εκλέγονται δια πλειοψηφίας και έν περιπτώσει ίσοψηφίας ή εκλογή επαναλημβάνεται πάραυτα, τὰ νέα, όμως ψηφοδέητια καταρτίζονται μόνον με τὰ όνόματα των ίσοψηφων. 'Εάν δέ εκ δευτέρου ίσοψηφίσουν, τίθεται κλήρος. Βάσει του αριθμοῦ των ψήφων, όρίζονται, εξ άλλου, και δύο επιλαχόντες, οἷτινες αντικαθιστοῦν ή αναπληρώνουν μέλη του 'Ηγουμενοσυμβουλίου, και έχουν την αυτην διάρκειαν θητείας πρόσ αυτά. Εις περίπτωσιν ίσοψηφίας, οι επιλαχόντες και ή σειρά αυτών όρίζονται δια κλήρου.

ε. Δια τῆς ύπογραφῆς του Πρακτικοῦ τελειοῦται μεν και όλοκληροῦται ή διαδικασία εκλογῆς 'Ηγουμενοσυμβούλων, οι εκλεγέντες, όμως, δέν αναλημβάνουν πάραυτα καθήκοντα, άλλῆλὰ με την ήήξιν τῆς θητείας του προηγουμένου 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

στ. 'Η σειρά τὸσον των 'Ηγουμενοσυμβούλων, όσον και των επιλαχόντων, θα προσδιορίζεται υπό του αριθμοῦ των ψήφων, τās όποίας ήλαβον κατά τās εκλογās.

Δικαιοδοσία του 'Ηγουμενοσυμβουλίου:

1. Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον άσκει γενικῶς, επί τῆ βάσει των 'Ι. Κανόνων και τῆς κειμένης νομοθεσίας, τὰ τῆς διοικήσεως τῆς 'Ιερῆς Μονῆς και τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας. Ειδικότερον, άποδέχεται ή άποποιεῖται δωρεῆς ή κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εις άγορὰς και πωλήσεις κινητῶν και άκινήτων οἷασδῆποτε άξίας, κατοπιν τῆς κατά νόμον έγκρίσεως του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, όπου δεῖ, άποφασίζει δια την επέκτασιν ή την συντήρησιν των οικοδομικων συγκροτημάτων και γενικῶς περι πάσης ύποθέσεως και παντὸς πράγματος τῆς 'Ιερῆς Μονῆς, τηροῦν τοὺς Νόμους του Κράτους και τοὺς Κανόνες τῆς 'Εκκλησίας.

2. 'Αποφασίζει, τῆ προτάσει του 'Ηγουμένου δια την ρασσοφορίαν ή την μεγαλοσχημίαν των ώρίμων πρόσ τουτο άδελφῶν και ύποβάλλει τās άποφάσεις ταύτας, ως πρότασιν, πρόσ τὸν οἷκειον Μητροπολίτην.

3. Συντάσσει τὸν Προϋπολογισμὸν και τὸν 'Απολογισμὸν έσόδων και έξόδων τῆς Μονῆς εκάστου έτους και ύποβάλλει αυτοὺς πρόσ έγκρισιν εις τὸν Μητροπολίτην.

4. Παρέχει εις τούς Ἀδελφούς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Μονῆς πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, διὰ λόγους υἰγιαίας ἢ δι' ἄλλην τινὰ σοβαρὰν ἀνάγκην, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

5. Προτείνει εις τὴν Σύναξιν τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος τυχὸν τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἢ συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 7

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

1. Τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι εις τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφοί. Δύναται, ὅμως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νὰ μετάσχουν καὶ οἱ δόκιμοι εις ὀρισμένας Συνάξεις ἄνευ ψήφου.

Ἀποκλείονται τῆς Συνάξεως οἱ δεχθέντες μίαν τῶν σχετικῶν ποινῶν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Αἱ Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου. Οὗτος, ὅμως, ὑποχρεοῦται πρὸς τοῦτο, ὁσάκις, ἐπίσης ζητήσουν τὴν σύγκλησιν τὰ δύο ἕτερα μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

3. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται:

α. Διὰ θέματα περὶ τῶν ὁποίων, βάσει τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, εἶναι ἀρμοδία.

β. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εις ἕκαστον ἀδελφὸν διακόνημα, ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου ἐν ὄψει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

γ. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος, δι' ἕκτακτα Ἐκκλησιαστικά ἢ Ἐθνικά Ζητήματα.

δ. Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ ἰλίαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

ε. Πρὸς ἐρμηνείαν ἀσαφῶν ἐνδεχομένως διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

στ. Προκειμένου διὰ τὴν τροποποίησιν ἄρθρων αὐτοῦ ἢ διὰ τὴν προσθήκην νέων, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

4. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν συγκεντρωθῇ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν, ἡ Σύναξις ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρόντων μελῶν, ἐξαιρέσει, πάντοτε, τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, δι' ἃς προβλέπεται παρὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ νύξημένος ἀριθμὸς μελῶν.

5. Τῆς Συνάξεως προεδρεῖ ὁ Ἡγούμενος συνεπικουρούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἄπτονται τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτοῦ.

6. Τηροῦνται Πρακτικά.

7. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, δι' ἃς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ νύξημένη πλειοψηφία. Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐὰν ἡ ψηφοφορία εἶναι φανερά, ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου· ἐπὶ δὲ μυστικῆς ψηφοφορίας, τίθεται κλήρος.

8. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, ἅπαντα τὰ μέλη ὀφείλουσιν νὰ συμπεριφέρονται ἐναντι ἀλλήλων μετ' ἀπολήτου σεβασμοῦ, λαμβάνοντα τὸν λόγον μόνον κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἡγουμένου, πρὸς ὃν δεόν νὰ ἐνδεικνύουν πνεῦμα ἐξαιρέτου σεβασμοῦ, εὐλαβείας καὶ πνευματικῆς ὑποταγῆς. Οἱ τυχὸν διαφωνοῦντες ἐπὶ τινος ζητήματος, δεόν μετὰ σεμνότητος, ταπεινώσεως, πραότητος καὶ εὐλαβείας, νὰ ἐκθέτουν τὴν γνώμην αὐτῶν.

Ἄρθρον 8

Τάξεις μοναχῶν

1. Οἱ δόκιμοι

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ εἰσέλθῃ ὡς δόκιμος εις τὴν Ἱερὰν Μονήν, μὲ σκοπὸν νὰ καταστῇ μοναχός, ἐνδεχομένως δὲ καὶ ἐν καιρῷ νὰ χειροτονηθῇ, δεόν ὅπως ἔχη τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἡλικίαν διαθέντων βεβαίως θερμότητα ζήλου καὶ ὠριμότητα σκέψεως.

Ἐπιθυμῶν προκεχωρημένης ἡλικίας καὶ μοναχός προερχόμενος ἐξ ἐτέρας Μονῆς δὲν γίνονται δεκτοί, ἐκτὸς σπανιωτάτων περιπτώσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἀποφαίνεται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμένου.

Ὁ ὑποψήφιος πρέπει νὰ εἶναι ἄγαμος. Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις χήρων δύναται καὶ πάλλιν νὰ ἀποφασίσῃ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον. Οἱ ἔχοντες οἰκογένειαν ἕγγαμοι ἀποκλείονται ἀσυζητητί.

Ἡ ὄλη ἐν προκειμένῳ διαδικασία ἀποδοχῆς τῶν προσώπων αὐτῶν θὰ διέπῃται ἀπὸ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἰσοχὴ δοκίμου γίνεται κατόπιν οὐσιαστικῆς γνωριμίας αὐτοῦ μετὰ τὴν Ἱερὰν Μονήν. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ γνωριμία αὐτοῦ θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα στενῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Ἡγουμένου καὶ ἐν γένει ἀναστροφῆς του μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ διαφανοῦν ἀφ' ἐνὸς μὲν οἱ μύχιοι πόθοι τῆς καρδίας του, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ κατάστασις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς διανοητικῆς ἰσορροπίας αὐτοῦ.

Ἐφ' ὅσον ὁ ὑποψήφιος γίνῃ δεκτός, ἐγγράφεται εις τὸ Δοκιμολόγιον τῆς Μονῆς καὶ ἐνδύεται ὡς ὀρίζει τὸ Ἱ Κοινόβιον διὰ τοὺς δοκίμους.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ του εις τὴν Ἱ. Μονήν, ὁ δόκιμος παραδίδει ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡγούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον πλεόν μετὰ τὸν Θεὸν παραδίδει ἑαυτὸν, ἐξο-

μολογούμενος, ύποτασόμενος, συμμετέχων εἰς τὴν ὄλην ζωὴν τῆς Μονῆς, ἐπιμελούμενος τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ διακονημάτων μετὰ ζήλου καὶ ὑποταγῆς πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς.

Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμῆς θὰ κυμαίνεται ἀπὸ ἕξι μῆνας μέχρι καὶ τρία ἔτη. Ὁ χρόνος τῆς δοκιμῆς δύναται νὰ συντημηθῆ ἢ καὶ νὰ ἐπιμηκυνθῆ, ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος, τοῦ πόθου καὶ τῆς προσαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀπροσκόπτου κοινοβιακῆς ζωῆς.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δόκιμός τις ἀποδειχθῆ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιός, φίληρις, φιλοκατήγορος ἢ παρουσιάσει συμπτώματα ἰδιορρυθμίας καὶ διαφόρων ψυχολογικῶν προβλημάτων, ἢ στοιχεῖα ἀπάδοντα εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν καὶ εἶναι ἀνεπίδεκτος διορθώσεως, ἀποβάλλεται τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐὰν δόκιμος ἀποχωρήσῃ οικειοθελῶς ἐκ τῆς Μονῆς, ἐπανέληθ δὲ ἀργότερον, δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὸς ἐφ' ἅπαξ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως διὰ τὸν χρόνον τῆς προηγουμένης δοκιμῆς του.

Ἐὰν δόκιμος ἀσθενήσῃ παραπλήσιον θανάτου, τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον δύναται νὰ ἀποφασίσῃ ὅπως, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολίτου τελεσθοῦν ἀθρόον ρασοφορία καὶ μεγαλοσχημία αὐτοῦ.

Ὁ ἐγγραφεὶς εἰς τὸ Δοκιμολόγιον ἠθέλην ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῆ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πρὸ τῆς ρασοφορίας του λαμβάνει μόνον ὅ,τι παρέδωκεν εἰς τὸν Ἐγούμενον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς του καὶ οὐδὲν ἄλλο.

2. Ρασοφόροι Μοναχοὶ

Ἐφ' ὅσον ὁ δόκιμος κριθῆ ἱκανὸς διὰ τὰ περαιτέρω, προτάσει τοῦ Ἐγουμενοῦ, ἀποφάσει τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Μητροπολίτου καθίσταται ὀριστικὸν μέλος τῆς Ἀδελφότητος διὰ ρασοφορίας καὶ ἐγγράφεται εἰς τὸ Μοναχολόγιον. Κατὰ τὴν ρασοφορίαν ὁ ἀδελφὸς ἐνδύεται τὴν μοναχικὴν περιβολὴν καὶ λαμβάνει τὸ διδόμενον αὐτῷ μοναχικὸν ὄνομα.

Ἡ προαγωγή τῶν δοκίμων εἰς ρασοφόρους γίνεται κατὰ ἱεραρχίαν, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλῃως κριθῆ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων.

Τὴν Κουρὰν τελεῖ ὁ οικεῖος Μητροπολίτης ἢ ὁ Ἐγούμενος. Ἀπόντος τοῦ Ἐγουμενοῦ ἀπαγορεύεται ἡ τέλεσις Κουρᾶς.

Ἐὰν ρασοφόρος ἀδελφὸς ἀσθενήσῃ βαρέως παραπλήσιον θανάτου προτάσει τοῦ Ἐγουμενοῦ, ἀποφάσει τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου δίδεται αὐτῷ μεγαλοσχημία.

3. Μεγαλόσχημοι Μοναχοὶ

Ἐφ' ὅσον ρασοφόρος ἀδελφὸς κριθῆ ἄξιος, προτάσει τοῦ Ἐγουμενοῦ, ἀποφάσει τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου, λαμβάνει μεγαλοσχημίαν.

ἄρθρον 9

Ἐὰν ἀδελφὸς ἀποχωρήσῃ οικειοθελῶς ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς μηνὸς μετ' εἰληκρικοῦ μετανοίας, γίνεται δεκτὸς μόνον ἐφ' ἅπαξ καὶ ἐφ' ὅσον συμφωνήσουν ὁ Ἐγούμενος καὶ τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον.

Ἀδικαιολόγητος ἀπουσία ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πέραν τοῦ ἐνὸς μηνὸς ἀποτελεῖ λόγον ὀριστικῆς διαγραφῆς ἐκ τοῦ Μοναχολογίου, προτάσει τοῦ Ἐγουμενοῦ καὶ ἀποφάσει τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 10

Οἱ Ἱερομόναχοι τῆς Μονῆς

α. Μοναχοὶ τῆς Μονῆς διαθέτοντες τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα δύναται κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἐγουμενοῦ, ἀποφάσεως τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολίτου νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ἱερωσύνην καὶ νὰ διακονοῦν τὸ θυσιαστήριον τῆς Μονῆς εἴτε εἰς ἐνορίας τῆς Μητροπόλεώς μας. Οἱ ἐξ αὐτῶν πτυχιούχοι θεολόγοι δύναται νὰ λαμβάνουν καὶ τὸ ὄφθικιον τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ κατὰ τὴν χειροτονίαν των εἰς πρεσβύτερον, μάλιστα δὲ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις.

β. Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς δύναται νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς ἐκκλησιαστικὴν θέσιν ἐντὸς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας, κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου, διατηρουμένου τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀδειαν αὐτοῦ, ἐὰν ἀντιληφθῆ ὅτι κινδυνεύει ἡ πνευματικὴ ἀκεραιότης καὶ σωτηρία τοῦ ἐν λόγῳ Ἱερομονάχου.

γ. Οἱ ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Μονὴν Ἱερομόναχοι καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς ἐμμίσθους Ἐκκλησιαστικὰς θέσεις τῆς Μητροπόλεώς μας ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν ὀλοκλήρον τὸν μισθὸν των εἰς τὸ κοινὸν Ταμεῖον τῆς Μονῆς. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς συνταξιούχους οἰουδήποτε ὀργανισμοῦ, ἢ δὲ Ἱερὰ Μονὴ φροντίζει δι' ἀπάσας τὰς ἀνάγκας των. Ὁ μὴ συμμορφούμενος ἀποβάλλεται τῆς Μονῆς.

δ. Ἱερομόναχοι τῆς Μονῆς ἔχοντες τὸ ὄφθικιον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἀσκούντες τοῦτο εἰς τὰς ἐνορίας τῆς Μητροπόλεως δύναται νὰ ἐξομολογοῦν καὶ ἐντὸς τῆς Ἱ. Μονῆς.

ἄρθρον 11

Περιουσία

Ὁ μοναχὸς ἐν τῇ Ἀδελφότητι οὐδὲν ἴδιον κέκτηται, κατὰ τὴν βασικὴν ἀρχὴν καὶ ἀρετὴν τῆς ἀκτημοσύνης. Τὰ πάντα χρησιμοποιοῖ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Ἐγουμενοῦ καὶ οὐδὲν δωρίζει ἢ λαμβάνει ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ.

Ἡ τυχὸν ἀκίνητος ἢ κινητὴ προσωπικὴ περιουσία τοῦ μεγαλοσχήμου μοναχοῦ ἢ Ἱερομονάχου περιέρχεται εἰς τὴν Μονὴν, συμφώνως πρὸς τὴν κειμένην νομοθεσίαν.

Ἐὰν ὑπάρξη μερίδιον ἐκ πατρικῆς περιουσίας τὴν τακτοποιεῖ ἀναλλόγως μετὰ τῶν οἰκειῶν του πρὸ τῆς κουρᾶς αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐὰν μοναχὸς τις γίνῃ κάτοχος περιουσίας ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, αὕτη περιέχεται πάλιν εἰς τὴν Μονήν, ὡς ὀρίζει ὁ νόμος.

Πᾶν τὸ προσφερόμενον οἰκειοθελῶς, νομίμως καὶ ἐπισήμως δι' ἀφιέρωσης εἰς χρῆμα ἢ εἰς ἀκίνητα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν δὲν δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ ἀπερχόμενος δι' οἰονδήποτε λόγον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀλλὰ φιλοανθρώπως φερόμενον τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον δύναται νὰ ἀποδώσῃ μέρος τι ὡς φιλοανθρωπία, ἀνάλλογον κατ' ἐκτίμησιν πρὸς τὸ ὕψος τῆς προσφορᾶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραμονῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, ἀλλὰ καὶ ἀνάλλογον πρὸς τὴν οικονομικὴν δυνατότητα τῆς Μονῆς κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην.

Ἐὰν ὑπάρχουν δὲ καὶ συγγραφικὰ δικαιώματα ἐκ συγγραφῆς βιβλίου ἢ βιβλίων τινῶν δύναται ὁ ἀποχωρῶν μοναχὸς ἢ ἱερομόναχος, ἐὰν ἐπιθυμῇ, νὰ τὰ παραλάβῃ βάνη.

ἄρθρον 12

Καθήκοντα τῶν ἀδελφῶν

1. Ἡ θεμελιώδης μοναχικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ ὑπακοή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δεῖκνῃ ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν πρωτίστως πρὸς τὸν Ἱγούμενον, «μηδὲν παρὰ γνώμην αὐτοῦ διαπραττῶν». Αὕτη δὲ θεωρεῖται γενομένη πρὸς τὸν Κύριον (Μ. Βασιλείου ΕΠΕ 9,56).

2. Εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν οὐχὶ μόνον δικαιούται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεούται νὰ μὴ ὑπακούσῃ ὁ ὑποτακτικός: Ὅταν τὸ προσταττόμενον καταφανῶς προσκρούῃ εἰς ρητὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ἢ εἰς τὴν παραδεδεγμένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πίστιν.

3. Πάντες οἱ ἀδελφοὶ εἶναι ἴσοι μετὰ τῶν, μηδὲ τοῦ Ἱγουμενοῦ ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, εἶναι «πρῶτος μετὰ τῶν ἴσων». Οἱ ἀδελφοὶ προσφωνοῦν τὸν Ἱγούμενον διὰ τῆς παραδοσιακῆς ἐπωνυμίας «Γέροντα», μετὰ τῶν δὲ προσφωνοῦνται «ἀδελφέ» καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστου.

4. Ἄπαντες οἱ ἀδελφοὶ ἔχουν ὑποχρεωτικῶς Πνευματικὸν τὸν Ἱγούμενον τῆς Μονῆς. Ἐὰν διὰ σοβαρὸν λόγον δὲν ἐπαρκεῖ ὁ Ἱγούμενος, τότε ἀνατίθεται, πρὸς καιρὸν ἢ μονίμως, ἡ Πνευματικὴ πατρότης εἰς ἔμπειρον ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τῆ ἡλικίᾳ Ἱερομόναχων τῆς Μονῆς.

5. Κοινὸν καὶ ἀνεξόφλητον χρέος παραμένει ἡ ἐν Χριστῷ ἐκτενὴς ἀγάπη μετὰ τῶν ἀδελφῶν, διότι «ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν» κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀποστόλου (Α' Πέτρου 4,8). Μερικὴ καὶ ἐξιδιασμένη φιλία καὶ ἀγάπη πρὸς τινὰ ἐπ' οὐδενὶ ἐπιτρέπεται (Μ. Βασιλείου ΕΠΕ 8,148).

6. Οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν ἐπιπλήττει ἢ παρατηρεῖ ἄλλοθεν ἐκτός του Ἱγουμενοῦ, ἢ τοῦ ὀρισθέντος ἀναπληρωτοῦ.

Τὸ σφάλμα ἀδελφοῦ τινος νὰ μὴ ἀποτελέσῃ αἴτιον ἐξουδενώσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀφορμὴ ἀδελφικῆς προσεγγίσεως πρὸς ὠφέλειαν πάντων.

7. Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν πρέπει νὰ κυριαρχοῦν αἱ μοναχικαὶ ἐκφράσεις: συχώρησον, εὐλόγησον, εὐλογοεῖτε, νὰ εἶναι εὐλογημένον, εὐλογημένε, ἀσφαλῶς δὲ νὰ ἐκλείπουν τὰ ἀντίστοιχα ἀπάδοντα κοσμικὰ λόγια.

8. Σχολιασμοί, καταλαλιά, ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι συζητήσεις, ψιθυρισμοί, παράταιροι φωναί, καχασμοί, περπερέαι, εὐτραπελῖαι, βωμολοχίαι καὶ μωρολογίαι εἶναι στοιχεῖα παντελῶς ξένα πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ μοναχοῦ.

9. Πάντες οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουν νὰ ἀσκοῦν ἑαυτοὺς κατὰ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐν ἀγνείᾳ, παρθενίᾳ, σωφροσύνῃ καὶ ἁγιασμῶ, ἐν ἀδιαλείπτῳ δὲ προσευχῇ καὶ θείῳ ἔρωτι διὰ τὸν Νυμφίον Χριστόν. Αἱ δὲ σχέσεις μετὰ συγγενῶν τῶν νὰ παραμένουν μόνον καὶ ἐφ' ὅσον συντελοῦν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ὠφέλειαν ἀμφοτέρων.

10. Ἐκαστος ἀδελφὸς ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ καὶ φροντίζῃ δι' ἅπαντα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς Μονῆς, τὰ ὁποῖα ἀποκτήθηκαν μετὰ κόπων τῶν προηγηθέντων πατέρων καὶ δωρεῶν χριστιανῶν.

11. Οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, τόσον τῆς θείας λατρείας, ὅσον καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῆς Μονῆς. Κέντρον τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν εἶναι τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς, ὅπου τελεῖται ἡ ἐν πνεύματι λατρεῖα καὶ δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, δι' ὃν ὕψιστον σκοπὸν ζῆ ὁ μοναχός. Ὅφείλουν ἅπαντες, ἐκτὸς ἡλεγμένης ἀσθενείας, νὰ συμμετέχουν εἰς τὰς τελουμένας ἀκολουθίας.

Βεβαίως εἰδικὴ συνεννόσις θὰ γίνεταί μετὰ τῶν Ἱερομόναχων τῶν ἐχόντων ἐνοριακὰ καθήκοντα.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, ὡς καὶ ἐν τῇ Τραπέζῃ, οἱ μοναχοὶ φέρουν ράσον καὶ κουκούλιον.

Ἐκαστος ἀδελφὸς ὀφείλει, ὅπως ἐκτελή τὸν ἀνάλλογον αὐτοῦ ἀτομικὸν κανόνα, κατὰ τὴν διατεταγμένην ὀρθρινὴν ὥραν.

Ἄπαντες οἱ ἀδελφοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ τηροῦν τὰς καθωρισμένας Νηστείας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, πλὴν ἀσθενοῦς τινος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἰσχύῃ εἰδικὴ μεταχείρισις.

12. Ἀπαγορεύεται ρητῶς ἡ τέλεισις Γάμων καὶ βαπτίσεως εἰς τὴν Ἱ. Μονήν, καθὼς καὶ ἡ ἐγκατάστασις Τηλεοράσεως καὶ Διαδικτύου.

13. Ὁ χώρος τοῦ ὀρόφου τῶν κελθίων τῶν μοναχῶν εἶναι ἄβατος δι' ἅπαντας. Μόνον ἅπαξ τοῦ ἔτους κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου θὰ δύνανται νὰ ἀνέλθουν καὶ εἰς αὐτόν.

ἄρθρον 13 Διακονήματα

1. Αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπηρεσίαι ὀνομάζονται «Διακονήματα» καὶ ἀποτελοῦν χρέος παντὸς μοναχοῦ διαβιούντος ἐν αὐτῇ. Ἐκτελοῦνται δὲ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας ἢ ἀμοιβῆς, κατὰ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως ἐκάστου, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι προσφορὰ πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μ. Βασιλείου «Ποίει τὰ ἔργα τῆς διακονίας σου εὐσχημα καὶ ἐπιμελῆ, ὡς τῷ Χριστῷ διακονῶν».

2. Τὰ διακονήματα κατανέμονται εἰς τοὺς Ἀδελφούς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ ἔχουν διάρκειαν ἐνὸς ἔτους. Εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις παραμένουν ἰσοβίως.

3. Ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὰ διακονήματα συνδέεται μετὰ τοῦ σκοποῦ τῆς Μοναχικῆς τελειώσεως καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ βασικῶν προϋποθέσεων διὰ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ὁλοκλήρωσιν των. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἐργασία ὑπεδείχθη δι' ἀγγέλου εἰς τὸν Μ. Ἀντώνιον, ὡς δρόμος σωτηρίας τοῦ Μοναχοῦ λέγων, «τοῦτο ποίει καὶ σωθήσῃ».

4. Τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν διακονημάτων ἀσκεῖ ὁ Ἡγούμενος ἢ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐντεταλημένον μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

5. Τὰ κυριώτερα διακονήματα τῆς Μονῆς εἶναι τὰ ἑξῆς: Γραμματέως, Οἰκονόμου, Ταμίου, Ἐκκλησιάρχου, Τυπικάρη, Βιβλιοφύλακος, Βηματάρη, Ἀρχοντάρη, Μαγείρου, Εὐπρεπιστοῦ, Πορτάρη, Τραπεζάρη, Ἐπιμελητοῦ ζῶων (βορδοναρίου), Ξυλουργοῦ, Σιδηρουργοῦ, Κηπουροῦ, Ἀγιογράφου, Καλλιγράφου - Ἀντιγραφέως, Κεντητοῦ, Ἱερογράφου, Μεμβρανοποιοῦ, κ.ἄ.

ἄρθρον 14 Τηρούμενα Βιβλία

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τηροῦνται τὰ ἑξῆς ἐπίσημα βιβλία:

1. Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.
2. Βιβλίον Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου.
3. Βιβλίον Πρακτικῶν συνάξεων Ἀδελφότητος.
4. Μοναχολόγιον.
5. Δοκιμολόγιον.
6. Κτηματολόγιον.
7. Βιβλίον Ταμείου (Καθημερινόν).
8. Ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ Διπλότυπα Εἰσπράξεων.
9. Βιβλίον καταγραφῆς Ἱερῶν Λειψάνων καὶ περιπύστων εἰκόνων.
10. Βιβλίον τιμαλφῶν καὶ ἀφιερωμάτων.
11. Βιβλίον βιβλιοθήκης.
12. Πᾶν ἕτερον βιβλίον προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων διὰ τὰ Ν.Π.Δ.Δ. Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας.

Διὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου δύο ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν χρέη Γραμματέως καὶ Ταμίου.

Ὁ Ἡγούμενος δὲν ἐκτελεῖ χρέη Ταμίου, ἐποπτεύει ὅμως τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν.

Ὁ Ταμίας τηρεῖ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς Ἀδελφότητος λογιστικὰ βιβλία. Καταρτίζει ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ τὸν Ἀπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐνεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Προϋπολογισμοῦ, ἐκδίδων τὰ ἀνάλογα διπλότυπα.

Καταβολαὶ χρηματικαὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνεργοῦνται εἰς χεῖρας τοῦ Ταμίου ἢ δι' ὠρισμένην κατηγορίαν εἰσπράξεων, εἰς χεῖρας τοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐντολοδόχου. Ἀναλήψεις καταθέσεων παρὰ Τραπεζῆς καὶ λοιπῶν Ὄργανισμῶν ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμίου ἢ ἐτέρου ἀδελφοῦ ἐξουσιοδοτηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ὁ Γραμματεὺς φυλάττει ἐπιμελῶς τὰ ἀρχεῖα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Καταρτίζει τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, τὰ ὁποῖα καὶ προσυπογράφει. Συτάσσει πᾶν ἔγγραφον ἀφορῶν ὑποθέσεις τῆς Ἱ. Μονῆς.

ἄρθρον 15 Πειθαρχικὸς ἔλεγχος - Ἐπιτίμια

Τὰ ἐπιτίμια κατὰ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν δὲν ἀποτελοῦν τιμωρίας, ἀλλὰ πράξεις ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ, πρὸς παιδείαν, ἔλεγχον, σωφρονισμὸν, ἐπανάρθωσιν καὶ θεραπείαν νοσοῦντος ἀδελφοῦ, ἵνα μὴ ἐξαπλωθῇ ἡ λοιμικὴ ἀσθένεια τοῦ ἐνὸς καὶ λάβῃ διαστάσεις πανδημίας ἐν τῇ Ἀδελφότητι.

Κατ' ἀρχὴν ἀναλαμβάνει ὁ Ἡγούμενος τὴν νοουθεσίαν τοῦ ἐκτραπέντος ἀδελφοῦ καὶ εἰς περίπτωσιν μὴ συμμορφώσεως πρὸς τὰς πνευματικὰς ὑποδείξεις, τότε εἰσπράττει ἀναλόγως εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω μέχρι καὶ διαγραφῆς τοῦ ὑποτροπιάζοντος ἐκ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Μονῆς καὶ ἐνημερώνει τὸν Μητροπολίτην.

ἄρθρον 16 Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον ἐπιστᾶται ἄγρυπνος πνευματικὴ προσοχή, διότι εὐκόλως δύναται νὰ προέλθῃ ἐκτροπὴ σχετικῶς περὶ τῶν ἐσόδων καὶ νὰ καταστῇ ἡ Ἱ. Μονὴ ἐγκόσμιος οἰκονομικὸς παράγων μὲ ἀπροβλέπτους προεκτάσεις.

Οἱ οἰκονομικοὶ πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προέρχονται:

1. Πρόσοδοι ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ τῶν Μετοχιῶν.

2. Ἐκ τῆς πωλήσεως ἐργοχείρων.
3. Ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχούσης κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῆς.
4. Ἐκ μισθῶν τῶν ἐμμίσθων Ἱερομονάχων καὶ συντάξεων τῶν συνταξιούχων.
5. Αἱ τυχόν κρατικά ἐπιχορηγήσεις.
6. Ἐκ δωρεῶν φίλων προσκυνητῶν καὶ κληρονομία κατόπιν ἐπισταμένου ἐλέγχου.
7. Ἐκ λειτουργίας ἐκθέσεως βιβλίων ἐκδόσεων τῆς Ἱ. Μονῆς, ἢ ἀλλῶν πνευματικῶν βιβλίων, καθὼς καὶ ποικίλων εἰδῶν εὐλαβείας.
8. Πᾶσα ἀλλήλη πρόσδοδος προερχομένη ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

ἄρθρον 17

Διαχείρισις τῶν πόρων

Αἱ ὡς ἄνω πρόσδοδοι λειτουργοῦν ὡς ἐπάρκεια συντηρήσεως τῶν Ἀδελφῶν κατὰ τὸν τοῦ ἀποστόλου λόγον «ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τίμ. 6,8). Σκοπὸν τῆς Μονῆς δὲν ἀποτελεῖ ἡ συσώρευσις καταθέσεων εἰς Τραπεζὰς καὶ μάλιστα ποικιλίας τοῦ εἶδους.

Εἰδικώτερον δὲ δαπανῶνται κατὰ σειρὰν προτεραιότητος:

1. Διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Ἀδελφότητος, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν ὡς μέτρον τὴν μετρίαν διαβίωσιν πολλῶν συνανθρώπων μας καὶ οὐχὶ τὴν πολυτελεῖν τοιαύτην (τροφαί, ἐνδύματα, αὐτοκίνητα κ.λ.π.)
2. Διὰ τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
3. Διὰ καλλιέργειαν κτημάτων καὶ προμήθειαν ζωοτροφῶν.
4. Διὰ προμήθειαν βιβλίων καὶ λοιπῶν εἰδῶν διὰ τὴν λειτουργίαν Ἐκθέσεως.
5. Διὰ τὴν φιλοξενίαν.
6. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὑφισταμένων.
7. Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων κτισμάτων.
8. Διὰ φιланθρωπικοὺς καὶ ἱεραποστολικοὺς σκοπούς.
9. Δι' ἐνίσχυσιν τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.
10. Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 18

Σφραγίς

Ἡ σφραγίς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλική, φέρουσα εἰς τὸ κέντρον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ εἰς τὸν πρῶτον κύκλον, περίξ της εἰκόνας, ΑΝΔΡΩΑ ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ ΑΡΔΑΣΣΗΣ 2004. καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κύκλον ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ.

ἄρθρον 19

Περὶ Μετοχίων

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται, προτάσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀδελφότητος, νὰ ἰδρύσῃ Μετόχια ἐντὸς τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῆ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου, καὶ ἐν ἐτέρῳ ἐκκλησιαστικῆ περιφερεία πάντοτε τῆ ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου τῆς περιοχῆς ἐνθα τὸ Μετόχιον ἰδρυθήσεται.

Ναοὶ ἢ Μονύδρια, ὁποῦδήποτε κείμενα περιερχόμενα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν διὰ διαθήκης ἢ δωρεᾶς ἢ καθ' οἶον δῆποτε ἀλλῶν τρόπον, δύναται νὰ καθίστανται Μετόχια αὐτῆς, τηρουμένων ἐπακριβῶς τῶν προβλεπομένων διατάξεων.

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ τούτων διὰ Πράξεως τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου.

Ταῦτα δὲν θὰ ἀποτελοῦν ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον, ἀλλὰ παράρτημα τοῦ Ν.Π. τῆς Ἱ. Μονῆς. Τελοῦν δὲ ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν αὐτῆς καὶ διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου τῆς, τὸ ὅποῖον ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν κανονικὴν, πνευματικὴν, διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν.

Τὰ Ἱ. Μετόχια διακονοῦνται ὑπὸ ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, διὰ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὅποῖον ὀρίζεται ἐπίσης ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ ὀριζόμενος ὡς ὑπεύθυνος περιορίζεται εἰς ἐνεργείας καὶ ἀρμοδιότητας καθοριζόμενας ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς.

Τὰ Ἱ. Μετόχια δύναται νὰ λειτουργήσουν καὶ ὡς Καθίσματα διὰ πνευματικὰς ἀνάγκας, δι' ἀνάρρωσιν, ἢ διαφόρους ἐργασίας, οἷον συγκομιδὴν προϊόντων, μελέτην, κ.τ.λ. Τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν Μετοχίων διέπει ὁ παρῶν Κανονισμός.

Ἱερομόναχοι ἢ μοναχοὶ τῆς Μονῆς δύναται, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν αἱ συνθήκαι τῆς Μονῆς, νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν Ἱεραποστολὴν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθαίου 28,19).

ἄρθρον 20

Τροποποιήσις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται τῆ εισηγήσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 21

Τελοῦνται Ἀγρυπνία κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ ἀποδόσεις τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἐορτῶν ὡς καὶ εἰς μνήμας μεγάλων Ἀγίων, ἤτοι Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν,

Μεγαλομαρτύρων και Ὁσίων, καθὼς καὶ κατὰ τὴν 17ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν θεμελιώσεως τῆς Μονῆς.

ἄρθρον 22

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ πανηγυρίζει:

Τὴν 24ην Αὐγούστου εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἰς τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων τῶν παρεκκλησιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ἄρθρον 23

Πᾶν μὴ προβλεπόμενον εἰς τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἀντιμετωπίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἡμβανομένης συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

ἄρθρον 24

Ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Ἀρδιάσσης ἄρχειται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ ἐν

τῷ ἐπίσημῳ δεητίῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος “ΕΚΚΛΗΣΙΑ”.

Ὁ Ἡγούμενος, τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἡ Ἀδελφότης εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πιστὴν, ἐνσυνείδητον καὶ μετὰ ζήλου ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος.

ἄρθρον 25

Ὁ παρῶν ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς συνετάγη, ἐνεκρίθη ὁμοφώνως καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τὴν 17ην Νοεμβρίου 2009.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ Ἀρδιάσσης
17.11.2009

Ὁ Καθηγούμενος

ἀρχιμ. Νικηφόρος Χρ. Μανάδης

Ἡ Ἀδελφότης

1. ἱερομ. Αὐγουστίνος Αὐξωνίδης
2. ἱερομ. Χριστοφόρος Καλόγηρος
3. ἱερομ. Γερβάσιος Σπυρόπουλος
4. ἱερομ. Χρυσόστομος Τσίρης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Πιπερίτσας,
Ἁγίου Δημητρίου Σολακίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καθαμάτῃ τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Θαλλελαίου ὁμωνύμου χωρίου Νάξου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἐγγαρῶν Νάξου,
Ἁγίας Τριάδος Καθοξύλλου Νάξου,
Ἁγίου Γεωργίου Κυνιδάρου Νάξου,
Ἁγίας Παρασκευῆς Μέσης Νάξου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκαδοῦ Νάξου,
Ζωοδόχου Πηγῆς Χειμάρρου Νάξου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νάξῳ τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Παροναξίας Καθλίδικος

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν

Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Οἰκουμένου Χαϊδεμένου,
Ἁγίου Νικολάου Πύλης,
Ἁγίων Θεοδώρων Κρήνης,
Ἁγίων Πάντων Πρίνου,
Ἁγίας Παρασκευῆς Γκοιφαρίου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσοχώρας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Γαρδικίου,
Προφήτου Ἡλίου Δέσης,

Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Γριζάνου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Τρίκῃσι τῇ 11ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις- α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Νικολάου Ἀντιρρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἄγιας Παρασκευῆς Ναυπάκτου,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς
θέσεως.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 25ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἄγιου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

**Ἱερὰ Μητρόπολις Γόρτυνος
καὶ Μεγαλοπόλεως**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2
τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν
Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πλη-
ρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημε-
ρίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ἀετοράχνης,

Ἄγιου Νικολάου Λιοδώρας,

Τιμίου Προδρόμου Λουτρῶν Ἡραίας,

Ἄγιου Ἀθανασίου Μελισσόπετρας,

Ἄγιου Γεωργίου Ὁχθίων,

Ἄγιων Ἀποστόλων Παλαιοχωρίου,

Γενεσίου Θεοτόκου Πυρρίου,

Τιμίου Προδρόμου Ξηροκαρυταίνης,

Ἄγιου Νικολάου Βυζικίου,

Ἄγιου Γεωργίου Καμενίτσας,

Ἄγιας Τριάδος Νεοχωρίου,

Τιμίου Προδρόμου Πυργακίου,

Ἄγιου Γεωργίου Λάστας,

Γενεσίου Θεοτόκου Καπελίτσας,

Ἄγιου Δημητρίου Περδικονερίου,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Τροπαίων,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελημαχίου,

Ἄγιας Παρασκευῆς Βουτσίου,

Ἄγιου Ἀθανασίου Χώρας,

Ἄγιου Νικολάου Λειβαδακίου,

Ἀγ. Χαραλάμπους Ἀνεμοδουρίου,

Ἄγιου Δημητρίου Ἀναβρυττοῦ,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Βάγκου,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Βάστα,

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Βελιγοστῆς,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Βρυσοῦλων,

Ἄγιου Τριάδος Βουτσαρᾶ,

Ἄγιας Τριάδος Γιαννείκων,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Γραικοῦ,

Ἐπαπαντῆς Σωτήρος Ἑλληνήτσας,

Ἄγιου Δημητρίου Ζώνης,

Ἄγιου Γεωργίου Καράτουλα,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Καστανοχωρίου,

Κοιμήσεως Θεοτόκου Καμποχωρίου,

Ἄγιου Δημητρίου Κοτυλίου Ἰ. Ἄνω,

Ἄγιου Νικολάου Κυπαρισσίας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Λυκοσοῦρας,
Ἄγιου Νικολάου Μαραθούσας,
Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Παλαιοκάστρου,
Ἄγιου Κωνσταντίνου Παύλιας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαμαρίου,
Ἄγιου Ἰωάννου Θεολόγου Ποταμιᾶς,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Πετρίνας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ραψωματίου,
Ἄγιου Νικολάου Σουλίου,
Ἄγιου Ἀθανασίου Σουλιαρίου,
Τιμίου Προδρόμου Τριλόφου,
Ἄγιου Δημητρίου Τριποτάμου,
Ἄγιου Γεωργίου Χρούσας,
Ἄγιου Γεωργίου Χωρεμίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω
κενῶν θέσεων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

**Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰλίου, Ἀχαρνῶν
καὶ Πετρουπόλεως**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2
τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν
Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πλη-
ρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημε-
ρίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἄγιου Δημητρίου Πετρουπόλεως (τρεῖς θέσεις),

Ἄγιας Τριάδος Πετρουπόλεως (μία θέσις),

Ἄγιου Νικολάου Ἰλίου (μία θέσις),

Ἄγιας Τριάδος Καματεροῦ (μία θέσις),

Παναγίας Γοργοεπηκόου Ζεφυρίου (δύο θέσεις),

Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀφιδνῶν (μία θέσις),

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω
κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἰλίῳ τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

**Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰλίου, Ἀχαρνῶν
καὶ Πετρουπόλεως**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38
παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973,
Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς

ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Ἁγίου Βλασίου Ἀχαρνῶν,
Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Ἰλίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἰλίῳ τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως
ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἰθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Γενεσίου Θεοτόκου Σύβρου, - Λευκάδος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Λευκάδι τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 2010

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίας Παρασκευῆς Ἁγίου Πνεύματος,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Κρίνου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Νέου Σουλίου,
Ἁγίου Γεωργίου, Νέας Τυρολόης,
Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Ὁρέσκειας,
Ἁγίου Ἀθανασίου Πενταπόλεως,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκουτάρεως,
Ἁγίου Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ,
Ἁγίου Ἀθανασίου Χρυσοῦ

Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Σερρῶν,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-

σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σέρραις τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίας Παρασκευῆς Ἁγίου Πνεύματος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σέρραις τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίων Ἀντωνίου καὶ Μαρίνης Σερρῶν,

Προφήτου Ἡλίου Σερρῶν,

Ἁγίου Γεωργίου Ἀσπροβάλλτας,

Ἁγίας Τριάδος Λιβαδοχωρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σέρραις τῇ 29ῃ Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίων Κωνσταντίνου-Ἐλένης Βαλτιονέρων,
Ἁγίου Χαραλάμπους, Ἀγραπιδέας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Καστανοφύτου,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω
κενῶν θέσεων.

Ἐν Καστορίᾳ τῆ 2α Νοεμβρίου 2010

† Ὁ Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Καρπεννησίου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2
τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν
Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ πληρ-
ρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερι-
ου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίας Τριάδος Ἁγίας Τριάδας - Εὐρυτανίας,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς
θέσεως.

Ἐν Καρπεννησίῳ τῆ 21η Ὀκτωβρίου 2010

† Ὁ Καρπεννησίου ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Δημοσίευσις Δικαστικῆς Ἀποφάσεως

Πρὸς

Τὸν Πρεσβύτερον

Δημήτριον Παντούδην τοῦ Νικολάου,

Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Διὰ τοῦ παρόντος, κοινοποιούμεν σοι κατωτέρω τὴν
ἐρήμην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 20/2010 ἀπόφασιν
τοῦ Πρωτοβάθμιου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Δια-
κόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου
5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς
πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καὶ ἰσχύει
συμπληρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 171/1942 καὶ
κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44
τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς
καὶ ἀσκῆσαι κατ' αὐτῆς τὰ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 126
καὶ 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικασ-
τηρίων Νόμου ἔνδικο μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας
καὶ τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως
ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης
προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφα-
σις καταστῆ, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσίδικος,
ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Ἀπόσπασμα Ἀποφάσεως 20/2010

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Δια-
κόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος τῆς 153ης Συνοδικῆς Περιόδου, συγκείμενον
ἐκ τοῦ Προέδρου Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Νικαίας κ. Ἀλεξίου, ὡς προηγουμένου κατὰ τὰ πρεσβεῖα
χειροτονίας καὶ ἀναπληροῦντος, δυνάμει τῆς διατάξεως
τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Νόμου
5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς
πρὸ Αὐτῶν Διαδικασίας», τὸν κωλυόμενον ὅπως προσ-
έλθῃ καὶ παραστῆ Σεβασμιωτάτων Πρόεδρον Αὐτοῦ Μη-
τροπολίτην Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστατίου κ. Ἱερόθεον
καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτων Μη-
τροπολιτῶν: α) Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερο-
θέου, β) Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου καὶ γ) Δημητριάδος
καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀνα-
πληρωματικοῦ Μέλους Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-
πολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κυ-
ρίλλου, ἀναπληροῦντος τὸν Σεβασμιωτάτον Προ-
εδρεύοντα Αὐτοῦ Μητροπολίτην Νικαίας κ. Ἀλέξιον εἰς
τὴν θέσιν του ὡς τακτικοῦ Μέλους.

Συνελθὼν εἰς Συνεδρίαν τῆ 26ῆ Αὐγούστου 2010,
ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Πέμπτη καὶ ὥρα 13.30, ἐν τῷ Συ-
νοδικῷ Μεγάλῳ κειμένῳ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰω-
άννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1 καὶ τῆ συνθήει τῶν Συ-
νεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως
Αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Τσιρίγκα, ἵνα κρίνῃ
καὶ δικάσῃ τὸν Πρεσβύτερον Δημήτριον Παντούδην τοῦ
Νικολάου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν
καὶ Νευροκοπίου, κατηγορούμενον ἐπὶ: ... καὶ συγ-
κεκριμένως ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ'
Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ δὴ καὶ
Πρεσβύτερος Αὐτῆς, καὶ ἐφημερεύων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ...
ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καὶ ρητῶς προ-
βλεπομένοις καὶ ρητῶς τιμωροῦμένοις ὑπὸ τῶν Θείων
καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἸΒ' καὶ ΝΗ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,
Ζ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Γραφι-
κοῦ Λογίου Ματθ. ΙΗ' 6-9, τῆς υποθέσεως αὐτοῦ παρα-
πεμφθείσης ἐνώπιον Αὐτοῦ, λόγῳ ἀρμοδιότητος, δυνά-
μει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/2008 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ
Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευρο-
κοπίου.

Δικάζων ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως
κληθέντος δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 55 τοῦ

Ν. 5383/1932 ως αγνώστου διαμονής της κλήσεως αυτού δημοσιευθείσας δις εις τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», μηνῶν Μαΐου καὶ Ἰουνίου 2010 ὡς καὶ εις τὴν ἡμερησίαν τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ» φύλῃ 11ης καὶ 12ης Μαΐου 2010, καὶ μὴ προσελθόντος καὶ μὴ παρασάντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξήλθον καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καὶ στοιχεῖα.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δικαστικοῦ Συνέδρου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου.

Σκεφθὲν κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καὶ ἀξιολογήσεως τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας, τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας περιλαμβανούσης καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς προδικασίας, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθησαν ὡς πραγματικὰ περιστατικὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν, συνωδῶ τῷ ἄρθρῳ 57 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὅτι ὁ κατηγορούμενος Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ δὴ καὶ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, καὶ ἡμερησίως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ ...

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος...

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καὶ ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος καὶ τῆς ἐπιφυλάξεως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱλαϊκῶν καὶ δὴ καὶ ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων: ...

Διὰ ταῦτα

1) Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Πρεσβύτερον Δημήτριον Παντούδην τοῦ Νικολάου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, κατηγορούμενον ἐπὶ: ... καὶ συγκεκριμένως ὅτι Κληρικὸς τυγχάνων τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ δὴ καὶ Πρεσβύτερος Αὐτῆς, καὶ ἡμερησίως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ.... ἐπὶ ἀδικήμασι σαφῶς προβλεπομένοις καὶ ρητῶς τιμωροῦμένοις ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἸΒ' καὶ ΝΗ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ζ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Γραφικοῦ Λογίου Ματθ. ΙΗ' 6-9.

2) Ἐπιβάλλει αὐτῷ παμψηφεί τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος, ἀπογομνοῦν αὐτὸν τέλειον παντὸς Ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ

τίτλου, κατάγον αὐτὸν καὶ ἐπαναφέρων εἰς τὴν τῶν ἱλαϊκῶν τάξιν, καταδικάζων ἅμα εἰς βάρους αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Προεδρεύων
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

† Ὁ Νικαίας ΑΛΕΞΙΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Ναυπάκτου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ὁ Δημητριάδος ΙΓΝΑΤΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**Ἱερὰ Μητρόπολις Τριφυλίας
καὶ Ὀλυμπίας**

Κλήσις Ἐξετάσεως Κατηγορουμένου

Πρὸς

Τὸν Διάκονον

Ἀνδρέαν Κολλῆαν,

Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

(Νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Παύλου ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτοῦ συνωδῶ τῇ ὑπ' ἀριθμ. 204/26.5.2010 σεπτῇ ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Χρυσόστομου καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 109 καὶ 110 τοῦ Νόμου 5383/32 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ἐν Κυπαρισσίᾳ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας τῇ 20ῇ Ἰανουαρίου 2011, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11ν π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν, αἵτινες κρίνεται σκόπιμον, ὅπως μὴ ἀναγραφῶσιν εἰς τὴν παροῦσαν κλήσιν.

Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 29ῇ Ὀκτωβρίου 2010

Ὁ Ἀνακριτὴς

Πρωτ. Γεώργιος Παῦλος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἱερεὺς Ἰωάννης Γιαννακόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 11.10.2010

Συνήλθε τὴν Δευτέρα, 11 Ὀκτωβρίου 2010, στὴν δευτέρη Συνεδρία Της, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμος, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μάρκος Βασιλάκης, ἔδωσε ἐνώπιον τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μελῶν τὴν νενομισμένη διαβεβαίωση γιὰ τὴν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἐπίσης ἐνημερώθηκε ἀπὸ ἐκθέσεις Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ Συνέδρια ποὺ πραγματοποιήθηκαν κατὰ τὴν παρελθούσα περίοδο καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ὡσαύτως ἐξέτασε τὴν ὑπόθεση μεταξὺ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Κυθήρων κ. Σεραφεὶμ καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου, καὶ μετὰ τὶς δοθεῖσες ἐκατέρωθεν ἐξηγήσεις ἀνακοινώνει ὅτι:

α. οὐδεμία ἐκκλησιολογικὴ παρεκτροπὴ ὑφίσταται στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο καὶ

β. ἀναγνωρίζει στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυθήρων κ. Σεραφεὶμ τὴν εὐαισθησία γιὰ τὴν τήρηση τῆς ἀκριβείας τῆς δογματικῆς διδασκαλίας.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 12.10.2010

Συνήλθε τὴν Τρίτη, 12 Ὀκτωβρίου 2010, στὴν τρίτη Συνεδρία Της ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ

Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε νὰ ἀναθέσει στὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων καὶ στὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τὴν ἀπὸ κοινοῦ μελέτη σὲ συνεργασία μὲ εἰδήμονες Καθηγητὲς τῶν τομέων τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς, τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πληροφορικῆς καὶ τὴν ὑποβολὴ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, σχετικῆς εἰσγήσεως, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη».

Τέλος ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 13.10.2010

Συνήλθε τὴν Τετάρτη, 13 Ὀκτωβρίου 2010, στὴν τέταρτη Συνεδρία Της ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἄκουσε τὴν εἰσήγηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν μὲ θέμα «Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς Λειτουργίας τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τῆς διαδικασίας ἐπιλογῆς τῶν Μελῶν αὐτῶν».

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη καὶ ἡ εἰσήγηση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ τῆς Διαφωτίσεως, μὲ τὴν ὁποία ὑποβλήθηκαν προτάσεις γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως, σὲ μία ἐποχὴ ποὺ αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο καὶ γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ πολυεδρικοῦ καὶ πολυεὐθυνου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῶν δύο τεκμηριωμένων κειμένων καὶ τὴν ἐκτεταμένη καὶ ἐποικοδομητικὴ συζήτηση ποῦ ἀκολούθησε, ἐξήχθησαν χρήσιμα συμπεράσματα στὸν τρόπο προσεγγίσεως τῶν θεμάτων αὐτῶν.

Τέλος ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ἐνέκρινε ἀποσπάσεις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ Ἱερὰς Μητροπόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 14.10.2010

Συνῆλθε τὴν Πέμπτη, 14 Ὀκτωβρίου 2010, στὴν πέμπτη Συνεδρία Της ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγούμενης Συνεδρίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε:

– ἀπὸ τοὺς Σεβασμιώτατους Μητροπολίτες Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο καὶ Νέας Σμύρνης κ. Συμεῶν, σχετικὰ μὲ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Εἰθναίου, ἡ ὁποία ἐγίνε τὴν 3η Ὀκτωβρίου 2010, στὸ Πέτς.

– ἀπὸ τὴν Ἑκθεση ποῦ ὑπέβαλε ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως περὶ τοῦ IB Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου, τὸ ὁποῖο πραγματοποιήθηκε στὸν Βόλο μὲ θέμα «Πρόσωπα καὶ σταθμοί, ὁρόσημα στὴ διαμόρφωση τῆς Θείας Λατρείας» καὶ ἐνέκρινε τὰ ὑποβληθέντα Πορίσματα.

Κατόπιν ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθη τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνο, Πρόεδρο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸν Γραμματέα καὶ ἐνημερώθηκε γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὶς δραστηριότητες τῆς Ἐπιτροπῆς, καθὼς καὶ γιὰ τὸν περαιτέρω προγραμματισμὸ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἐπακολούθησε ἐποικοδομητικὴ συζήτηση καὶ κατετέθησαν προτάσεις ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Συνέδρων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

*«Ἡ Ποιμαντικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας
στὶς Ἱεροπλῆς Δυνάμεις»*

Πραγματοποιήθηκε μὲ ἐπιτυχία τὴν Πέμπτη, 21 Ὀκτωβρίου 2010, στὴν Κεντρικὴ Αἴθουσα Ἐκδηλώσεων τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου στὴ Ἱερά Μονὴ Πεντέλης, Ἡμερίδα γιὰ τοὺς Κληρικοὺς ποῦ ὑπηρετοῦν στὶς Ἱεροπλῆς Δυνάμεις, μὲ θέμα: «Ἡ Ποιμαντικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας στὶς Ἱεροπλῆς Δυνάμεις» Μετὰ τὴν προσευχὴ, τοὺς συμμετέχοντες Κληρικοὺς χαιρέτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμος, ἀναφέροντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «... Ἀπασχόλησε σοβαρὰ τόσο τὴν Ἱερά Σύνοδο ὅσο καὶ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἡ διοργάνωση αὐτῆς τῆς Ἡμερίδος. Ὁ πρωταρχικὸς λόγος εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ πρὸς τοὺς Ἱερεῖς ποῦ ὑπηρετοῦν στὸ Στρατεύμα καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ στρατευμένα παιδιὰ τῆς Πατρίδος μας ... Τὸ σῶμα τῶν στρατιωτικῶν Ἱερέων προσέφερε πολλὰ στὸν Στρατὸ καὶ τὴν Πατρίδα, σὲ ὧρες μάχης καὶ εἰρήνης, καὶ αὐτὸ τὸ ἔκανε μὲ αὐτοθυσία, προσφορὰ ἀγώνων καὶ αἱμάτων καὶ μὲ διαφόρους τρόπους, ὅπως μὲ ἀγιαστικὲς πράξεις, ὁμιλίες καὶ προσωπικὴ ἐπικοινωνία, τόσο στοὺς ἀξιωματικοὺς ὅσο καὶ στοὺς ὀπλίτες. Μὲ τὴν ἀναφορά μου αὐτὴ θέλω νὰ τιμῶ, στὰ πρόσωπα τῶν συνταξιούχων στρατιωτικῶν Ἱερέων ποῦ βρίσκονται ἀνάμεσά μας αὐτὴν τὴν ὥρα, ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς Ἱερεῖς ποῦ ἐργάσθηκαν ἀποδοτικὰ μὲ ἥρωισμό, αὐτοθυσία καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐκκλησία. Βεβαίως, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ σᾶς, ποῦ εἴσθε ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ Ἱερεῖς καὶ συνεχιστὲς ἀξίων προκατόχων σας. Τὸ ἔργο σας εἶναι σημαντικό, γιὰτὶ ἔχετε ὑπὸ τὴν εὐθύνη σας τοὺς νέους μας καὶ χωρὶς νὰ ἐμπλέκεσθε σὲ ἐφημεριακὰ ἢ ἄλλα καθήκοντα, εἴσθε ἀφιερωμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας στὴν ἀναζήτηση καὶ ὑποστήριξη τῶν δοκιμαζομένων τέκνων τῆς, τῶν νέων παιδιῶν, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ εὐαίσθητο κομμάτι τῆς κοινωνίας μας. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ νέοι μας, κυρίως οἱ στρατευμένοι, ἔχουν σήμερα πολλὰ προβλήματα καὶ ἐρωτηματικά, εἰδικὰ στὴν δύσκολη αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς τους, ποῦ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακό τους περιβάλλον καὶ ἀντιμετωπίζουν τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα κοι-

ωνικά και οικονομικά αδιέξοδα ... Εύχομαι εὐδωσῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἡμερίδος καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ μελετήσῃ τὰ πορίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξαχθοῦν γιὰ τὴν ὠφέλεια ὄλων μας».

Στὴ συνέχεια, χαιρετισμὸ ἀπύθυνε ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἐλευθερίας κ. Εὐάγγελος Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος σημείωσε: «Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο, τὸν Πρόεδρο, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο, τὰ Μέλη τῆς καὶ τὸν Γραμματέα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Εἰδικῶν Ποιμαντικῶν Θεμάτων καὶ Καταστάσεων, καθὼς καὶ τοὺς Εἰσηγητὲς γιὰ τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν πραγματοποίηση τοῦ Forum Ἐπικοινωνίας ὄλων μας γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱερεῖς ... Ὁ στρατιωτικὸς ἱερέας εἶναι διφυῆς καὶ δισπόσματος, εἶναι ἱερέας-φορεὺς τῆς ἱερωσύνης, ἀλλὰ καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Βρίσκεται σὲ δύο διαφορετικὲς πειθαρχίες: στὴν πειθαρχία τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν πειθαρχία τοῦ στρατεύματος. Ἐξαιτίας τῆς διπλῆς αὐτῆς πειθαρχίας ἔχουμε δύο ἀποτελέσματα: ἢ νὰ εἶναι ὑπάκουος καὶ στὶς δύο, ἢ νὰ μὴν πειθαρχεῖ σὲ καμμιά ἀπὸ τὶς δύο. Αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ μελετήσουμε ... Ὁ στρατιωτικὸς ἱερέας πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν ἀπευθύνεται σήμερον σὲ ἕνα ἀκροατήριον ὑποχρεωμένον νὰ τὸν ἀκούσῃ, διότι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἶναι συνταγματικὰ κατοχυρωμένη, γι' αὐτὸ καλεῖται νὰ ἐμπνεύσῃ τὰ νέα παιδιὰ μὲ τὴν πνευματικότητά του προσαρμοσμένην εἰς τὰ γεγονότα τοῦ 21ου αἰῶνα ... Πρέπει νὰ μελετηθῇ μήπως δὲν ἔχουμε ἐπαρκὲς πεδίο δραστηριότητος τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ μέσῳ τῶν γνώσεων, τῆς τριβῆς, τῆς ἐμπειρίας τους καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης ποὺ πρέπει νὰ τοὺς διακρίνει, ὥστε νὰ γίνῃ ἐπιφέλῃς ἢ διακονία τους στὸ στρατεῦμα... Πρέπει νὰ εἶναι ὁ λόγος τους λιτὸς καὶ οὐσιαστικὸς, ὅπως καὶ ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας. Σὰς εὐχαριστῶ ὄλους γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ συμμετοχή σας στὴν Ἡμερίδα καὶ στὸν διάλογο.»

Στὸν δικὸν του χαιρετισμὸν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ Εἰδικῶν Ποιμαντικῶν Θεμάτων καὶ Καταστάσεων, τόνισε ὅτι «... ἡ ποιμαντικὴ διακονία στὸ Στρατεῦμα εἶναι ἐξειδικευμένη διακονία καὶ δὲν μποροῦν ὅλοι νὰ ἀνταποκριθοῦν σὲ αὐτὸ

τὸ ἔργο. Χρειάζονται εἰδικὰ χαρίσματα, πολλὴ ἀγάπη καὶ ἀπέραντη ὑπομονή. Δὲν ἔχει νὰ κάνει κανεὶς μόνο μὲ τοὺς ὀπλίτες, ποὺ προσέρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἀνήκουν σὲ διάφορα μορφωτικὰ ἐπίπεδα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀξιωματικούς καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Ὁ Στρατὸς εἶναι μία ὁλόκληρη κοινωνία, ποὺ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς κάθε κοινωνίας, μὲ τὴν ἰδιαίτην πολιτιστικὴ ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς ἰδιομορφίες τῆς, ποὺ τὴ διακρίνουν ἀπὸ τὴν κοινωνία. Γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἕως τώρα ποιμαντικὴ σας διακονία ὅτι, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ ποιμαντικὴ στὸ Στρατεῦμα πρέπει νὰ ἔχει δύο βασικὰ στοιχεῖα. Τὸ ἕνα, νὰ ἐξασκεῖται μὲ μία ἄλλη γλῶσσα, χωρὶς βέβαια νὰ χάνεται τὸ μήνυμα ... Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ τρόπος προσεγγίσεως τῶν ὀπλιτῶν, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ ἀπλότητα, μὲ ἀμεσότητα, μὲ προσωπικὴ φιλικὴ διάθεση ὡς πρὸς ἀδελφοὺς καὶ φίλους καὶ ὄχι ὡς ἐξουσία ἐκκλησιαστικὴ, πρὸς ἐξουσιαζομένους. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ γλῶσσα καὶ τρόπος-πρέπει νὰ γίνονται μὲ σοβαρότητα καὶ χωρὶς ἐκπτώσεις ἀπὸ τὴν θεολογικὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ στρατιωτικὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται γνώσεις, πείρα, συναντίληψη, ἐμπύκωση, ἐμπνευση. Χωρὶς ἐμπνευση δὲν μπορεῖ κανεὶς ποθενὰ νὰ ἐργασθεῖ...»

Ἀμέσως μετὰ, τὸν λόγο ἔλαβε ὁ Ἀρχηγὸς ΓΕΕΘΑ Πτέραρχος κ. Ἰωάννης Γιάνκος, ὁ ὁποῖος κατακλείοντας τὸν χαιρετισμὸν του τόνισε ὅτι «... ἀπαιτεῖται ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Στρατεύματος: α) γιὰ τὴν κάλυψη ὄλων τῶν στρατιωτικῶν μονάδων μὲ ἱερεῖς, β) γιὰ τὴν διατήρηση καὶ ἐνίσχυση τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ προσωπικοῦ μὲ τὴν τέλεση τοῦ συνόλου τῶν ἁγιαστικῶν πράξεων, γ) γιὰ τὴ συμβουλευτικὴ προσέγγιση, ἰδιαίτερα τῶν νεοεισερχομένων ὀπλιτῶν, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς, καὶ δ) γιὰ τὴ συμβολὴ τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων στὸ ἐπιχειρησιακὸ περιβάλλον, ὅπως στὴ μάχη καὶ στὶς εἰρηνικὲς ἀποστολές».

Τελευταῖος χαιρετισμὸ ἀπύθυνε ὁ Διευθυντὴς Θρησκευτικοῦ τοῦ ΓΕΕΘΑ Αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Νικόλαος Γουρδούπης, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο καὶ τοὺς ὑπολοίπους συντελεστὲς τῆς Ἡμερίδος, ἐπισήμανε ὅτι: «... ἀπαιτεῖται ἀγαθὴ συνεργασία τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας ΓΕΕΘΑ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συ-

νόδου», πρότεινε δὲ τὸ ἄνοιγμα καὶ τὴν συνεργασία μὲ ὁμοδόξους στρατιωτικούς ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι διακονοῦν στὸ Στράτευμα τῶν χωρῶν τους, ὥστε «νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ γνωριμία τοῦ ἔργου καὶ τῆς διακονίας πού ἐπιτελοῦν».

Στὴν διάρκεια τῆς Ἡμερίδας πραγματοποιήθηκαν οἱ ἀκόλουθες εἰσηγήσεις:

1. «Τὸ νέο Εὐχολόγιο τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ ἡ ἁγιαστικὴ ἀποστολὴ τοῦ κληρικοῦ στὸ Στράτευμα», μὲ Εἰσηγητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ,

2. «Κατευθύνσεις Ὀμιλητικῆς σὲ στρατιωτικὰ ἀκροατήρια», μὲ Εἰσηγητὴ τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κορωνείας κ. Παντελεήμονα,

3. «Ἀναδρομὴ στὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῆς παρουσίας τῶν κληρικῶν στὸ Ἑλληνικὸ Στράτευμα καὶ ὁ θεσμὸς τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων σὲ Διεθνὲς ἐπίπεδο σήμερα», μὲ Εἰσηγητὴ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Μελέτιο Κουράκλη, στρατιωτικὸ ἱεροκήρυκα, καὶ

4. «Οἱ ἐκκλησιολογικὲς βάσεις τοῦ θεσμοῦ τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων», μὲ Εἰσηγητὴ τὸν Ὁμότιμο Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀλέξανδρο Σταυρόπουλο.

Ἀμέσως μετὰ τὶς εἰσηγήσεις ἀκολούθησε συζήτηση καὶ γόνιμος διάλογος, πού ὀδήγησε στὴν ἐξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων, τὰ ὅποια θὰ κατατεθοῦν ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴ μορφή Πορισμάτων στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ περαιτέρω μελέτη καὶ ἀξιοποίησή τους.

Ἡ Ἡμερίδα ὁλοκληρώθηκε μὲ τὴν παράθεση γεύματος ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τοὺς συνέδρους, ἐνῶ ἀμέσως μετὰ πραγματοποιήθηκε Σύσκεψη τοῦ Διευθυντῆ Θρησκευτικοῦ ΓΕΕΘΑ μὲ τοὺς παρισταμένους στρατιωτικούς ἱερεῖς.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

*Ἡ ΚΒ΄ Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις
Ἐντεταλμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα
Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείας*

Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμου, μὲ τὴν φιλοξενία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μη-

τροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ Ἐντεταλμένων ὀκτὼ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἑβδομήντα πέντε Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης, ἀρχισε τὴν 1η Νοεμβρίου ἐ.ἔ., στὸ Δημοτικὸ Ὡδεῖο Λαρίσης, τὶς ἐργασίες τῆς ἡ «ΚΒ΄ Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἰρέσεων καὶ παραθρησκείας», μὲ θέμα: «Μορφὲς καὶ ἐκφράσεις τοῦ σύγχρονου Ἀποκρυφισμοῦ», ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων.

Τὸν ἁγιασμό τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὅποιος καὶ χαιρέτησε τὴν Συνδιάσκεψη. Στὴ Συνδιάσκεψη παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Λεοντοπόλεως κ. Διονύσιος (Πατριαρχεῖου Ἀλεξανδρείας), Νευροκοπίου κ. Ναθαναὴλ (Πατριαρχεῖου Βουλγαρίας), Ἐλασσώνος κ. Βασίλειος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνός, Σισανίου καὶ Σιατίτσης κ. Παῦλος, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ὁ ὅποιος εἶναι καὶ ὁ Συνοδικὸς Σύνδεσμος μὲ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, Κεντρῶς Ἀφρικῆς κ. Νικηφόρος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος.

Ἐπίσης παρέστησαν ὁ Νομάρχης Λαρίσης, ὁ Δήμαρχος Λαρισαίων, ἡ Ἐπαρχὸς Ἐλασσώνος καὶ ὁ Δήμαρχος Ἀμπελώνος, οἱ ὅποιοι καὶ χαιρέτησαν τὴν Συνδιάσκεψη.

Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος, κήρυξε τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως. Ἀκολούθως ἀναγνώστηκαν τὰ Μηνύματα τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Στὸ μῆνυμά του πρὸς τὴν Συνδιάσκεψη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπογράμμισε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἀποκρυφισμὸς ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ παγκοσμίου ἀντιχριστιανικοῦ φαινομένου τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς», ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ

τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν μὲ ἓνα συνονθύλευμα ἑτεροκλήτων θέσεων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ὡς μία δῆθεν ἐναλλακτικὴ μορφή θρησκευτικότητας.... Ἀποτελεῖ ἀκόμη μίαν ἐπανάληψιν τῆς ἰδίας ἐκείνης ἀρχεγόνου πειρασμικῆς προσβολῆς, ἡ ὁποία διατυπώνει φαινομενικῶς ἑλκυστικὰ προτάσεις πρὸς τὸν σύγχρονον πλέον, κεκοπιακῶτα ὑπαρξιακῶς, τραυματισμένον καὶ πνευματικῶς ἀνεργάτιστον ἄνθρωπον, ἡ ὁποία ἔχει πάντοτε τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὀδυνηρὰν κατάληξιν, τοῦ χωρισμοῦ τουτέστιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῆς δόξης τοῦ ἀκτίστου Τριαδικοῦ Θεοῦ».

Ἀκολούθως πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη εἰσήγησις ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Θεόφιλο Λεμονιζῆ, μὲ θέμα: «Θεοσοφία. Σύνοψη τοῦ ἀρχαίου Ἀποκρυφισμοῦ καὶ ἔκφρασις τοῦ σύγχρονου». Ὁ εἰσηγητὴς ἀναφέρθηκε στὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν πηγή του στὴ Θεοσοφία, ποὺ καλλιιεργεῖ ἓνα θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ. Ἐπίσης ὑπεγράμμισε τὶς οὐσιώδεις διαφορὰς στὴν περὶ Θεοῦ καὶ κόσμου ἔννοια μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Θεοσοφίας - Ἀποκρυφισμοῦ.

Στὴν συνέχεια ὁ δεῦτερος εἰσηγητὴς Αἰδεσιμολογιώτατος π. Ἰωάννης Ζῶτος, ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησίν του μὲ θέμα: «Ὁ Πνευματισμὸς καὶ ἡ σύγχρονη ἐξέλιξις τοῦ (Channelling)». Ὁ εἰσηγητὴς ἀνέπτυξε τὶς ἑπτὰ ἀρχὰς καὶ τὸν ἀντιχριστιανικὸ χαρακτῆρα τοῦ Πνευματισμοῦ, ὅπως αὐτὸς ἐκφράζεται κυρίως μέσῳ τῶν διαφόρων medioums. Ἀναφέρθηκε στὰ διάφορα φαινόμενα ποὺ ἐμφανίζονται μέσα στὸ χῶρο τοῦ Πνευματισμοῦ καὶ ἀνέλυσε, ὀπτικοακουστικά, σύγχρονες μορφὰς τοῦ Πνευματισμοῦ, ὅπως τὸ channelling, μὲ τὶς διάφορες σχολὰς του. Ἰδιαίτερα ἐτόνισε τὸ ἀντιχριστιανικὸ ἀξίωμά του, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο κάθε ὁπαδὸς του ἰσχυρίζεται τό: «Εἶμαι Θεός».

Οἱ ἐργασίες τῆς Συνδιασκέψεως θὰ συνεχιστοῦν καὶ αὔριο.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

*Ἡ ΚΒ' Πανορθοδόξη Συνδιασκέψη
γιὰ θέματα Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείας
(2η ἡμέρα)*

Συνεχίστηκαν χθές, 2 Νοεμβρίου, στὸ Δημοτικὸ

᾽Ωδεῖο τῆς Λάρισας, οἱ ἐργασίες τῆς ΚΒ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων.

Ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος, ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἀποκρυφισμὸς, γενικὴ εἰσαγωγή». Ὁ εἰσηγητὴς στὴν ἀρχὴ ἔδωσε τὸν ὄρισμὸ τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμφανίζετα ὡς ἀπόκρυφη ἐπιστήμη καὶ ἀναφέρθηκε στὴν ἱστορία του, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχαία Αἴγυπτο καὶ διὰ μέσου τοῦ Μεσαίωνα φθάνει ὡς τὶς μέρες μας. Ἀφοῦ τόνισε ὅτι πρέπει νὰ γίνεται διάκρισις μεταξὺ ψυχοπαθολογίας καὶ δαιμονισμοῦ, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἀποτρέπει τὴν συμμετοχὴ σὲ τέτοιες πρακτικὰς, καθόσον συνδέονται μὲ τὶς δαιμονικὰς δυνάμεις.

Ὁ δεῦτερος εἰσηγητὴς, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἀποκρυφισμὸς καὶ νεολαία». Ὁ εἰσηγητὴς ἐντόπισε τὰ αἷτια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ μεταξὺ τῶν νέων στοὺς προβληματισμούς τους, στὴν ἀναζητήσιση νοήματος ζωῆς, στὴν ἀπόρριψιν κάθε αὐθεντίας, στὸ κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ περιβάλλον κ.ἄ. Ὁ εἰσηγητὴς ὑπογράμμισε ὅτι ὁ Ἀποκρυφισμὸς ἐκμεταλλεῖται τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν ἀδυναμία τῶν νέων καὶ τὶς πνευματικὰς μεταβολὰς τῆς νεανικῆς ζωῆς, χρησιμοποιώντας πλύσιον ἐγκεφάλου, ἀποκρυφιστικὰ ἔντυπα, τηλεοπτικὰς ἐκπομπὰς, τὴν μουσικὴ κ.ἄ. Κατέληξε τονίζοντας τὴν εὐθύνη τῶν ποιμένων γιὰ τὴν προφύλαξιν τῶν νέων ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ἐπισήμανε τὰ ποιμαντικὰ κενὰ καὶ ὑπογράμμισε τὴ σημασία τῆς ὀρθῆς κατήχησις στὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος.

Ὁ τρίτος εἰσηγητὴς, Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος, στὴν εἰσήγησίν του μὲ θέμα: «Ἀστρονομία καὶ ἀστρολογία», ἔθεσε τὸ ἐρώτημα ἂν ὑπάρχει ἐξάρτησις τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ ἀπέδειξε μὲ ἐπισημονικὰ τεκμήρια ὅτι δὲν βρέθηκε συσχέτισις τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν καὶ τῆς σελήνης μὲ τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν, πολὺ περισσότερο ὅσον ἀφορᾷ στὴν τύχη, τὴν πρόβλεψιν τοῦ μέλλοντος καὶ τὴ λύσι τῶν ὁποίων προσωπικῶν προβλημάτων.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ ἔτους 2012 καὶ τὶς θρυλού-

μενες καταστροφές, τόνισε ότι οί θεωρίες αυτές απορρίπτονται έπιστημονικά.

Ο τέταρτος εισηγητής, Αϊδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Γεωργόπουλος ανέπτυξε τὸ θέμα: «Μορφές αποκρυφισμού από την Ἐνωμένη Ἀνατολή. Reiki» καὶ ἀναφέρθηκε σὴν ἱστορία καὶ στὰ γνωρίσματά του, ἐπισημαίνοντας τὴν παρουσία αποκρυφιστικῶν στοιχείων σ' αὐτό. Ὁ εισηγητής κατέληξε σὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ Reiki, ὅσο καὶ ἂν αὐτοπροβάλλεται μὲ ἐλκυστικὸ λεξιλόγιο, ὡς «ἐνεργειακὴ θεραπεία», οὐδέτερον ἢ ἄχρωμη θρησκευτικά, σὴν πραγματικότητα ἀποτελεῖ μία νεοεποχίτικη σύνθεση μὲ συγκριτικὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα καὶ ἀποκρυφιστικὲς πρακτικές.

Ἡ εἰσήγησις συμπληρώθηκε μὲ τὴν παρουσίαση σχετικοῦ ὀπτικοακουστικοῦ ὕλικου ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Κωνσταντῖνο Στρατηγόπουλο.

Ἀκολούθησε ἐνημέρωση τῶν συνέδρων γιὰ τὶς νεότερες ἐξελίξεις σὸ διεθνὲς σκηνικὸ τῶν αἱρέσεων ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Κυριακὸ Τσουρὸ καὶ παρεμβάσεις τῶν Ἐντεταλμένων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ τὴν δραστηριότητά τους σὶς κατὰ τόπους Ἱερὲς Μητροπόλεις.

Κατὰ τὴν ἀπογευματινὴ συνεδρία, ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Εὐάγγελος Γκανᾶς ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἡ ἐπίμονη παρουσία τοῦ μαγικοῦ». Ὁ εισηγητής τόνισε ὅτι, παρὰ τὶς διακηρύξεις πὺς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὑποστηρίζει ὅτι ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸ μαγικὸ καὶ τὴ δεισιδαιμονία, ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι παρόντα τὸ μαγικὸ, ἡ μαγεία καὶ οἱ συνομοσιολογικὲς θεωρίες. Κατέληξε δὲ σὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπίμονη παρουσία τοῦ μαγικοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλειφθεῖ οὔτε μὲ κανονιστικοὺς ἀφορισμούς, οὔτε μὲ μία ρηκὴ χριστιανικὴ θριαμβολογία σχετικά μὲ τὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων δυνάμεων. Τὸ μαγικὸ μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ μόνο μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, τῆς καθόδου σὸν ἄδη καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Οἱ εἰσηγήσεις ὀλοκληρώθηκαν μὲ τὴν εἰσήγησις τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου, μὲ τὸ θέμα «Μορφές αποκρυφισμού ἀπὸ πρωτόγονα εὐρωπαϊκὰ θρησκευτά - Wicca». Ὁ εισηγητής τόνισε πὺς ὁ σύγχρονος εὐρωπαϊκὸς αποκρυφισμὸς

ἔλκει τὶς καταβολές του στὰ ἀρχαῖα πρωτόγονα παγανιστικὰ θρησκευτά τῆς γηραιᾶς ἡπείρου. Ὁ Ὀντινισμὸς, ὁ Νεοσαμανισμὸς, οἱ Ροῦνοι, ὁ Νεοδρουϊδισμὸς καὶ ἡ Wicca εἶναι οἱ κυριότερες μορφές τοῦ σύγχρονου εὐρωπαϊκοῦ αποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὰ πρωτόγονα εἰδωλολατρικὰ θρησκευτά, τὰ ὁποῖα ἀναβιώνουν μὲ μία παράδοξη δυναμικὴ. Καὶ κατέληξε ὅτι ἡ ἀναβίωση τῶν ἀρχαίων παγανιστικῶν θρησκευμάτων, σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο, εἶναι ἔργο τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Οἱ ἐργασίες τῆς Συνδιασκέψεως θὰ ὀλοκληρωθοῦν αὔριο μὲ τὶς τοποθετήσεις καὶ τῶν λοιπῶν Ἐντεταλμένων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, περὶ τοῦ ἔργου τους σὶς κατὰ τόπους Ἱερὲς Μητροπόλεις καὶ μὲ τὴν ἐπεξεργασία τῶν Πορισμάτων τῆς Συνδιασκέψεως.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

*Ἡ ΚΒ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψις
γιὰ θέματα Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκείας
(3η ἡμέρα)*

Ἡ ΚΒ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας πραγματοποιήθηκε, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, σὸ Δημοτικὸ Ὡδεῖο τῆς Λάρισας, ἀπὸ 1 ἕως 3 Νοεμβρίου 2010, μὲ τὴ φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου καὶ ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, μὲ θέμα: «Μορφές καὶ ἐκφράσεις τοῦ σύγχρονου Ἀποκρυφισμοῦ».

Ἡ Συνδιάσκεψις, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς, συνέταξε καὶ ἐνέκρινε ὁμοφώνως κείμενον Πορισμάτων, στὰ ὁποῖα, μεταξὺ τῶν ἄλλων τονίζει ὅτι:

Ἡ πρόοδος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ εἴσοδος τῆς τεχνολογίας σὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας δημιούργησαν σὲ πολλοὺς τὴν ἄλογη ὑπόνοια, ὅτι οἱ φυσικοὶ νόμοι δὲν ἀφήνουν περιθώρια γιὰ παρουσία καὶ παρέμβαση τοῦ Θεοῦ σὴ ζωὴ μας καὶ γιὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

Ἔτσι πολλοὶ ἄνθρωποι, γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν θρησκευτικῶν ἀναζητήσεών τους, πὸ εἶναι ἔμφυτες καὶ ἀνεξίτηλες, ἐστράφησαν σὲ μία δῆθεν νέα μορφὴ θρησκείας, πὸ προσιτὴ στὸ πνευματικὸ πλαίσιο τῆς ἐποχῆς, καὶ ὀδηγήθηκαν στὸν πνευματισμὸ, στὴ μαγεία καὶ σὲ ἄλλα θρησκευτικὰ μορφώματα, πὸ ὅλα μαζί ὀνομάζονται ἀποκρυφισμός.

Συνήθως ὁ προπαγανδισμὸς τῶν ἀποκρυφιστῶν γιὰ προσέλκυση ὀπαδῶν γίνεται μὲ μία γλῶσσα ἐντελῶς μοντέρνα καὶ μὲ ὄρους ἀπὸ τὴ σύγχρονη τεχνολογία καὶ τὴ σύγχρονη ἀθειστικὴ φιλοσοφία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα νέοι, ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν χριστιανικὴ πίστη, λόγῳ χαλάρωσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, στρέφονται συχνὰ στὸν ἀποκρυφισμὸ, ἀναζητώντας ἀπαντήσεις στὰ ὑπαρξιακὰ τους προβλήματα.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ λύσει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, δηλαδὴ ὅλες τὶς μορφὲς δαιμονικῆς λατρείας καὶ μαγείας, καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρίας.

Ἀντίδοτο στὴ «γοπτεία» τῆς μαγείας καὶ τῆς παραθρησκείας εἶναι ἡ συνειδητὴ στροφὴ πρὸς τὸν Χριστό, πὸ εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ὅποιος ἀναζητῇ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ γνωρίζει, ἐλευθερώνεται, γιὰτὶ μόνον ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώνει.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

*Πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου
γιὰ τὴν στήριξη τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενῶν*

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κόσμου τῆς χώρας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς φτώχειας ἦταν τὸ θέμα συζήτησης πὸ εἶχε στὶς 21.11.2010 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος μὲ τὸν πρόεδρο τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθῆνας κ. Κ. Μίχαλο.

Ὁ κ. Μίχαλος ἐξέφρασε στὸν κ. Ἱερώνυμο τὴ θέληση τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κόσμου καὶ κυρίως τῶν μελῶν τοῦ μεγαλύτερου ἐπιμελητηρίου νὰ συμβάλουν οὐσιαστικὰ στὸ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος τῆς φτώχειας.

Ὁ Μακαριώτατος ἀνέπτυξε στὸν κ. Μίχαλο διε-

ξοδικὰ τὶς προσπάθειες πὸ γίνονται ἀπὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναφέρθηκε ἰδιαίτερα στὴν ἴδρυση τῆς φιλανθρωπικῆς ἐταιρείας «Ἀποστολή» πὸ θὰ ἐγκαινιασεῖ στὶς 23 Νοεμβρίου.

Πρόκειται γιὰ μία δράση τῆς Ἐκκλησίας πὸ θὰ ἀναλάβει συντονιστικὸ ρόλο ὅλων τῶν δράσεων γιὰ τὴ στήριξη τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενῶν συμπολιτῶν μας.

Ἱερά Μητρόπολις Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ

Νέος Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος

Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Χρῆστος Κυριακόπουλος εἶναι ἀπὸ τὶς 2.10.2010 ὁ νέος Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ. Ὁ π. Χρῆστος ὑπηρετῇ ἀπὸ τὸ 1978 ὡς ἐφημέριος στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερό ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κηφισίας. Εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Δίδαξε ὡς καθηγητὴς Θεολόγος στὸ Πειραματικὸ Γυμνάσιο καὶ Λύκειο Ἀναβρύτων, ἀπ' ὅπου ἀφυπηρέτησε τὸ 2009. Δραστηριοποιεῖται στὸν κῶρο τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

*Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ὁσίου Δαυῖδ*

Στὶς 31 Ὀκτωβρίου καὶ τὴν 1η Νοεμβρίου τ.ἔ. ἐτελέσθη μὲ λαμπρότητα ἡ ἐτπσία πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Γέροντος καὶ ἐτιμήθη ἡ μνήμη τοῦ θαυματουργοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς. Ἡ Μονὴ εὐρίσκεται στὴν περιοχὴ Ροβιῶν Λίμνης τῆς Βορείου Εὐβοίας. Κατὰ τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ καὶ κατὰ τὴν Παράκληση τοῦ Ὁσίου χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος, Ἰστιάϊας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὸν βίο τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ. Πλήθη πιστῶν ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα προσκύνησαν τὰ χαριτόβρυτα Ἱερά Λείψανα τοῦ Ὁσίου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐδῆθηκε ἐορτίως στὸν Ἡγούμενο π. Κύριλλο, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ μετὰ ἀπὸ πολὺμνη παραμονὴ στὸ Νοσοκομεῖο.

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

*Τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
κ. Συμεών*

Στις 12 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, ἐόρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών. Κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη Μέγας Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ ναὸ Ἁγίας Φωτεινῆς παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμου. Χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Θεόκλητος καὶ συμπροσπύχοντο οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σάμου κ. Εὐσέβιος, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Κασσανδρείας κ. Νικόδημος, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Σερρῶν κ. Θεολόγος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, Παροναξίας κ. Καλλινίκος καὶ ὁ ἐορτάζων Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών. Μεταξὺ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Σμύρνης ἀντιπλάγησαν προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις. Κατὰ τὴν κυριώνυμο ἡμέρα ἐτελέσθη καὶ πάλι στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Φωτεινῆς Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Συμεών καὶ συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, Σισανίου κ. Παύλου καὶ Παροναξίας κ. Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε γιὰ τὸν βίο καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου. Ὑπεγράμμισε δὲ ὅτι μὲ τὸν βίο τοῦ Ἁγίου ἔχουν ἀσχοληθεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών.

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

*Παρουσίαση τριῶν τόμων γιὰ τὸν μακαριστὸ
Ἀρχιεπίσκοπο Χριστοδούλου*

Παρουσία πλήθους κόσμου πραγματοποιήθηκε τὴν Τετάρτη 6 Ὀκτωβρίου 2010 στὴν Σιοὰ τοῦ Βι-

βλίου, ἡ παρουσίαση τῶν τριῶν τόμων τῶν ἐγκυκλίων τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου. Οἱ τόμοι ἐκδόθηκαν μὲ τοὺς ἑξῆς τίτλους: «Ποιμαντορικὰ Ἐγκύκλιοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Δημητριάδος 1974-1998», «Λειτουργικὰ Ἐγκύκλιοι 1974-1998 καὶ 1998-2008» καὶ «Μηνύματα Ποιμαντικῆς Εὐθύνης 1974-1998 καὶ 1998-2008».

Στὴν παρουσίαση παρέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καὶ οἱ Μητροπολίτες Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ, Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Κονίτης κ. Ἀνδρέας, Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος, Φλωρίνης κ. Θεόκλητος, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Σερρῶν κ. Θεολόγος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Θήρας κ. Ἐπιφάνιος, Κοζάνης κ. Παῦλος, Αἰτωλίας κ. Κοσμάς, Δράμας κ. Παῦλος, Σιατίστης κ. Παῦλος, Τριφυλίας κ. Χρυσόστομος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Λευκάδος κ. Θεόφιλος, Θηβῶν κ. Γεώργιος, Ἰλίου κ. Ἀθηνάγορας, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης καὶ οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Μαραθῶνος κ. Μελίτων καὶ Φωτικῆς κ. Διονύσιος.

Τὴν ἐκδήλωση χαριζέτησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὁμωνύμου Ἐκδοτικοῦ Ὄργανισμοῦ κ. Πέτρος Κυριακίδης. Τοὺς τόμους παρουσίασαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θωμᾶς Συνοδινός, τ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ στενότατος συνεργάτης τοῦ Μακαριστοῦ Χριστοδούλου καὶ ὁ Πολιτικὸς Ἐπιστῆμων καὶ Συγγραφέας κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας. Τὴν καταληκτικὴν προσλαλιὰ ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος.

Τὴν ἐκδήλωση συντόνισε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδριτῆς Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν γενικὴ εὐθύνη καὶ ἐπιμέλεια τῆς τρίτομης ἔκδοσης.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

*Ἡ Ἀναγνώριση τῆς Ἀγιότητος
τῶν Νεομαρτύρων τῆς Ναούσης (1822)*

Τοὺς τεκμήρια ἔκτακτα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αὐτῶν παρεχομένους καὶ ὑπὲρ ταύτης μαρτυρικῶς τελειούμενους, ὕμνοι καὶ ἐγκωμίοις ἔσαεὶ μετὰ πάσης εὐλαβείας σεμνύνειν καὶ γεραίρειν ἢ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ οἶδεν Ἐκκλησία, καὶ ἅμα τὴν τούτων ἐπικαλεῖσθαι μεσιτείαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ἰάσεως ἀσθενῶν καὶ ἀπαξιαπλῶς ὠφελείας ψυχικῆς τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος.

Ἐπειδὴ τοίνυν τοιαῦτα ἔκτακτα τεκμήρια τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αὐτῶν παρέσχον καὶ πάντες οἱ ἐν Ναούσῃ μαρτυρικῶς τελειωθέντες κατὰ τὸ ἔτος 1822, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ὑπ' ὄψιν λαβόντες, τὴν μαρτυρικὴν τούτων τελευτήν, καθ' ἣν ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐπιτόπιος Ἱεράρχης Ἱερώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κύριος Παντελεήμων, τῶν πιστῶν αὐτοῦ πεποιθότων ἀεὶ καὶ πιστευόντων περὶ τῆς ἀγιότητος αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς κοινῆς δὲ πάντων ἐπιθυμίας καὶ παρακλήσεως περὶ κατατάξεως αὐτῶν ἐν τῇ τῶν Ἀγίων χορείᾳ, ἔγνωμεν, τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας ἔθει κατακολουθοῦντες, τὴν προσήκουσαν τοῖς Νεομάρτυσι τούτοις ἀπονέμειν τιμὴν.

Διὸ καὶ θεσπίζομεν Συνοδικῶς καὶ διοριζόμεθα καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι, ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα οἱ εἰρημένοι ἐν Ναούσῃ μαρτυρικῶς τελειωθέντες, συναριθμῶνται τοῖς μάρτυσι καὶ Ἀγίοις τῆς Ἐκκλησίας, τιμώμενοι παρὰ τῶν πιστῶν καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενοι κατ' ἔτος τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀντίπασχα (τοῦ Θωμᾶ).

Εἰς ἔνδειξιν δὲ τούτου καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πρωΐξις, καταστροφθεῖσα μὲν καὶ ὑπογραφεῖσα ἐν τῷδε τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ἀπαρτάλακτῳ ἀποσταλεῖσα τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωτόμῳ πρὸς διαβίβασιν τῷ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κυρίῳ Παντελεήμονι, πρὸς ἐπ' ἔκκλησίας ἀνάγνωσιν καὶ κατάθεσιν εἶτα ἐν τοῖς Ἀρχείοις τῆς κατ' αὐτὸν Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, βί', κατὰ μῆνα Ἰούλιον (ν')

Ἐπινεμήσεως Γ'

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
Βαρθολομαῖος

Τὰ μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου

Διαμαρτυρία

γιὰ τὴν βεβήλωση Ὁρθοδόξου Κοιμητηρίου

Στὴν ἐπιθεση εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς Ἱμβρου ἀναφέρθηκε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Ἱερᾶς Κρήνης, ὅπου χοροστάτησε στὶς 31.10.2010.

«Ἐρχονται πάλι δυσάρεστα πράγματα, ὅπως εἶχαμε ἐχθὲς τὴν πληροφορίαν ὅτι ἐγένετο εἰσβολὴ καὶ ἐπιδρομὴ εἰς ἓνα Κοιμητήριόν μας εἰς τὴν Ἱμβρον, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου καὶ ἐβεβήλωσαν πάρα πολλοὶ τάφοι, ἔσπασαν τοὺς Σταυροὺς «οἱ γνωστοὶ ἄγνωστοι», εἶπε ὁ Πατριάρχης καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα «ὅτι θὰ συλληφθοῦν καὶ θὰ τιμωρηθοῦν δεόντως οἱ ὑπεύθυνοι». «Μὲ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τὸ ὁποῖον διακρίνει τὴν ἐδῶ ὁμογένειαν ἐλπίζουμε ὅτι σύντομα θὰ φθάσουμε εἰς τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν προοπτικὴν τῆς Τουρκίας καὶ μὲ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὴν προσπάθειαν τῶν ἀρμοδίων παραγόντων καὶ ἀρχῶν, ἐλπίζουμε ὅτι ὅλα θὰ βελτιωθοῦν», εἶπε ἀκόμα ὁ Πατριάρχης.

*Ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
στὴ Ρουμανία*

Ἀπὸ 26 ἕως καὶ 29 Ὀκτωβρίου τ.ἔ. ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπισκέφθηκε τὴ Ρουμανία κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Δανιήλ. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ἦταν ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Βαρθολομαίου στοὺς ἐορτασμοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας γιὰ τὴ συμπλήρωση 1685 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὴ Νίκαια, 125 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς ὡς Αὐτοκεφάλου ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ 85 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀνύψωσή της σὲ Πατριαρχεῖο. Ὁ Παναγιώτατος προσκύνησε στὸν καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Βουκουρεστίου τὸ λείψανο τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ὁσίου Δημητρίου τοῦ Νέου καὶ τὸ τμῆμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖο μετεφέρθη στὸ Βουκουρέστι ἀπὸ τὴν Ἱερά Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Παναγίας Εἰκοσιφοινίσσης Παγγαίου. Στις 28 Ὀκτωβρίου ὁ Παναγιώτατος μίλησε ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας καὶ στὴ συνέχεια παρεκάθησε σὲ ἐπίσημο γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος στὸ Βουκουρέστι κ. Γεώργιος Πουκαμισᾶς. Μὲ τὴ ἐκκαιρία αὐτὴ ὁ Παναγιώτατος ἐξέφρασε τὶς εὐχὲς του στὸν Ἑλληνα Πρόεδρο γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

**Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον -
Ἐκκλησία τῆς Κρήτης**

*Ἀνακοίνωση
γιὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν
καὶ τὴν Κάρτα τοῦ Πολίτη*

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης συνήλθε στὶς 12 Ὀκτωβρίου 2010 στὸ Ἡράκλειο, σὲ τακτικὴ Συνεδρία, ἀσχολήθηκε μὲ τὰ θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως καὶ μεταξὺ ἄλλων ἀποφάσισε ὁμοφώνως τὰ ἑξῆς:

α) Οἱ κατὰ τόπους Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Μεγαλονήσου νᾶ προσκαλέσουν τοὺς Θεολόγους Καθηγητὲς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν τους, νὰ συζητήσουν μαζὶ τους τὰ θέματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν καὶ νὰ ανταλλάξουν ἀπόψεις σχετικὰ μὲ

τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸν Ὁρθόδοξο Πολιτισμὸ καὶ τὴν Παράδοσή μας καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἀγωνίες καὶ τοὺς προβληματισμοὺς τῶν παιδιῶν μας,

β) Ἀναφορικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ἠλεκτρονικῆς κάρτας συναλλαγῶν τοῦ πολίτη προτρέπει καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἱερό Κληρὸ καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ τῆς Κρήτης, νὰ μὴν τρομοκρατεῖται ἀπὸ ἀνεύθυνους, νὰ προσδοκᾷ στὸ Πρόσωπον τοῦ Ἐρχομένου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζει δὲ τὰ λόγια τοῦ διορατικοῦ γέροντος Πορφυρίου: «...ἂν ἐμεῖς ἔχομε μέσα μας τὸν Χριστό, δὲν μπορεῖ μὲ τίποτα νὰ μᾶς πειράξει ὁ ἀντίχριστος...».

Νέος Ἀρχιεραγματεὺς

Τὴν Τρίτη 21 καὶ Τετάρτη 22 Σεπτεμβρίου 2010 συνήλθε στὸ Ἡράκλειο σὲ τακτικὴ συνεδρία ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, μεταξὺ ἄλλων, κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν συνεδριῶν της, ἐξέλεξε παμψηφεί στὴ θέση τοῦ Ἀρχιεραγματέως αὐτῆς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτη κ. Κύριλλο Διαμαντάκη, Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἱεραπότνης καὶ Σπτείας, καὶ στὴ θέση τοῦ Ὑπογραμματέως, τὸν Ἱερολ. Διάκονο κ. Πρόδρομο Ξενάκη.

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας

Ἐκλογὲς καὶ μεταθέσεις Ἐπισκόπων

Στις 7.10.2010 ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυση τριῶν νέων Ἐπισκοπῶν στὴ Μποτσουάνα, στὴ Σιέρρα Λεόνε καὶ στὴν Μπραζαβίλ καὶ Γκαμπόν. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη στὶς ἐκλογὲς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Νικηφόρου Μικραγαϊναννίτου σὲ Μητροπολίτη Κεντρώας Ἀφρικῆς, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωάννου Τσαφταρίδη σὲ Ἐπαρχιοῦχο Ἐπίσκοπο Μοζαμβίκης καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νειλουπόλεως κ. Γενναδίου σὲ Ἐπαρχιοῦχο Ἐπίσκοπο Μποτσουάνας. Ἀπέφασισε ἐπίσης τὶς ἀκόλουθες μεταθέσεις: α) Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Σεραφεῖμ ἀπὸ Ἰωαννου-

πόλεως καὶ Πραιτωρίας σὲ Ζιμπάμπουε, β) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δαμασκηνοῦ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καὶ Πραιτωρίας καὶ γ) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Γεωργίου ἀπὸ Ζιμπάμπουε σὲ Ἱεροσολύμων.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος Μοζαμβίκης κ. Ἰωάννης γεννήθηκε στὸ Ἱεροσολύμων τὸ 1969. Εἶναι πτυχιούχος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν. Ἐπίσης εἶναι κάτοχος Μεταπτυχιακοῦ Διπλώματος Ἑλληνικῶν καὶ Λατινικῶν Σπουδῶν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ, ὅπου ἐτοιμάζει καὶ τὴ διδακτορικὴ διατριβή του. Ἀπὸ τὸ 1993 διακονεῖ ἱεραποστολικά τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Κεντρῶς Ἀφρικῆς κ. Νικηφόρος (κατὰ κόσμον Γεώργιος Κωνσταντίνου) γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1949. Εἶναι πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. καὶ Διδάκτωρ τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς ἰδίας Σχολῆς. Ἀπὸ τὸ 1977 ἐγκατεβίωσε στὸ Ἱεροσολύμων (σκίτη Ἁγίας Ἄννης) καὶ διετέλεσε Καθηγητὴς καὶ Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς. Τὸ 1997 μετέβη στὴν Ἀλβανία καὶ ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωση τοῦ πρώτου Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου στὸ Ἀργυροκάστρο. Ἀπὸ τὸ 2006 μετέχει στὴ διοίκηση τοῦ Ὁρθόδοξου Πανεπιστημίου τοῦ Κογκο «Ἁγίου Ἀθανασίου ὁ Ἀθωνίτης».

Διαχριστιανικοὶ Διάλογοι

Ἀνακοινωθέν

*τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ
Διαλόγου μεταξὺ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς
καὶ Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας
(Ἀπόσπασμα)*

Ἡ δωδεκάτη Συνάντηση τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιήθηκε στὴν Βιέννη τῆς Αὐστρίας, πόλη μὲ μακρὰ ἱστορία, γέφυρα μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μὲ πλούσιο οἰκουμενικὸ βίο. Ἡ Συνάντηση ἔλαβε χώρα ἀπὸ 20 ἕως 27 Σεπτεμβρίου 2010, μὲ γενναϊόδωρη καὶ ἀδελφικὴ φιλοξενία τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βιέννης, στὸ Kardinal König Haus.

Στὴν Συνάντηση συμμετεῖχαν εἴκοσι τρία μέλη ἐκ μέρους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας· κάποιοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραστοῦν. Ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, μὲ ἐξαίρεση τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας, ἐκπροσωπήθηκαν, ἥτοι Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Πατριαρχεῖον Μόσχας, Πατριαρχεῖον Σεργίας, Πατριαρχεῖον Γεωργίας, Ἐκκλησία Κύπρου, Ἐκκλησία Ἑλλάδος, Ἐκκλησία Πολωνίας, Ἐκκλησία Ἀλβανίας, καὶ Ἐκκλησία Τσεχίας καὶ Σλοβακίας.

Τὶς ἐργασίες τῆς Ἐπιτροπῆς διύθυναν οἱ δύο συμπρόεδροί της, Ἀρχιεπίσκοπος κ. Kurt Koch καὶ Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ τοὺς δύο γραμματεῖς: τὸν Μητροπολίτη Σασίμων κ. Γεννάδιο (Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) καὶ τὸν Αἰδ. Andrea Palmieri (Ποντιφικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν Προώθηση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος).

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀποφασισθέντα κατὰ τὴν 10η Ὁλομέλειαν, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὴ Ραβέννα τῆς Ἰταλίας τὸ 2007, ἡ Ἐπιτροπὴ μελετᾷ τὸ θέμα «Ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἐν τῇ κοινῇ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν πρώτην χιλιετίαν», ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίου κειμένου ἐκπονηθέντος ὑπὸ τῆς Μικτῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν συνάντησή της στὸν Ἁγιο Νικόλαον Κρήτης, στὴν Ἑλλάδα, τὸ 2008. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεώς της στὴν Βιέννη, ἡ Ἐπιτροπὴ Διαλόγου συνέχισε τὴν λεπτομερῆ ἐξέταση τοῦ κειμένου, ἡ ὁποία ἄρχισε στὴν περσινὴ συνεδρίαση τῆς Ὁλομελείας στὴν Πάφο τῆς Κύπρου. Στὸ παρὸν στάδιο, ἡ Ἐπιτροπὴ συζητεῖ τὸ κείμενον αὐτὸ ὡς «κείμενον ἐργασίας», ἔκρινε δὲ ὅτι τὸ κείμενον χρήζει περαιτέρω ἀναθεωρήσεως. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ σύσταση Ὑποεπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἀρχίσει τὴν μελέτη τῶν θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν πλευρῶν τοῦ Προβλήματος ἐν τῇ σχέσει του πρὸς τὴν Συνοδικότητα. Ἡ Ὑποεπιτροπὴ θὰ ὑποβάλει τὸ ἔργον της στὴν Μικτὴ Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ἡ ὁποία θὰ συνεδριάσει τὸ προσεχὲς ἔτος...